JENNY RANDLES

Copiii din stele

Extratereştrii sunt printre noi?

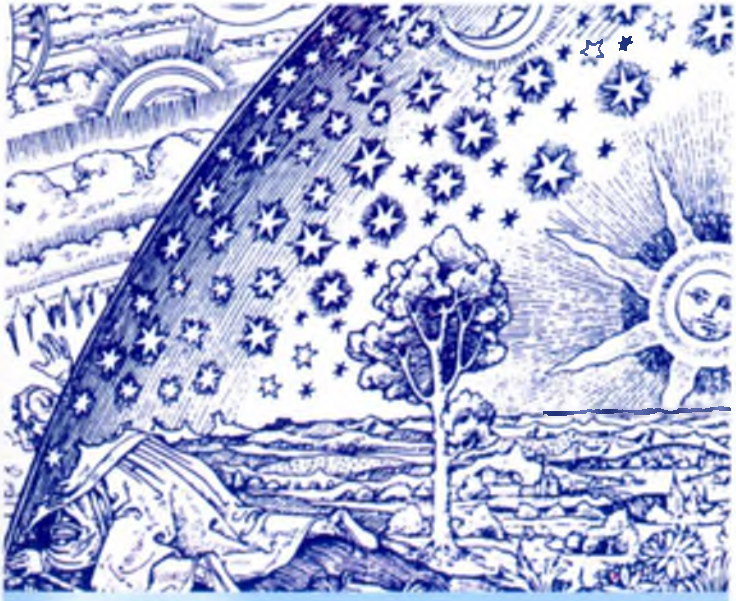

Dincolo de realitatea imediată

JENNY RANDLES a fost ufolog profesionist timp de douăzeci de ani şi a investigat nenumărate cazuri stranii, pe patru continente. A lucrat cu unele dintre cele mai reputate organizaţii de profil, inclusiv cu *Society for Psychical Research* şi *Northern Anomalies Research Organisation*. Este reprezentanta Marii Britanii la cel mai cunoscut grup american pentru cercetarea OZN-urilor, *Dr J. Allen Hyńek Center for UFO Studies*. Timp de şase ani a redactat şi prezentat un program săptămânal de ştiri şi informaţii, „UFO Call", prin *British UFO Research Association* şi reţeaua telefonică BT şi a participat la realizarea serialului de televiziune *Strange but True*. Este autoarea mai multor cărţi, dintre care enumerăm: *Spontaneous Human Combustion, The Paranormal Year, Aliens: The Real Story* şi *Crop Circles*.

Jenny Randles

Copiii din stele

Extratereştrii sunt printre noi?

Editura POLIMARK
Bucureşti

Coperta: Silvia Muntenescu

Traducerea de Alexandra Anchescu şi Maria Alexe, după volumul Jenny Randles, Star Children, Robert Hale, London, 1994

© Jenny Randles 1994
First published in Great Britain 1994

The right of Jenny Randles to be identified as author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

© pentru versiunea în limba română:
Editura POLIMARK, Bucureşti, 2000

Tehnoredactare computerizată: Sanda Stroescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
RANDLES, JENNY
Copiii din stele: extratereştrii sunt printre noi?/Jenny Randles. - Bucureşti: Polimark, 2000
224 p.; 20 cm. - (Dincolo de realitatea imediată)
Tit. orig. (eng.): Star Children.
Bibliogr.
ISBN 973-9302-11-4

001.94 OZN

Cuprins

Introducere: O idee neobișnuită 7

1. O lumină în noapte 9
2. El nu era de pe acest Pământ 17
3. Privind cu ochi dc copil 38
4. Nu suntem cu toții la fel? 60
5. Suntem lumină stelară... 72
6. Răpiți în Cosmos 89
7. Violuri extraterestre 104
8. Mamă universală 119
9. Misionarii 129
10. Eliberarea spiritului 141
11. Misterul copilului din stele 160
12. Pură imaginație? 171
13. Revoluție spirituală? 195
14. Cetățeni ai Cosmosului 208

Anexă: Ești copil din stele? 221
Bibliografie 223

Introducere
O idee neobişnuită

În deceniul precedent a apărut o idee absolut neobişnuită. Ea a început sub forma unei bârfe în SUA pe la mijlocul anilor '80, dar s-a răspândit cu repeziciune, făcând mare vâlvă, mai întâi în Marea Britanie şi apoi aproape în întreaga lume, transformându-se într-o adevărată convingere. Era atât de bizară, încât părea ridicolă, dar existau lucruri surprinzătoare care o atestau.

Trebuie spus, în primul rând, că nu a apărut din senin. Ea era urmarea acumulărilor în decurs de câteva decenii a informaţiilor despre întâlnirile cu OZN-uri şi se regăsea chiar şi în tradiţiile folclorice seculare ale diferitelor popoare despre ţinuturi ale spiriduşilor şi copii lăsaţi de aceştia în schimbul celor răpiţi de ei.

În plus, problema a devenit obiectul unor atente investigaţii — de la medici până la psihologi. Ei caută un răspuns, iar acesta oscilează între prozaic şi fantastic; totuşi, nici unul dintre ei nu ar putea pretinde că se află în preajma rezolvării misterului.

Dar există şi dovezi concludente. Nu sunt doar eternele poveşti legate de fenomene naturale, ci constatări ale unor ginecologi, analize medicale şi alte probe materiale conform cărora avem de-a face cu ceva mai mult decât simple fantezii.

În ce constă, de fapt, această convingere neobişnuită? Ea susţine că o formă de viaţă extraterèstră este angajată într-un program pe termen lung de încrucişare genetică cu omenirea. Mai mult, că noi suntem, de fapt, adaptaţi din punct de vedere biologic, şi de aceea copiii noştri au fost vizaţi, chiar concepuţi în mod deliberat, astfel încât să fie posibilă aplicarea acestui plan. Este o imagine nu tocmai diferită de cea neonazistă, a unei rase

cosmice superioare; căreia însă, din fericire, îi sunt atribuite intenţii mai bune.

Miezul acestui scenariu în plină desfăşurare este cutremurător de simplu: oamenii care trăiesc pe Pământ sunt la îndemâna acestui experiment, fie ca simpli pioni, fie ca produşi ai extratereştrilor. Unii sunt deja conştienţi de ceea ce li se va întâmpla. Mulţi au puteri deosebite şi sunt capabili să-i treacă pe oameni spre un nou mileniu, mai luminos. Dar s-ar putea ca milioane de oameni să fie implicaţi în acest scenariu având numai un vag sentiment că ceva ciudat le-a schimbat cândva cursul vieţii.

I-am numit pe toţi aceşti oameni „copiii din stele"... iar tu, cititorule, s-ar putea să fi unul dintre ei.

Jenny Randles
Cheshire

O lumină în noapte

Pensiunea era cufundată în întuneric şi Chris a adormit repede. Era în aprilie 1960; avea opt ani şi oboseala zilei o doborâse. În ciuda zgomotului surd al traficului londonez, ce răzbătea prin fereastră, Chris a ajuns repede în lumea viselor.

Nu mai fusese până atunci în Capitală. De fapt, nu părăsise niciodată casa de pe colinele Pennine, iar această călătorie, împreună cu un unchi şi o mătuşă, devenise aventura vieţii sale.

Mai târziu, ea îşi va aminti ce bine se simţise lângă fântâna înconjurată de stolul de porumbei din Trafalgar Square. Se schimbau gărzile la palat. Amintirile se înlănţuiau într-o reverie nostalgică, în care se amestecau de-a valma ambarcaţiuni de tot felul, locomotive albastre şi troleibuze roşii ce străbăteau silenţioase străzile curate din zonă.

În acea noapte — ultima din scurta lor şedere în Capitală — Chris se afla în Finsbury Park, nu într-o zonă centrală şi nici într-un hotel de lux, căci familia ei era departe de a fi înstărită. Exista însă un amănunt care compensa toate acestea — la doar câteva sute de metri, în clădirea unui vechi teatru, se turna un film. Privind printre obloane, Chris i-a zărit în cursul zilei pe Cliff Richard şi grupul Shadows, care turnau *The Young Ones*.

Brusc, calmul şi pacea nopţii de primăvară timpurie s-au risipit. Chris a sărit înspăimântată din pat. Se auzea un zgomot înfundat ce amintea de zumzetul unui roi de viespi. Simţea cum trupul îi vibrează şi devine puternic ca al unui erou din poveste. Totuşi, nu vedea

decât o lumină, pătrunzând prin draperii, roşiatică, revărsându-se peste perne.

Preţ de o clipă ce nu se mai sfârşea, a fost ceva magic. Apoi, a devenit înspăimântător. Chris a încercat să spună ceva — nu chiar să ţipe — dar sunetul i s-a oprit în gât. A fost însă de ajuns ca să-i trezească pe ceilalţi. Dar până să se dezmeticească ei, lumina a dispărut. A urmat o linişte desăvârşită, o linişte ce putea fi tăiată parcă cu cuţitul.

S-a făcut din nou întuneric şi curând s-a auzit zgomotul străzii.

Chris a alungat întâmplarea în străfundul minţii sale. A fost, sau poate doar păruse a fi, un mister. O întrebase atunci pe mătuşă, dar aceasta nu văzuse nimic şi i-a spus că — poate — a fost un fulger. Cuvintele ei au fost ca un descântec pentru alungarea monstrului. Păreau totuşi neînsemnate faţă de uimitoarea putere şi strălucire ale acelei lumini orbitoare şi intermitente.

Chris rămăsese trează multe ore după ce lumina dispăruse. Nu tunase, nu fulgerase şi nici măcar nu plouase — acesta era adevărul. Dar, pentru o puştoaică de opt ani explicaţia era plauzibilă, aşa încât a fost acceptată cu plăcere şi toate celelalte posibilităţi au fost date la o parte.

Peste mulţi ani, năluca unei amintiri întoarse din adâncurile memoriei i-a spus clar şi răspicat că nu fusese furtună cu trăznete. Fusese ceva mult mai fantastic.

Trei ani mai târziu, în august 1963, Chris a plecat din nou în vacanţă. De această dată era cu bunicii ei, la Blackpool, pe malul mării. Locuia tot într-o pensiune, aproape de ţărm, în spatele unui garaj de autobuze. Avea amintiri vii despre cântecele Beatles, despre Freddie şi formaţiunea Dreamers, acompaniind dansurile limbo pe nisip.

Şi din nou un mister.

Chris își amintea puține lucruri. Doar atât cum, într-o dimineață, la micul dejun, se vorbea despre lumină. Toți adulții discutau cu aprindere despre lumină. Vorbeau plini de importanță, privindu-și copiii și coborând tonul când observau că aceștia încercau să tragă cu urechea.

Chris fusese mustrată de bunicul ei, căci, trăgând cu urechea nu auzise ce o întrebase el. Mai târziu încercase să afle de la bunica ei cauza acelei agitații generale, dar a văzut-o încruntându-se, așa că s-a gândit imediat că nici acum — când avea 11 ani — subiectul nu era considerat potrivit pentru discuție. Mai târziu, când Chris va fi ceva mai mare, aceeași bunică îi va spune mai multe despre cele întâmplate în acea noapte. Iar de data asta totul era viu în memorie. Sentimentul agasant al unei semnificații deosebite se afla undeva în adâncurile subconștientului ei și ticăia ca o bombă programată să explodeze cândva.

Lumina de la Blackpool fusese diferită. Era, aparent, mai colorată și mai plăcută privirii. Ceea ce i-a făcut pe mai mulți locatari să se ducă la ferestre și să privească cerul senin. Se pare că cineva din personalul administrativ a avut curajul să se uite în sus spre cerul înstelat tocmai în momentul potrivit pentru a vedea cum o lumină de un roz-pal plutea lin peste lumea de jos în care trufașă sosise.

Din nou, liniștea fusese desăvârșită. Din nou, misterul pur era lăsat să înfierbânte imaginația. „Era chiar deasupra acoperișului hotelului" i-a spus bunica ei, peste câțiva ani. „Cineva s-a gândit că aterizase chiar deasupra noastră. Eram cu toții înmărmuriți."

Chris nu se întrebase niciodată dacă bunica însăși fusese martoră. Chiar dacă ar fi fost și ar fi vrut să-i explice, ar fi făcut-o numai când ar fi fost pregătită. Acum însă altceva o frământa pe Chris. O întrebare, pur și simplu, nu-i dădea pace:

— „Noi ne aflam la ultimul etaj, nu-i așa?"

— „Da", mormăi bunica.

— „Eram cel mai aproape de... *orice* ar fi fost?"

Întrebarea rămânea fără răspuns. Nici nu avea nevoie de vreunul.

* * *

În anii dintre întâmplarea de la Blackpool şi cea mai importantă revelaţie, Chris a fost pasionată de spaţiu. Voia să devină astronom şi şi-a cumpărat un telescop ca să privească cerul, deşi sutele de felinare cu sodiu din oraşul Lancashire, unde locuia prin anii '60, reduceau la minim satisfacţiile acestei îndeletniciri.

La şcoală visa adeseori, cu ochii deschişi, la Univers. Totuşi, curiozitatea (dacă nu chiar ambiţia) o ajutau să obţină rezultate bune şi la şcoală. Fără să-şi dea seama, a descoperit că putea să-şi transforme visele într-un fel de realitate, aşternându-le pe hârtie.

Chris şi-a sacrificat nopţile din dormitorul ei mâzgălind pagini întregi dintr-un maculator cu coperte verzi, şi după câteva zile opera îi era încheiată. Era o lucrare ciudată, făcută doar pentru plăcerea ei. Un fel de exorcizare a demonului din sufletul ei. Nu se gândise nici o clipă să o arate şi celorlalţi, aşa cum făcuse înainte cu alte texte ale ei.

Mai demult, imediat după ce fusese la Londra, scrisese povestirea *Alice and the Roof Creatures* (Alice şi creaturile de pe acoperiş). Mama ei se mândrise cu acea povestire pe care o arătase şi altora. Chris se simţise mai degrabă jenată, ca şi când subiectul povestirii n-ar fi fost cu adevărat important. Ar fi fost mai degrabă altceva despre care simţea nevoia să vorbească.

Alice, ca personaj, provenea, desigur, din povestirile lui Lewis Caroll şi, alături de Winnie the Pooh, erau personajele ei favorite. Dar povestirea propriu-zisă era pe cât de originală, pe atât de absurdă. Era vorba de o fetiţă care fusese aspirată din casă şi întâmpinată de nişte creaturi mici şi stranii dintr-un fel de univers invizibil.

Mult timp după ce a scris această povestire, Chris obişnuia să se uite la cerul senin şi să le povestească

prietenilor ei — amuzați de preocupările ei — că urmărea „creaturile cerești". Prietenii ei o priveau cu simpatie și o întrebau dacă le văzuse vreodată, la care ea a răspuns mai întâi „A, da", dar pe urmă și-a dat seama că nu procedase bine dacă vroia să evite explicarea unor lucruri ce par inexplicabile celor sceptici.

Ultima lucrare a lui Chris, scrisă la trei sau patru ani după prima, mai păstrase ceva din naivitatea copilărească, dar era, întrucâtva, mai bine concepută. Era intitulată *Sleep Can Take You Far Away* (Somnul te poate duce departe).

În această povestire, o fetiță, care era cam de vârsta ei, a adormit, iar apoi s-a trezit într-un spital, fără să știe cum și de ce. Se pare că fusese în comă câteva zile sau poate chiar săptămâni, iar acest „salt în timp" era cel mai important lucru pe care îl trăise vreodată.

În vreme ce doctorii încercau să înțeleagă ce se întâmplă, fetița și-a pierdut din nou cunoștința, dar de data aceasta fusese luată într-o călătorie de către o inteligență extraterestră. Aceasta i-a arătat fetiței planetele din sistemul nostru solar, pe care ea le-a recunoscut corect. Sistemul solar avea însă și o a zecea planetă, între Neptun și Pluto, nedescoperită încă de oamenii de știință. Apoi a fost dusă într-o altă galaxie și i-au fost arătate alte minuni și mai mari ale cosmo-biologiei, diferite tipuri de ființe extraterestre cu o perspectivă foarte diferită a Universului.

Ghizii extratereștri nu călătoreau la bordul unei nave spațiale și nu erau vizibili în timpul întâlnirii. Comunicau telepatic, iar călătoria avea la bază puterea gândului. Ei i-au explicat fetiței călătoare că cei care au răpit-o erau exploratori și încercau să stabilească un contact amplu cu alte forme de viață inteligente în acest mod subtil, căutând cu insistență ambasadori în fiecare nouă lume și ajutându-i pe oameni să ajungă la o formă superioară a conștiinței.

Cu acest proces era o problemă. Contactul se putea stabili numai când mintea era într-o anumită stare de conştienţă şi presupunea pierderea simţului realităţii pe durata drumului printre aştrii. Timpul se scurgea cu o altă viteză pe Pământ în perioada desfăşurării acestui exerciţiu mintal iar ca rezultat, la întoarcerea pe Pământ (sau pe orice altă planetă de unde provenea amintitul ambasador), victima dădea impresia că se află într-o comă profundă şi ireversibilă, poate timp de câteva minute, poate timp de câţiva ani. Dar vizitatorii binevoitori aduceau totdeauna persoana înapoi, în timp ce căutau omul potrivit pentru a-şi transmite mesajul în noua lume. Majoritatea celor răpiţi şi duşi în spaţiu nu-şi mai aduceau aminte, niciodată, de nimic.

* * *

După ce a scris, prin 1964, această povestire, Chris a pus-o la o parte, deoarece îşi atinsese scopul, o ajutase să-şi descarce sufletul. Ea a păstrat maculatorul cu coperte verzi până când a primit prima sa maşină de scris, ca un cadou de Crăciun, deşi examenul de absolvire era abia peste trei ani.

Între timp, fascinaţia ei pentru spaţiul cosmic s-a extins şi asupra fenomenului OZN. A citit câteva cărţi cu povestiri despre diverse obiecte zburătoare, sferice sau alungite, dar totul i s-a părut mai degrabă confuz şi accidental. Un om de ştiinţă francez, Jacques Vallée, i-a captivat interesul prin abordările sale metodice. Ea îi citise cărţile apărute prin anii '60 cu mai multă plăcere decât săptămânalele de benzi desenate. Dar nici Vallée nu reuşise să dezlege misterul OZN, şi curând ea începuse să trăiască cu bănuiala că nimeni nu o va face vreodată. Apoi, alte probleme ale adolescenţei i-au captat interesul.

Oricum, prin aceste lecturi ea a descoperit ceva. Întâmplarea de la Blackpool, din august 1963, fusese atestată de martori. Oricât de mult ar fi încercat să şteargă

amintirea acelei nopți, erau dovezi clare că acea experiență avusese loc. Și faptul era destul de neliniștitor.

S-a hotărât să-și bată la mașină povestea, deși nu avea nici un motiv deosebit. A schimbat personajul principal, dintr-o fetiță a făcut un băiat ceva mai mare. Încântată de această mică schimbare, Chris a lăsat manuscrisul din maculatorul verde și a uitat de el timp de aproape 20 de ani.

Povestirea lui Chris poate să pară banală, lipsită de semnificație. O înșiruire de întâmplări disparate, care au drept urmare formarea unor convingeri ciudate cărora li se dă expresie artistică.

Oricum, mulți oameni par a se fi lăsat dominați întreaga viață de obsesia contactului misterios cu extratereștrii; convinși, îmboldiți și împinși în această direcție de o serie de evenimente, ei au ajuns acolo unde nu și-ar fi dorit niciodată să ajungă.

Povestirea lui Chris nu figurează aici pentru că este neobișnuită. Dimpotrivă, este mai puțin interesantă în comparație cu cele din paginile următoare. Într-un fel, este un test ușor, de vreme ce, în cele ce urmează, puterea noastră de înțelegere va fi supusă unor teste mult mai dificile. Dar s-ar putea să atingă o coardă a sensibilității anumitor cititori, deoarece, dacă ar fi să dăm crezare martorilor și cercetătorilor, așa ajung unii oameni să înțeleagă că ceva din copilăria lor a fost neobișnuit. Viața lor a fost călăuzită de un fenomen ciudat, care se bazează pe o taină cu care și CIA s-ar mândri.

De fapt, deși povestirea lui Chris începe inofensiv, ea se va îndrepta spre o concluzie care, atât la propriu, cât și la figurat, rămâne „în aer".

Chris, cu siguranță, nu știe nici acum dacă acele experiențe reprezintă geneza unui copil din stele sau sunt doar semne, fie ale unei dorințe, fie ale unei ușoare tulburări psihice. Ea este la fel de nelămurită ca și dumneavoastră în ceea ce privește sensul acestor lucruri — pur-

tând o luptă disperată cu realitatea vădit autentică pe care aceste întâmplări *par* să o implice când sunt puse laolaltă.

Mai există un motiv important — pentru mine chiar foarte important — pentru plasarea întâmplărilor prin care a trecut Chris în aceste pagini de început. Pe parcursul cărții vom întâlni mulți martori, din întreaga lume, având de spus adesea lucruri incredibile. Ele se asamblează într-o ciudată coeziune, după cum se va vedea; la aflarea lor, atât dumneavoastră cât și eu vom întâmpina aceleași dificultăți. În timp ce, orice aș zice eu, sunt puține motive să credem că asemenea oameni nu spun adevărul — cel puțin așa cum îl simt sau cum și-l amintesc, există totuși o barieră puternică: ei au fost acolo, iar noi nu.

Dar asta nu este valabil și în cazul povestirii lui Chris. Vedeți, eu știu sigur că acesta este adevărul, pentru că eu sunt Chris — Jennifer *Christine* Randles.

2

El nu era de pe acest Pământ

Am întâlnit pentru prima oară un extraterestru în noiembrie 1975. Numele lui era Gary.

Locul unde a avut loc această întâlnire nu era tocmai prielnic sănătății. Era un mic hotel, de lângă o fabrică de săpun din cartierul comercial al frumosului oraș Warrington. Nu era cea mai potrivită alegere pentru marcarea unui moment din istoria intergalactică.

Și după 20 de ani, „Gary extraterestrul" mai era în Northamptonshire subiectul lucrărilor despre OZN-uri. Dar fără mare publicitate, căci el nu dorea așa ceva. Își îndeplinea misiunea cu răbdare și grijă, în ciuda unor știri că n-ar mai fi timp.

Majoritatea oamenilor care l-au întâlnit nu vedeau altceva decât un bărbos înalt, cu ochi pătrunzători și teorii ciudate, care obișnuia să facă jeleuri pentru a-și câștiga existența. Dar, dacă este să-l credem pe Gary, el era mult mai mult decât atât. El spunea că spiritul lui a venit de departe, că doar sălășluiește într-un corp pământean (pe care îl considera prea îngust). Se află aici ca să ne avertizeze despre marile dezastre ce se conturează la orizont și vorbea despre profețiile unor învățați ca Nostradamus, așa cum vorbim noi despre starea vremii.

Viața mea a fost influențată de Gary în multe privințe. La prima vedere, povestea lui pare absurdă. Dar există lucruri obscure în experiența lui care m-au făcut să stau să-l ascult, să-mi fac notițe și să nu fiu atât de exigentă și atât de rațională în logica mea, cum de altfel, ar trebui să fiu, cel puțin după ce am aranjat să-l duc să-l vadă un reputat om de știință din Londra și am fost

uimită să descopăr că acel profesor nu a fost tulburat de „mărturia" lui Gary. Într-adevăr, profesorul mi-a spus calm că mai întâlnise un extraterestru şi că avea chiar presimţirea că munca sa de pionierat în fizica sistemelor de propulsie ar putea foarte bine să fie condusă de mâini extraterestre.

Am părăsit complexul universitar în acea după-amiază de aprilie, clipind în lumina puternică a soarelui. Încercam, cu disperare, să mă conving că această călătoric de o zi în „zona crepusculară" se încheiase şi că aveam un bilet de întoarcere.

Doisprezece ani mai târziu mă aflam în casa unei femei de 29 de ani. Se numea Jayne, iar casa în care locuia se afla într-o suburbie a Manchesterului şi era proprietatea primăriei. Un confrate, Roy Sandbach, un cercetător al cărui scepticism funcţiona ca un antidot, se afla acolo ca să mă ajute să rămân în limitele realităţii. Aveam nevoie de un asemenea truc ca să nu cad pradă credulităţii mele.

Jayne îşi spunea cu dezinvoltură povestea, de altfel bine ilustrată de talentele ei artistice latente. Soră medicală într-o clinică în care mai toţi pacienţii erau grav bolnavi, chiar irecuperabili, avea tăria necesară să lucreze în acel loc. Era fiica unui soldat american din Topeka, statul Kansas, un orăşel mic şi ciudat, a cărui distrugere într-un posibil război nuclear fusese descrisă într-un film de televiziune american. Jayne făcea adesea drumul între cele două oraşe, dar acum se gândea să părăsească Marea Britanie şi să se stabilească în vestul mijlociu al SUA.

Toate acestea erau povestite cu vervă şi cu real talent, ea dovedind şi o memorie formidabilă, căci evoca amintiri din vremea când era în cărucior — mi-a spus, de exemplu, că a vorbit la vârsta de doar câteva săptămâni. În timpul somnului era şi mai plină de fantezie, visa că-şi părăseşte trupul, că pluteşte sau zboară, şi totul trăit cu o asemenea intensitate încât părea real şi de

multe ori oferea premoniții cu privire la evenimente ce urmau să aibă loc în viața ei.

Mă gândeam, în timp ce vorbea, că este o reprezentantă ideală pentru noul curent al sfârșitului anilor '80 — FPP (*Fantasy Prone Personality* — Personalitate cu înclinații sprc fantasme), o teorie elaborată de psihologi și folosită de ufologi* bine intenționați de a explica de ce oameni aparent obișnuiți, raționali și evident onești, erau convinși că au zburat cu o navă spațială extraterestră. Fantasma putea fi atât de puternică, încât era greu de deosebit visul de realitate și de aceea puteau fi confundate.

Privind-o pe Jayne, era ușor de observat ceea ce psihologii ar fi calificat fără să ezite. Ea era arhetipul personalității cu înclinații fantasmatice. Pe de altă parte, ce drept am fi avut să-i impunem drept fantasmă ceea ce ea privea totuși ca o realitate? Aveam noi dreptate și se înșela ea? Concluzia era, și este, căci încă mai căutăm argumente că noi distingem între realitate și vis conform unei concepții comune. Convingerea că versiunea noastră este corectă și că cea a unei astfel de personalități este o iluzie se bazează numai pe faptul că noi suntem mai mulți. Dar, a fost și o vreme când majoritatea oamenilor credeau că Pământul e plat, nu rotund. Slavă Domnului, n-am considerat că aveau dreptate numai pentru că erau mai mulți.

Dar Jayne mai avea o poveste de spus. Într-o seară de iarnă, în ianuarie 1986, pe la nouă și jumătate se pregătea de culcare, pentru că a doua zi era de serviciu în tura de dimineață. Din cauza orei neobișnuite, ritmul ei biologic se dereglase și nu putea să adoarmă. Stătea culcată, cu ochii larg deschiși, îngrozită la gândul insomniei. Dintr-odată, a simțit o teribilă lovitură de pumn dată de o forță invizibilă și a înțeles că, de fapt, era ceea ce simțise adesea când revenea pe Pământ după ce își părăsise

* Cercetători ai OZN-urilor.

trupul, numai că de data aceasta nu se întorsese în trupul ei, cel puțin nu în cel de acum; se afla pe un tărâm extraterestru, cu picioarele în nisipul fierbinte al unui deșert.

Privind în jur, uimită și dezorientată, Jayne a constatat că se afla pe o culme. Experiența era de un realism înfiorător. Fusese smulsă din pat și dusă, la o distanță de ani-lumină, prin spațiu, pe o altă planetă ce gravita în jurul unei stele îndepărtate.

Cerul violet o învăluia ca o armură protectoare. Erau pe cer mai multe sfere de lumină pură, care pluteau cu mișcări extraordinare, ca și când ar fi râs de zeii fizicii. Totuși, oricât ar fi fost de ciudat, din alt motiv ajunsese în pragul disperării. Jayne era profund dezolată. Văzuse luminile îndepărtându-se și îndreptându-se spre altceva și se putuse gândi la un singur lucru: „De ce nu m-au luat cu ei? De ce m-au părăsit?"

Jayne a explicat că s-a simțit ca și când ar fi fost un copil pe care părinții l-ar fi dus cu mașina în deșertul californian și l-ar fi abandonat acolo. La o distanță imposibilă de acasă, vedea linia vieții ei — poate că nu avea să se mai întoarcă vreodată —, simțind cât este de neajutorată într-o situație atât de grea.

Totuși, mai era ceva legat de această experiență. O voce i se insinua ușor în minte, o voce plăcută, plină de compasiune. Imagini o asaltau și se succedau rapid și ea nu era capabilă să rețină vreuna. Ele erau însă părți ale unui joc, care începea să se contureze și care era adânc implantat în subconștient.

O singură sferă mai rămăsese pe cerul violet. Se despărțise de celelalte și se îndrepta spre ea. Nemișcată, a lăsat-o să se cuibărească în abdomenul ei, cuprinsă de o ospitalitate liniștitoare, alinătoare, calmantă.

Jayne arăta ca o stâncă retrăind acea noapte cu extratereștrii de la Manchester. Se plimba în camera mamei ei și își descărca sufletul. Doi ani mai târziu ne-a întrebat pe Roy și pe mine: *„Am fost oare cândva o extraterestră?"*, ceea ce ne-a lăsat perplecși.

O altă tânără se luptase cu imposibilul cu câțiva ani înainte de coșmarul lui Jayne. Avea însă o problemă în plus, un copilaș de doi sau trei ani, dacă îmi amintesc bine, pe care îl creștea singură. Așa ceva nu e ușor pentru nimeni, nici chiar într-un mic orășel de munte din sud-estul SUA. Dar ea înfrunta totul cu dârzenia ce-i era caracteristică, cel puțin până în acea noapte fatală.

Atunci apăruse acea lumină. Se strecurase pe lângă colțul unei dependințe și scălda câmpurile cu strălucirea ei. Dar mai cumplit decât această prezență inexplicabilă era faptul că îi furase ceva prețios din viață. Îi luase timpul. Îi răpise mai multe ore ce erau de mare preț pentru ea și o înhățase, Dumnezeu știe de ce, într-o cursă către infinit.

Femeia își amintea foarte puțin din ceea ce i se întâmplase. Erau imagini halucinante ale unor fețe străine în noapte, creaturi mici, albe sau gri, dintre acelea care au lăsat adesea în urmă imagini neplăcute, triste, de plâns. Nu exista însă nimic concret, nici măcar o amintire. Totuși, o întrebare o făcea să se cutremure.

Ce i-au făcut copilașului ei?

În multe privințe aceasta este povestea tipică și poate lipsită de senzațional a experiențelor de răpire. Noi am început să corespondăm pe la mijlocul anilor '80, grație interesului comun pentru grupul de „rock cosmic" *The Moody Blues,* a cărui muzică suscita uneori întrebări profunde. Pe atunci ei erau mai cunoscuți în SUA decât în țara din care proveneau, Marea Britanie, și unde eu îi văzusem încă din 1968.

Abia după o vreme, tânăra femeie s-a încumetat să evoce câte ceva, deși imprecis și neclar, din coșmarul pe care îl trăise. Nu am insistat, căci era în mod evident ceva ce nu avea să fie spus decât la momentul potrivit și doar cui va considera ea.

Oricum, mai era ceva în spatele acestei întâmplări, ceva ce aveam să descopăr și în alte cazuri. Era, cu siguranță, la fel de important, dacă nu chiar mai important

decât confirmările şi infirmările privind pierderea noţiunii de timp şi răpirile de către extratereştri. Este vorba de faptul că această aventură a schimbat-o complet. A devenit alt om, o fiinţă sănătoasă, plăcută, plină de viaţă.

Nu mă pot abţine să nu vorbesc despre o superbă lucrare de artă de care era mândră şi pe care, de altfel, mi-a trimis-o aproape imediat. Mai târziu, am admirat-o pentru talentul ei pe tărâmul muzicii — textele cântecelor ei vorbeau despre spaţiu, conştiinţă cosmică şi adevăruri universale. Şi-a schimbat chiar oficial numele devenind Judith Starchild. Mi-a spus că aşa a simţit că trebuie să facă.

Era o consecinţă a unui trend pe care nimeni nu îl putuse identifica. Mai târziu am primit o casetă de la un grup folk, care se inspira din experienţele răpiţilor şi care îşi luase un nume frumos şi foarte potrivit, Phoenix. El simboliza experienţa tuturor celor transformaţi de focul răpirilor extraterestre, a celor care deveniseră mai optimişti şi mai creativi, scriind versuri de inspiraţie spirituală.

Ce-i drept, mai era şi povestea lui Betty Andreasson, din Massachusetts, o poveste asemănătoare. Ea pretindea că pe la sfârşitul anilor '60 fusese răpită de nişte extratereştri mici, gri, care îi vizitaseră casa. Atunci ei îi lăsaseră pe ceilalţi din familie într-un fel de transă ori paralizie, astfel încât să nu perceapă trecerea timpului.

Aventurile ei au fost povestite de un cercetător vechi şi respectabil al fenomenului OZN, Ray Fowler, în cartea *The Andreasson Affair* (Cazul Andreasson) şi, apoi, în *Phase Two* (Faza a doua). Unele din lucrările sale ulterioare, cum ar fi *The Watchers* (Urmăritorii) au continuat povestea şi au dat amănunte uimitoare despre Fowler însuşi, un om pe care nu l-am întâlnit niciodată, dar pe care l-am admirat. El părea să facă parte din fenomen, după ce multă vreme numele său fusese asociat cu cel al lui Betty Andreasson, care acum se numea

Betty Luca. S-a spus chiar că s-ar putea ca şi Ray Fowler să fi fost răpit.

În orice caz, totul pornise de la povestea ciudată, amuzantă şi, în acelaşi timp, sumbră a lui Betty despre prima ei răpire. Ea îndeplinise ceea ce s-ar putea numi ritualul îmbarcării pe un OZN. Acesta includea focul, apa şi o pasăre gigantică, toate reprezentând exact elementele legendei despre pasărea Phoenix, creatura mitologică înaripată ce renăştea din propria cenuşă, începând o nouă viaţă.

Era oare o coincidenţă că această imagine a renaşterii şi transformării (o temă de care s-a ocupat mai târziu, în cea de-a doua carte a sa, un răpit şi mai faimos, Whitley Strieber), a devenit dintr-odată atât de folosită în anii '80?

Creativitatea artistică era o altă caracteristică. Unii şi-o exprimau prin poezie sau proză, alţii prin muzică. Betty Andreasson-Luca şi-o exprima prin pictură şi desen. Într-adevăr, acum îmi dădeam seama că un desen al ei apăruse chiar în cartea mea *Sky Crash* (Accident în cer), în 1984. La vremea aceea nu ştiam că Betty Luca şi Betty Andreasson erau una şi aceeaşi persoană. Dar ea schiţase pentru martorul „Art Wallace", al cărui nume adevărat era Larry Warren, OZN-ul văzut de el spre sfârşitul anilor '80, în pădurea Rendlesham, în Suffolk. Acel caz prezenta din nou calităţile magice ale unei transformări universale.

Cu timpul, acest model s-a impus. Un grup de bărbaţi din Glasgow avuseseră o întâlnire spectaculoasă cu un OZN, noaptea târziu, în iulie 1985, la un concert *Live Aid*. În vreme ce sume uriaşe erau strânse ca să salveze oamenii subnutriţi din lumea largă, cu sprijinul umanitar al muzicii rock, ei au văzut un OZN, modelul clasic, trecând silenţios pe deasupra. Avea o strălucire rece şi apariţia era atât de vie, de fantastică, încât jumătate din populaţia acestui mare oraş britanic ar fi trebuit să-l vadă, dar aşa cum era de aşteptat, nu l-au văzut. În schimb, el

a fost văzut în toată realitatea sa de Brian McMullen şi prietenii săi şi a dispărut din nou fără să se arate nimănui altcuiva.

Curând, McMullen and Co. au lansat în lume muzica cunoscută sub numele *CE IV* (*Close encounter of the fourth kind* — Întâlnire de gradul patru, termen care, în terminologia OZN, semnifică o răpire). De atunci, grupul dă concerte la diferite conferinţe despre OZN, a permis utilizarea muzicii lor ca fond sonor în emisiunile documentare ale BBC şi, poate ca cea mai importantă realizare a lor, a scos albumul *Abduction* (Răpire), pentru care m-au rugat să scriu câteva rânduri. Am făcut-o cu plăcere. *Abduction* este o compoziţie cu adevărat minunată, muzica electronică şi versurile enigmatice dau emoţii pure şi creează atmosferă. Din câte ştiu despre răpirile de către extratereştri, acestea sunt mult mai dramatice şi mai stranii decât au reuşit, până acum, să le prezinte majoritatea textelor scrise pe această temă.

Teme privind *CE IV* şi *Phoenix* nu sunt singulare în repertoriile muzicale. Dintotdeauna a existat o relaţie între muzica modernă şi misterul OZN. *The Orb* a avut un album de succes cu cântece referitoare aproape exclusiv la fenomenul OZN. Grupul rock *Hot Chocolate* a avut un alt succes de top — *No Doubt About It* (Fără dubiu), în care este descrisă o viziune pe care au avut-o la Londra, după un concert. Şi *The Carpenters* a avut un mare succes cu *Calling Occupants of Interplanetary Craft* (Chemând călătorii navei interplanetare), imnul lor pentru ziua dedicată în mod oficial încercării de a se transmite în spaţiu mesaje din această lume.

Însă, aceste întâmplări mai recente erau întrucâtva diferite de cele precedente. Aici nu era vorba doar de reprezentaţii pe teme foarte populare, ci de faptul că muzicienii respectivi şi-au schimbat radical viaţa în urma întâlnirilor de gradul patru. Aşa cum unii oameni spuseseră prin desene sau prin texte scrise adevărul despre

contactul cu extratereştrii, aceşti muzicieni spuneau prin cântec.

Totuşi, aici se simte şi un vag sentiment de nemulţumire care răzbate din aceste lucrări. Schimbarea cursului vieţii se putea face şi în condiţii mai puţin radicale, aşa cum s-a întâmplat cu o tânără femeie care şi-a istorisit povestea în cadrul unui simpozion MIT.

Simpozionul MIT avea un caracter narativ, la care mă voi referi adesea în această carte. În iunie 1992 a durat cinci zile şi a fost găzduit de prestigiosul Massachusetts Institute of Technology, din vecinătatea Universităţii Harvard, aflat pe malul celălalt al râului Charles, din Boston. Nu era organizat, ci doar găzduit de MIT. Dar era în mare parte un rezultat al donaţiilor milionarilor filantropi şi ale eforturilor unui fizician care a colaborat cu un renumit psiholog. Ei au adunat peste o sută de oameni din întreaga lume — foşti răpiţi, psihoterapeuţi şi specialişti în studiul cazurilor de răpire, pentru a petrece aproape o săptămână analizând fenomenul şi încercând să-l înţeleagă.

A fost o experienţă unică pentru mine, eram singura reprezentantă a Marii Britanii. Nu numai că a prilejuit prezentarea rezultatelor propriilor mele experienţe, dar impactul reuniunii a fost atât de mare încât numai câţiva au rămas indiferenţi şi sceptici. După doi ani, puţine lucruri par să se fi schimbat, ceea ce va fi o dezamăgire pentru cei care se aşteptau la lucruri importante. Dar învăţămintele acestei reuniuni nu pot fi evaluate şi sunt probabil irepetabile.

Printre participanţi — o femeie ce fusese răpită. Era una dintre americancele invitate special pentru a-şi descărca sufletul în faţa auditoriului. Ea a povestit cum, în octombrie 1989, a fost luată de fiinţe care părea că ştiu aproape totul despre ea, ca şi când i-ar fi urmărit cursul vieţii chiar de la naştere. Existau puţine lucruri de care îşi amintea cu exactitate, dar ea a hotărât să-şi schimbe numele, cum făcuse şi Judith Starchild. Femeia şi-a luat

numele *Sky* (Cer), deoarece i „s-a părut corect să procedeze astfel" şi deoarece cuvântul „«cer» avea o mare rezonanţă de vindecare".

Într-adevăr, cam din vara lui 1990, după prima răpire, ea şi-a schimbat brusc meseria şi a devenit tămăduitoare, folosind energii pozitive, despre care credea că porneau din ea sau erau dirijate prin ea în încercarea de a-i ajuta pe cei bolnavi. De atunci, lucrurile au mers bine.

Mai târziu, răspunzând la o întrebare, Sky a admis că s-a aflat în relaţii pozitive cu entităţile cu care crede că a fost în contact aproape toată viaţa. Ele considerau că ea îşi îndeplinea bine îndatoririle, dar şi că erau mulţi alţi oameni care au fost selectaţi pe diferite căi. Am avut impresia că, din punctul de vedere al celorlalţi care au fost răpiţi, adevărata problemă era ridicarea nivelului conştiinţei fiecăruia, faptul că oamenii trebuie să se ridice la înţelegerea acestor chestiuni prin forţe proprii.

Imaginea acestei mulţimi de oameni selectaţi să devină celule ale unui mare organism, crescând ca o amibă şi încercând să îmbunătăţească viaţa pe Pământ, era cu siguranţă tulburătoare.

În 1981, probabil cel mai cunoscut specialist în răpiri a spus-o deschis. Este interesant de notat că el, Budd Hopkins, în viaţa de zi cu zi un cunoscut artist new-yorkez, aparţine aceluiaşi mediu cultural căruia îi aparţin aceşti mistici spaţiali.

Hopkins era atât de convins că existau mai multe cazuri de contacte cu extratereştri decât se cunoştea, încât a vrut să-şi intituleze prima carte *The Invisible Epidemic* (Epidemia invizibilă), considerând că fenomenul se manifestă ca atare. Dar editorii săi nu au fost de acord, susţinând că un asemenea titlu ar sugera un text medical. Astfel, noul titlu a devenit *Missing Time* (Timp dispărut) şi el a reuşit să promoveze o nouă tendinţă prin cercetarea cu ajutorul regresiei hipnotice a acelor perioade de timp pe care oamenii respectivi nu şi le mai aminteau. Drept urmare, în aproape fiecare caz se vor

descoperi, ascunse în trecut, nebănuite răpiri de către extratereştri.

Budd observa, aşadar, că aveau loc nenumărate răpiri, mult mai multe decât cele cunoscute, situaţia prezentându-se asemenea unui aisberg ascuns în oceanul aparent calm. Am descoperit că ceea ce conta, aproape la fel de mult ca şi aceste amnezii şi pseudoamintiri, era efectul ulterior produs în vieţile martorilor, care dovedeau o creativitate artistică ce depăşea cu mult limitele normale şi care mai practicau tămăduiri, „comuniuni cu ceilalţi" (pentru a cita o sintagmă folosită mai târziu de Strieber), aveau percepţii extrasenzoriale şi vădeau o iluminare spirituală înfloritoare. În ceea ce-i priveşte pe cei răpiţi, când erau întrebaţi, ei păreau să creadă că acesta fusese scopul răpirii şi considerau că au câştigat ceva tangibil în urma acelor întâlniri, indiferent ce ar fi avut de gând să facă extratereştrii de pe OZN-uri.

Cunosc mai multe cazuri în care aceste afirmaţii sunt corecte. Există anumite amănunte pe care nu le-am spus nimănui, dar care se potrivesc acestui ciudat model. Totuşi, sunt la fel de vinovată ca oricare altul pentru că am subestimat importanţa evidenţelor, exagerând mărturisirile privind contactul cu extratereştrii.

Poate că nu conta culoarea mesei pe care ET (extratereştrii) o foloseau ca să-şi facă testele medicale. Poate că era derutant să subliniezi însemnătatea laserului folosit pentru penetrarea organelor tale interne. Poate că alte lucruri erau mult mai semnificative decât toate acestea.

De exemplu, o familie formată din cinci persoane (doi adulţi şi trei copii) a întâlnit un OZN într-un nor subţire de ceaţă, pe un drum de ţară, în apropiere de Aveley, Essex, în octombrie 1974. Apoi, membrii familiei au trecut printr-o profundă schimbare spirituală. Într-adevăr, în cele din urmă tatăl s-a mutat, alăturându-se unui grup non-conformist şi a început să facă minunate obiecte din ceramică. La bordul OZN-ului ei trăiseră o ciudată

îmbinare între realitatea imediată şi activitatea paranormală. După estimările lor, contactul cu extratereştrii a avut loc după ce şi-au părăsit corpurile. Ei au plutit în aer deasupra maşinii, deşi corpurile lor erau încă acolo jos, şi au făcut un tur al lumii extraterestre însoţiţi de răpitorii lor, care erau blonzi, înalţi, cu ochi albaştri şi erau binevoitori.

Elsie Oakensen este o altă femeie a cărei poveste am amintit-o în treacăt. Ea era manager al unui centru de învăţământ şi a întâlnit un OZN la o oră de vârf, pe un drum din apropiere de Northampton, în noiembrie 1978, dar nimeni altcineva, dintre cei aflaţi în traficul intens, nu a mai avut această viziune, cel puţin nu în acel moment. Şi aventura ei era mai mult o întâmplare focalizată în psihic, decât o adevărată răpire de către extratereştri. Curând după aceea a început să se intereseze de acest domeniu şi, exact ca Sky, mai ales de probleme spirituale şi parapsihologice, cum ar fi tămăduirea. Am întâlnit-o pe Elsie adesea, ultima dată în decembrie 1993, când am făcut împreună o emisiune TV. Este o persoană extraordinar de echilibrată şi absolut normală, la o distanţă de ani-lumină de „atotştiutorii" sceptici care se delimitează de ufologii amăgiţi de arme laser extraterestre. Era evident că elementele pozitive câştigate de ea din întâlnirea de acum câţiva ani însemnau mult mai mult decât amănuntele despre ceea ce se întâmplase sau nu în acele cincisprezece minute în care motorul şi farurile maşinii ei n-au mai funcţionat din cauza unui miracol.

Pe urmă, mai era şi cazul lui Paul Bennett, un bărbat fascinant din Yorkshire, care a intrat în contact cu extratereştrii încă în copilărie, când a început să vadă lucruri stranii cam la fel de des cum îl văd eu pe poştaş. OZN-uri, extratereştri, experienţe parapsihologice, viziuni cu îngeri au început să răzbată din adâncurile minţii lui. Ufologul Nigel Watson a încercat să descopere semnificaţiile acestor întâmplări stranii, decodifi-

cându-i viaţa, printr-o analiză de tip freudian, în articolele scrise pentru *Magonia,* o revistă care analiza repercusiunile psiho-sociale ale contactului cu extratereştrii. Dar poate că ceea ce trebuie reţinut este că, pe măsură ce creştea, Paul Bennett avea tot mai puţine experienţe de acest fel, aşa că şi-a investit energia în crearea unei reviste pe care a numit-o *Earth* (Pământ), şi care se ocupa de probleme spirituale şi ecologice. În cele din urmă, pur şi simplu a demisionat, s-a mutat în Scoţia şi s-a alăturat unei comunităţi.

Sub toate aceste divagaţii spirituale, povestea Christinei — cu alte cuvinte, a mea — fierbea ca un vulcan care nu mai avea mult până să explodeze. Simţeam presiunea aburului ce se ridica prin fisuri, când am observat că lipsa mea de creativitate artistică s-ar putea să nu fie atât de evidentă pe cât părea. Altfel cum ar fi apărut povestirile mele *Alice şi creaturile de pe acoperiş* şi *Somnul te poate duce departe*?

Apoi, am fost contactată de Michael*. Îmi scria din Londra şi, evident, era o persoană absolut normală. Mi-a relatat ceva ce i s-a întâmplat în 1969.

Iată ce mi-a spus: „Eram angajat temporar ca şofer. Toată ziua făcusem curse prin suburbii şi ajunsesem la o intersecţie, cam la două minute de garaj, când mi-am dat seama, dintr-odată, că nu-mi aminteam nimic din ce făcusem în ultimele câteva ore. Faptul m-a şocat şi mi-a provocat o stare depresivă şi un sentiment de «alienare» consecutive unui incident telepatic şi de premoniţie puternic".

Am înţeles că aceasta era o povestire clasică despre unda de şoc psihic care urma după întâlnirile de acest fel.

Michael scria că episoadele paranormale şi experienţele trăite erau atât de profunde încât îi alterau perce-

* Aici, şi în continuare, asteriscul indică folosirea unui pseudonim, doar dacă nu se face altă menţiune.

perea firească a realităţii. Devenise „o epavă din punct de vedere emoţional. Cu ajutorul psihiatrilor am devenit din nou un individ fericit. Oricum, mă schimbasem considerabil. Devenisem o persoană mai tandră, mai îngăduitoare. Acum mă simţeam iluminat din punct dc vedere spiritual".

Michael a încercat să înţeleagă ce i se întâmplase şi a recurs la ajutorul psihanalizei. A intrat în hăţişul teoriilor, încercând să explice timpul lipsă şi fenomenul parapsihologic al cărui martor fusese. În final, însă, şi-a alungat frustrarea într-un mod asemănător celui în care am făcut-o şi eu. A scris un „roman" esoteric de două sute de mii de cuvinte, mai mult ca o formă de descărcare spirituală, pentru a-şi alina sufletul. Din câte ştiu eu, nu a încercat niciodată să-l lanseze pe piaţă. Se pare că nici nu voia aşa ceva. Ştiu prin ce a trecut. Mi s-a întâmplat şi mie.

Eu una consider că ficţiunile celorlalţi le aparţin în exclusivitate, aşa încât nu voi da aici şi alte amănunte. Doar atât că este vorba de o fascinantă alegorie a filosofiei unui copil din stele, în cursul căreia el începuse să comunice cu o sferă luminoasă, încă din prima copilărie, iar mai târziu să se împrietenească cu o fiinţă ciudată care îi oferea viziuni extraordinare şi călătorii, în schimbul acordului său de a deveni un fel de ambasador, „un purtător de mesaj al noii ordini a omenirii", cum spunea el.

Michael mi-a spus că preferă o soluţie psihologică, dar că a cochetat cu ideea de a folosi hipnoza pentru a ajunge şi mai departe. L-am avertizat că s-ar putea să nu-l ajute prea mult, ba chiar să-l încurce, dar el era cel care trebuia să aleagă.

Nu eram singura care se confruntase cu această experienţă dilematică. Era un motiv pentru care îi încurajasem pe ufologii britanici să impună un moratoriu de cinci ani în folosirea regresiei hipnotice ca mijloc de întoarcere în timp în investigarea posibilelor răpiri. Era

singura soluţie acceptabilă şi, totuşi, creea la fel de multe probleme pe câte rezolva.

Hipnoza stimulează fantezia la fel de mult cum stimulează aducerea aminte. Dacă aveţi pe cineva, cum este Michael, care crede că a trăit un ciudat timp dispărut şi care se adresează ufologilor după ce a citit cărţi despre misterele răpirii, atunci urmarea regresiei hipnotice este uşor de anticipat. În virtutea acestui fapt, există foarte puţine mijloace de a ne da seama de diferenţa dintre realitate şi fantezie, iar răpiţii nu vor fi mai lămuriţi decât hipnotizatorii înşişi, aşa încât experimentul poate să devină dramatic şi incitant, dar, în cele din urmă, şi îndoielnic ca valoarea ştiinţifică.

Pe de altă parte, dacă, în felul acesta, oamenii simt nevoia să lămurească lucrurile, ca să atenueze, oarecum, trauma provocată de necunoaştere, atunci ce altceva se poate face? De aceea, eu le ofer oamenilor fapte, îi asigur că hipnoza este departe de a fi o baghetă magică, dar le las lor decizia finală.

Cercetătoarele Melanie Warren şi June Cameron, de la grupul FUFOIG (Fylde UFO Investigation Group — Grupul de Cercetări OZN Fylde) din Lancashire s-au confruntat cu aceeaşi problemă. O femeie a venit la ele după ce a citit într-o revistă un articol despre răpiri. Ea le-a explicat că, în primăvara lui 1987, în casa ei din Chilton, Oxfordshire, a avut loc un incident inexplicabil.

Femeia era căsătorită, avea un copil mic şi era o bună creştină. De aceea îi era greu să înţeleagă „coşmarul trăit". Se trezise la ora unu noaptea şi văzuse o lumină strălucitoare; în transă, se ridicase din pat, coborâse scările şi simţise cum este „condusă" în afara casei. Aici a văzut un obiect uriaş plutind lin deasupra drumului. Era înconjurat de lumini albe.

Apoi a simţit cum este trasă în sus şi îşi mai aminteşte că se afla pe o masă lungă şi că simţea o durere puternică, în timp ce nişte mâini nevăzute îi examinau organele interne. Era imobilizată şi urla de durere, dar

înainte de a cădea în nesimțire văzuse trei creaturi mici care păreau insensibile la suferințele ei. Simțea că era ca într-un documentar TV pe care îl văzuse cândva despre pescuitul unor somoni ce se zbăteau neputincioși în vreme ce erau prinși și apoi eliberați. Numai că acum ea era somonul!

S-a trezit imediat și a sărit din pat. Tremura de durere. S-a îndreptat spre baie, dar i s-a făcut frică și n-a mai intrat, căci durerea din organele sale interne persista. Apoi s-a dus la oglindă și a îndrăznit să se privească; nu era nimic în neregulă cu corpul ei; se simțea de parcă ar fi scăpat de un spirit rău și durerea a dispărut imediat. Dar după aceea multe nopți a avut insomnii.

Această femeie era foarte cinstită, iar maniera în care și-a spus povestea a fost extrem de sinceră. Își cerea scuze pentru faptul că oamenii trebuiau să-și piardă timpul cu această poveste de vreme ce ea nu avea nici un fel de dovezi. Vecinii nu văzuseră nimic. Din câte știa ea, s-ar putea să fi fost un simplu coșmar care părea real, deși atunci i se păruse a fi fost mult mai mult. Nu știa nimic despre OZN-uri, în afară de ceea ce citise în acel articol de revistă și părea a nu fi știut că povestirea ei se potrivea atât de bine cu multe altele din întreaga lume. Le-a întrebat pe cercetătoare ce ar trebui să facă.

Dacă acest caz ar fi avut loc în Statele Unite, nu există nici cea mai mică îndoială în legătură cu ceea ce ar fi urmat. Femeia ar fi fost pusă în condiții de a retrăi acea noapte și s-ar fi făcut pariuri că nu-și poate aminti totul despre răpirea de către extratereștri.

Dar putem fi, oare, siguri că era într-adevăr amintirea aceea la care ajungea și nu o fantezie alimentată de un coșmar și de cunoștințele pe care astăzi le avem cu toții despre contactul cu extratereștrii? Amintesc best-sellcr-ele unor autori ca Budd Hopkins sau Whitley Strieber, articole din mai toate cotidianele și revistele de mare tiraj, precum și filme cum ar fi *Fire in the Sky* (Foc în cer) și miniseriale TV ca *Intruders* (Intrușii), care au hiperbo-

lizat celc mai ascunse secrete ale răpirii. Cine poate fi imun la toate acestea?

Cclc două cercetătoarc au decis, în final, să nu se rccurgă la regresie hipnotică în acest caz. Cine poate şti dacă decizia a fost corectă sau dacă era cazul să se ia vreo decizic — bună sau rea?

Alan*, un bărbat de 21 de ani, din Hertfordshire, era unul dintre cei care considerau că decizia luată era corectă şi mi-a scris în ianuarie 1992 pentru a-mi împărtăşi experienţele sale care datau chiar din copilărie.

El a visat OZN-uri de când avea şase ani. Visele erau foarte concrete şi includeau examinări medicale şi prelevări de probe pentru experienţe genetice de către un grup de fiinţe gri. El nu ştia că aceste elemente erau o parte o dovezilor existente despre OZN-uri, până când, în 1990, a citit pentru prima dată o carte cu acest subiect.

Dc atunci, Alan a citit mult despre răpiri, mai ales cărţi americanc despre OZN-uri, despre „fiinţele gri" şi despre practicile lor experimentale. El a încercat să-şi inducă în subconştient declanşatoare care să-i amintească prompt „visele". Ca rezultat, a început să aibă o impresie clară asupra lucrurilor care păreau să fie o amintire, dar care înainte vreme erau estompate.

Alan îşi amintea mai ales de un anumit moment când se afla, copil fiind, în grădină. Era înconjurat de nişte fiinţe mici care îl cam incomodau. O explozie de lumină albă a umplut atmosfera din jurul său, urmată curând de o alta. Şi atât.

Mai târziu, amintirile au reapărut, de parcă negativul filmului s-ar fi păstrat în creierul său. Vedea un obiect ciudat cu cabluri şi simţea unda unei vibraţii cutremurându-i corpul. Una dintre aceste viziuni, din 23 aprilie 1991, a durat atât de mult încât i s-a părut reală. „Am crezut că trebuie să se fi întâmplat" — mi-a mărturisit Alan.

Mai mult, s-a trezit scriind o „povestire" despre legătura cu extratereştrii, care pur şi simplu a ţâşnit din el.

„S-ar putea să fie o pură fantezie..., sau poate că nu", mi-a spus el.

Când m-a contactat pentru prima oară, Alan trecea prin obişnuitele ezitări, încercând să-şi adune curajul de a recurge la ajutor, adică la hipnoză. Asta nu s-a întâmplat niciodată; ar fi fost tot atât de uşor de intrat într-o astfel de stare pe cât era de uşor de intrat în Statele Unite şi, apoi, probabil că el s-ar fi găsit în mijlocul unui scenariu de răpire extraterestră. Asta se întâmpla în martie 1992.

Acum, Alan m-a contactat din nou ca să-mi spună că a ajuns la concluzia că majoritatea viselor sale nu erau contacte reale cu extratereştrii. El simţea că aceştia posedau „un mijloc psihologic ascuns, pentru a mă face să cred că sunt extraterestru, nu fiinţă umană". El şi-a evaluat povestirea şi a ajuns la concluzia că reflectă prea exact propriile convingeri, ceea ce nu e suficient. Este, poate, şi mai instructiv faptul că a găsit un bilet pe care îl scrisese la numai câteva zile după ce avusese un vis dintre cele mai revelatoare, iar acesta a schimbat complet datele experienţei.

Biletul descria visul aşa cum fusese de fapt. Povestea pe care mi-o spusese mie câţiva ani mai târziu era alta. Era, oricum, ceva ce se fixase în memoria sa ca o amintire. Această amintire se adaptase în timp, iar el nu-şi dăduse seama niciodată de asta. Visul semăna cu răpirile despre care citise începând din 1990.

Oricum, Alan era complet nelămurit în privinţa întâmplării din copilărie, cu luminile şi creaturile din grădina sa. Ce-i drept, sondându-şi adânc memoria a avut adesea scurte evocări secvenţiale. A ajuns chiar la concluzia că totul putea fi legat de ciudatul obicei pe care îl avea în copilărie de a privi la cer şi a spune: „Soarele este prietenul meu".

Este destul de posibil ca Alan să fi fost cu adevărat răpit şi ca abia acum amintirile să fi ajuns în conştientul său. Oricum, această autoanaliză a procesului prin care

a trecut este, după părerea mea, foarte importantă. Pentru că generarea (sau reîmprospătarea) unor amintiri de către subconştient este o acţiune dinamică. Nu putem şti cu precizie, astăzi, cât anume din această povestire este ceva riguros exact, cât romanţat, distorsionat ori, pur şi simplu, inventat în mod inconştient. Realitatea aflată în spatele amintirii despre o răpire de către extratereştri, mai ales cea dată de regresia hipnotică, poate fi aproximată oriunde între zero şi sută la sută.

Totuşi, povestiri ca aceea a lui Alan ne asaltează. De când a apărut cartea mea *Abduction* (Răpire) am auzit multe. David Jacobs şi Budd Hopkins, care au scris cărţi pe această temă în Statele Unite, îmi spun că primesc săptămânal cu zecile. Whitley Strieber a afirmat la Washington, la câteva luni după ce a publicat best-seller-ul despre propria răpire, că deja primea sute, poate mii de scrisori de la oameni care credeau că şi ei ar fi putut să fi fost răpiţi.

În 1992 s-au făcut mai multe sondaje, în încercarea de a se stabili adevărul în legătură cu această convingere. Organizaţia Roper a realizat un sondaj de opinie şi a aflat că până la doi la sută din populaţia globului ar putea avea o amintire obscură a unei răpiri.

Această cifră uriaşă a fost întrucâtva redusă de un sondaj făcut de specialişti în sănătate mintală, care au aflat că din 226 de subiecţi, 43 văzuseră OZN-uri şi 1,5 la sută cred că au fost răpiţi.

O combinaţie de mai multe sondaje din 1993 au coborât cifra la una mai rezonabilă. Dar, încă mai sugerau, bazându-se pe mai multe criterii, că aproape două milioane de oameni în Statele Unite şi o jumătate de milion în Marea Britanie, sunt potenţialii răpiţi. Având în vedere că organizaţiile ufologilor au dosare pentru cel mult o mie de cazuri de răpiri din aceste două ţări, între aceste cifre se prefigurează un număr uimitor de contacte secrete care au avut loc în diferite zone, fără a fi suspecte ori suspectibile. După mărturisirile celor ce au

ieşit în faţă, aceste milioane de oameni ar putea fi pioni ai unui plan extraterestru de a schimba lumea.

De fapt, ei sunt copii ai stelelor.

Bineînţeles, se pare că există o mare diferenţă între a vorbi de un vis (în definitiv este doar atât şi nimic mai mult) în care ai văzut extratereştri, şi a fi convins că, tu însuţi, nu aparţii rasei umane. Dar hotarul este mult mai greu de stabilit decât pare.

Fred mi-a scris dintr-un orăşel din New England, de pe coasta de nord-est a Statelor Unite. El este artist profesionist, are temeinice cunoştinţe despre fenomenele psihice, cunoştinţe pe care le foloseşte adesea spre a-i ajuta pe cei din jur. Oricum, lucrurile extraordinare care i s-au întâmplat, au început la vârsta de trei ani, când au apărut „visele" (ghilimele îi aparţin) extrem de limpezi. El şi-l aminteşte bine pe primul şi afirmă chiar că l-a „urmărit toată viaţa". De fapt, el a cercetat visele preşcolarilor, răpirile de către extratereştri, psihologia şi stările de reverie, încercând să le găsească o explicaţie. Nu a reuşit, dar a ajuns la concluzia că s-ar putea să fie implicată o anumită intervenţie a unor inteligenţe extraterestre.

Din câte îşi amintea, fusese trezit în dormitorul său de o fiinţă ciudată care intrase prin perete ca şi când acesta nici nu ar fi existat. Fiinţa era înaltă cam de şase picioare*, avea ochii mari şi purta un costum argintiu. În mână ţinea un obiect cilindric cu butoane, care, mai târziu, s-a dovedit a fi un mijloc de transport. Îl făcea să adoarmă şi direcţiona energiile psihice pentru comunicare.

L-a luat pe Fred prin perete şi lumea a dispărut făcând loc mediului extraterestru. I-a spus că îl duce să-l vadă pe tatăl său adevărat, deşi relaţiile dintre Fred şi

* Picior — unitate de măsură engleză pentru lungime egală cu 0,3048 m.

familia sa fuseseră întotdeauna şi continuau să fie foarte armonioase, aşa că nu simţea nevoia unui alt tată.

O fiinţă asemănătoare ghidului său îl săltă, ca pe un copil, afirmând în faţa unei adunări de extratereştri şi extraterestre că acesta este fiul său. I-a repetat asta şi lui Fred, iar apoi i-a spus amănunţit despre ce era vorba.

Părinţii săi pământeni fuseseră aleşi, dar el era (într-un fel inexplicabil) dintre ai lor. În nici un caz nu era singurul. Aceste fiinţe erau „gardieni" şi se aflau mereu în contact; dar nu direct. Copiii lor de pe Pământ urmau să crească normal, dar aveau sarcini de împlinit şi, în timp, când ceva important avea să se întâmple, toţi copiii din stele urmau să afle cine sunt şi să comunice unii cu alţii.

Esenţa acestei experienţe lungi şi complicate era greu de pătruns pentru Fred, la vârsta de trei ani, însă, în timp, avea să se obişnuiască cu ea. Realizase că inteligenţa lor era foarte mare, iar intenţiile bune.

Fred mi-a spus: „Acest eveniment m-a făcut să-mi pun unele întrebări. Mă înspăimântă ideea că şi eu aş putea să fiu răpit, că destinul mi-ar putea fi schimbat şi, în cele din urmă, aş putea fi chiar unul dintre «hibrizii» lor. Mă întreb dacă vreun «program» necunoscut de mine mă manevrează şi aşteaptă momentul să acţioneze. Nu pot să explic... Simt că ceva se întâmplă. Dar nu sunt decât un om obişnuit".

Totuşi, normalitatea este esenţa marelui mister al copiilor din stele. Deşi povestirile pe care ni le spun aceşti oameni sunt departe de a fi obişnuite.

3

Privind cu ochi de copil

Îmi amintesc bine valea. Câmpiile înverzite care coborau şi urcau printre stânci şi pârâiaşele cristalinc pline de pietricele ascuţite, care curgeau spre Bacup şi Waterfoot.

M-am născut şi am crescut în regiunea muntoasă Pennine, unde Lancashire coboară lin spre Yorkshire. Îmi plăcea să urc pe drumul din spatele casei noastre din Stackstcadts, care ducea tot mai sus, spre cer. Pe atunci aerul era nepoluat sau cel puţin aşa părea, în verile fără sfârşit. Sub cerul nemărginit vegetaţia se ridica peste prundul cu pietrele de moară, înconjurat de stânci.

Încântătoarea peliculă alb-negru *Whistle Down the Wind* a fost pregătită pe aici. E greu de spus dacă povestea tinerei Hayley Mills, care a întâlnit un străin în şură şi a crezut că e un înger, sau poate chiar Iisus, a însemnat pentru mine şi altceva decât povestea în sine, ceva care să îmi amintească de locurile pe care le puteam numi „casa mea". Dar surprindea perfect atmosfera din Rossendale Valley.

Manchester era la numai douăzeci de mile sud de această oază. Dar ar fi putut la fel de bine să se afle pe altă planetă, în acele vremuri dinainte de apariţia autostrăzilor şi a blocajelor rutiere, când telecomunicaţiile erau cel mult intermitente.

Pe de altă parte, Rossendale Valley avea şi secrete întunecate, despre care, la vremea aceea, nu ştiam nimic. Era, poate, capitala OZN-urilor din Marea Britanie. Acum mă tot întreb dacă este o simplă coincidenţă că această mică aşezare rurală, unde m-am născut şi am crescut, a dobândit, de când eu am plecat la oraş, o reputaţie atât

de stranie. E o încântătoare ironie, dacă nu ceva mai mult.

Aici am văzut, sau mai degrabă a văzut Christine, un OZN pentru prima dată. Spun Christine, pentru că ani de-a rândul am refuzat amintirea, ca şi cum nu eu aş fi trăit acea zi. Dar acum ştiu că a fost ceva real. Numai că nu ştiu ce semnificaţie a avut.

Într-o zi, aveam cam trei ani, mergeam cu bunicul pe drumul ce şerpuia pe lângă calea ferată care ducea spre sud la Bacup. Nu se auzea decât şuieratul locomotivei cu aburi ce se apropia de Clough Fold. Altfel, liniştea şi minunea unei lumi în care totul era nou pentru mine mă copleşeau.

Dintr-odată, mi-a apărut în faţă o formă întunecată. Era un crcion atârnat de cer, lung, subţire şi lucios, aproape ca un Concorde mutat cu treizeci de ani în timp. Imaginea plutea. Apoi a dispărut. M-am aşezat pe o piatră şi am privit în sus aşteptând. Apoi, l-am întrebat pe bunicul ce era „pasărea aceea mare". Mi-a zâmbit.

„Nu e pasăre", a mormăit cu accentul lui puternic lancasterian. „Nu e o pasăre."

După ce am revenit, l-am luat de mână pe bunicul şi l-am întrebat ce era lucrul acela pe care îl văzusem. Căci pe pământ, pe locul deasupra căruia zburase pasărea mare, era o piatră strălucitoare şi ciudată. Atunci fusese doar un mister la care nu avusesem răspuns. Acum, răscolind un sertăraş al memoriei mele, devine evident că era o bucată de cuarţ vitrificată. Căldura o arsese, chiar o topise parţial. Dar de unde căldura? Căldura de la ce?

Am luat în mână acel obiect. Era destul de cald şi am simţit nişte furnicături, aşa că l-am scăpat din mână şi am văzut cum se spărgea în bucăţele. Am tresărit şi am dat glas mirării mele. „Ce este?", am întrebat eu.

Bunicul meu, un laburist convins, care supravieţuise bătăliilor primului război mondial, dar rămăsese cu o mână umflată, nu era omul care să se ascundă după vor-

be. „I-o buca' din cer", mi-a spus calm. „O buca' din el a căzu' jos. Las' acolo şi hai acas'."

Am crezut fiecare cuvânt pe care mi l-a spus.

* * *

Mai târziu, după câţiva ani buni, când am început să înţeleg ce sunt OZN-urile, l-am întrebat despre acea zi. O uitase. Dar nu uitase păsările mari. Erau zburătoare obişnuite în Vale. El mai văzuse una lângă Whitewell Bottom, plutind maiestuoasă şi tăcută.

„Oamenii spun că-i un avion ca' se duce la Leeds", spuse, după care a adăugat „da' nu-i".

Din nou, mult mai târziu, aveam să-mi dau seama că ceea ce văzusem noi la mijlocul anilor '50 se întâmplase aproape de o carieră din Bacup, loc vizitat de nave spaţiale.

În februarie 1979, locuiam la Manchester, când un telefon primit la miezul nopţii mi-a semnalat faptul. Cel care mă sunase, Mike Sacks, era un croitor din Stacksteads pe care nu-l cunoşteam, dar care obţinuse numărul meu de telefon de la Centrul spaţial Jodrell Bank, şi care îmi mai telefonase de câteva ori în legătură cu OZN-uri.

Mike era treaz şi îl îngrijea pe fiul său bolnav, când lumini ciudate s-au strecurat prin fereastră. Privind afară, a văzut un obiect strălucitor coborând spre cariera Bacup. Minunea din vale se întorsese.

Mike s-a dus imediat să trezească o rudă a sa, care avea o cameră de luat vederi, apoi s-au dus acolo. Dar, când au ajuns, OZN-ul dispăruse. Sau cel puţin aşa părea. Oricum, doi poliţişti îl aşteptau şi ei la lumina lanternelor. Arătau ca Darth Vader mânuind săbii luminoase. Se aflau pe drumul care străbate valea, când o lumină portocalie a început să plutească pe deasupra lor. Au văzut-o îndreptându-se spre cariera de piatră părăsită şi au pornit-o într-acolo. Ca şi Mike, au fost dezamăgiţi să afle că nu era acolo.

Dar, pe pământ, era totuşi ceva care se zărea în săpături, un obiect în formă de colibă. Întorcându-se în timp la acea noapte, Mike îşi aminteşte şi îi răsună în urechi cuvântul „baracă". Era o simplă baracă demontabilă folosită de muncitori. Nimic care să merite atenţie.

Numai că nu era aşa. După cum bine ştiau toţi, cariera era de mult dezafectată. În dimineaţa geroasă de iarnă când se reîntorsese acolo, Mike avusese confirmarea. Nu erau acolo nici muncitori care să lucreze, nici clădiri şi nici barăci. Nimic. Orice ar fi fost ceea ce văzuse Mike cu câteva ore înainte, se volatilizase.

Dar nu era pentru prima oară când poliţia din Bacup urmărise OZN-uri. Rapoartele se succedau în ritm rapid şi susţinut. În martie 1966, un OZN plutise chiar pe deasupra sediului poliţiei şi interferase comunicaţiile radio. Faţada din piatră a secţiei de poliţie (de altfel obişnuită în vale şi în zona din împrejurimi) fusese ulterior folosită într-un serial al televiziunii britanice, un serial lung şi bine cotat, despre o femeie şef de poliţie, Juliet Bravo. Un episod a fost chiar despre OZN-uri, legenda locală fiind foarte puternică. În cele din urmă, zona a fost atât de intens mediatizată, încât *Rossendale Free Press* a poreclit-o „Aleea OZN".

O femeie, care a avut realmente o viaţă ca a Julietei Bravo, mi-a scris din Bacup, în 1991, adăugând prin povestea ei o nouă piesă în suita celorlalte. Bineînţeles, Juliet nu era numele ei adevărat, dar va fi de ajuns ca să ilustreze curajul ei de a ieşi din anonimat, pentru a oferi informaţii unui public, în cea mai mare parte sceptic.

În copilărie, Juliet locuise într-o casă de la poalele Munţilor Pennine, în apropiere de Todmorden. În 1973 avea cam trei sau patru ani, ca şi Christine.

Ea povesteşte că s-a trezit în miez de noapte cu dormitorul scăldat în lumină. *Nu-mi aduc aminte de nici un zgomot şi nu-mi dau seama cât a durat,* spune ea, *căci la acea vârstă nu cunoşteam ceasul. Îmi amintesc*

că m-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Am văzut trei lumini albe-portocalii, în formă de triunghi, aflate afară la numai un metru și ceva de fereastră.

Julien a privit luminile ca pe niște globuri din pomul de Crăciun; nu-și amintește nimic din acea noapte, decât că în dimineața următoare, încântată, i-a povestit mamei ce i s-a întâmplat. Ea i-a spus să nu mai fie așa prostuță.

Apoi a mai adăugat ceva istorisirii ei, care m-a făcut s-o ascult cu atenție, ceva nou în suita de evenimente. Viața ei s-a schimbat radical, după întâlnirea cu lumina.

Nu mergea la grădiniță, dar învăța uimitor de repede tot felul de lucruri. Era ca și când lumina din acea noapte îi plasase ritmul de acumulare pe o nouă orbită. Când începuse să meargă la școală, o distracție favorită a familiei era să o pună să citească în fața musafirilor articole din *Bacup Echo*.

Dar, mai erau și alte lucruri. Curând, după întâmplarea cu lumina trebuise să meargă la doctor pentru că îi apăruse o rană ciudată pe buricul degetului mijlociu, care părea o înțepătură sau o arsură infectată. Cam în aceeași perioadă a trebuit să fie consultată de un specialist din Burnley, căci avea o dereglare neobișnuită la ochi. Medicul a spus că problema era deosebit de serioasă pentru un copil de vârsta ei.

Cum spunea Juliet, „am citit probabil prea mult despre asemenea întâmplări și de aceea le pun în legătură cu OZN-urile, fără să am nici o dovadă". Așa să fie?

De ce mă intrigau toate astea? Pentru că-mi aminteau o remarcă ironică a mamei mele în timp ce urmăream un episod din Juliet Bravo, cam prin 1981. Era o scenă filmată lângă casa noastră veche, pe o pantă ce urca spre șoseaua ce ducea la Stacksteads. Aceasta se întâmpla cu zece ani înainte ca Juliet (cea reală) să-mi spună povestea ei.

Mama pomenea de un zid de lângă școală și mi-a spus că obișnuiam să stau acolo. Când? Am aflat că asta

era pe vremea când aveam trei ani. Şi eu ştiam să citesc neobişnuit de bine pentru vârsta aceea, dar mai ciudat era felul în care mă uitam la trecători — mulţi întorceau capul miraţi, căci eu îi priveam aşa cum priveşte, de obicei, un adult. Pe unii privirea aceasta chiar îi enerva. Trebuie să spun că, din fericire, nu am amintiri despre aceste întâmplări ciudate. Mie mi se par destul de înspăimântătoare.

Nu ştiu cât este de important, dar, în 1987, o soră medicală, care cerceta amintirile din „vieţi anterioare", mi-a indus o regresie hipnotică. Era o parte a unui experiment pe care îl realizam, la câtva timp după ce mama îmi spusese povestea de mai sus. Sub hipnoză mi-am retrăit naşterea, aparent cu detalii exacte, dar mi-am dat seama că de la o vârstă foarte fragedă, la poate numai câteva luni sau câteva săptămâni, eram conştientă că aveam o misiune de îndeplinit. Nu ştiam care anume, dar am spus, în stare de hipnoză, că nu voiam să mă nasc, dar că o necesitate mă determinase (ceea ce m-a făcut să mă simt stânjenită după aceea). Era o simplă comunicare şi nimic altceva. Apoi amintirile au dispărut, ca şi când ar fi fost luate de vânt.

Ca şi Juliet, îmi vine să spun şi eu că toate acestea ar putea avea drept cauză simplul fapt că dau prea mare atenţie unor chestiuni minore. Într-adevăr, în cazul meu, nu este exclus, deoarece mă ocup de parapsihologie şi de diversele ei teorii.

Nu intenţionez să le atac veridicitatea, ci doar să notez ce mi s-a întâmplat şi ce mi s-a spus. Cum se subliniază şi în povestea lui Juliet, nu sunt singura în situaţia asta, dar dacă eu şi alţii suntem implicaţi în aceleaşi întâmplări inexplicabile sau trăim aceleaşi autoamăgiri, nu eu sunt cea care trebuie să spun.

Drumul OZN-urilor nu trece numai prin Rossendale Valley. Această localitate este componenta lui principală, dar dacă vii dinspre zona mlăştinoasă de la est

de Bacup, ajungi la poalele dealurilor abrupte care înconjoară Todmorden, oraşul morilor. Aici este raiul OZN-urilor.

La Todmorden s-a filmat un serial TV, *Strange But True* (Ciudat, dar adevărat?), în septembrie 1993, fiind prezentat drept zona cea mai frecventată de OZN-uri din Marea Britanie. De fapt, a fost o imprecizie deliberată de dragul poantei, întrucât mai multe cazuri arătate în film erau de la Rossendale — dar extratereştrii nu ţin cont de graniţele dintre ţinuturi, iar regiunea muntoasă Pennine care leagă Todmorden de Rossendale este, într-adevăr, centrul unei activităţi unice. Nu-i mai puţin adevărat că, din mai multe puncte de vedere, cazurile din partea dinspre Yorkshire sunt mult mai incredibile decât cele din partea dinspre Lancashire.

Ufologii din lumea întreagă cunosc cazul faimoasei răpiri a ofiţerului de poliţie Alan Godfrey, care se pare că a fost luat din maşina cu care patrula pe Burnley Road, în apropiere de Todmorden, într-o dimineaţă de noiembrie a anului 1980. După părerea folcloristului american, dr. Eddie Bullard, de la Indiana University, acesta este unul din cele cincizeci de cazuri faimoase de răpiri înregistrate.

Oricum, cazul lui Alan nu este nici pe departe unic. Am cercetat cel puţin alte patru cazuri pe o rază de vreo zece kilometri. Acesta, împreună cu multe alte întâlniri de gradul trei şi cu luminile de pe cer, noaptea, este unul dintre motivele pentru care Todmorden şi Rossendale atrag atenţia. Multe alte zone pot pretinde a fi fost locuri de reperare a OZN-urilor. Puţine au însă faima contactelor cu extratereştrii pe care o are această mică regiune.

Un alt caz senzaţional este cel al lui Jenny, care se plimba pe dealul de lângă Walsden, de fapt chiar satul în care era poliţist însărcinat cu patrularea Alan Godfrey (pe care ea nu-l cunoştea). Asta se petrecea în noiembrie 1978, cu doi ani înainte de întâmplarea cu Godfrey, aşa încât nu este exclus ca ceea ce a văzut ea să aibă vreo

legătură cu respectiva întâmplare. Cum nici cazul lui Jenny nu s-a bucurat de vreo publicitate oarecare, Alan Godfrey nu a putut fi influențat de întâlnirea de gradul trei a lui Jenny. Într-adevăr, nici celelalte întâlniri cu extratereștrii petrecute în această zonă nu au fost mediatizate. Majoritatea martorilor preferă să trateze cu discreție aceste întâmplări, considerându-le strict personale, și nu alimentează presa de scandal pentru ca oamenii să aibă ce comenta duminica după prânz.

Întâlnirea trăită de Jenny este bogată în metafore. Ea a povestit cum a alertat-o câinele său în legătură cu prezența unui obiect în formă de lentilă, înconjurat de o ceață gri-argintie; cum acest obiect a plutit deasupra ei ca un înger păzitor înainte de a se sparge în sfere luminoase, care apoi s-au înălțat în două direcții, de-a curmezișul, pe cer. În vreme ce se pierdeau deasupra ei, avea să aibă loc ceea ce Whitley Strieber califica drept „comuniunea" lor. Jenny mi-a spus că s-a simțit „o parte a sufletului" OZN-ului. Când acesta a plecat, ea a plâns deznădăjuită, ca și când și-ar fi pierdut un foarte bun prieten.

Între Alan Godfrey și Jenny exista o asemănare interesantă. Amândoi foloseau un limbaj metaforic, pe care ulterior l-am auzit adesea la martorii care avuseseră un contact cu extratereștrii. În copilărie, amândoi aveau de-a face cu *jucării psihice.*

Am folosit acest termen destul de neutru pentru a nu-i influența pe martori în legătură cu natura acestor obiecte. Dar, de fapt, jucăriile psihice aveau o înfățișare bine definită și un comportament la fel de bine conturat. Erau sfere luminoase, având o mărime între cea a unei mingi de tenis și cea a uneia de baschet, care intrau în dormitoarele copiilor și adesea începeau să se „joace" cu ei. Erau *jucării paranormale.*

În timpul regresiei hipnotice, Alan Godfrey și-a amintit, asemenea unui vis cu ochii deschiși, cum, copil fiind, această sferă a intrat în cameră și a început să plu-

tească. Se pare că o întreagă seric de evenimente ciudate nocturne i s-au întâmplat, inclusiv dispariția din memoria lui a câtorva perioade de timp. Aventura copilăriei rămăsese necercetată, dar fusese dramatică.

Jenny nu cunoștea această poveste când a fost întrebată despre copilărie, dar și ea a vorbit despre niște sfere luminoase care o vizitau. De fapt, se simțea chiar bine în prezența lor. O dată sau de două ori i-a chemat chiar pe părinți, să le arate acel „foc", care însă întotdeauna dispărea înainte ca ei să ajungă acolo.

În cazul lui Jenny, ca și în majoritatea cazurilor întâlnite de mine, aceste viziuni avuseseră loc la o vârstă cuprinsă între trei și opt ani, uneori chiar la o vârstă mai mică. Rareori persistaseră până la adolescență sau maturitate. Totuși, au fost și câteva astfel de cazuri.

Le numesc „jucării paranormale" pentru că după cum se pare aceasta le este destinația. Așa cum jucăriile sau păpușile le-au dezvoltat unor copii capacitățile sociale sau motorii, tot așa, aceste sfere luminoase le-au stimulat gândirea și receptivitatea față de fenomenele paranormale. Poate că au fost mijloace de a forma la copii abilități psihice, de vreme ce, indiferent ce s-ar dovedi a fi fost contactele cu extratereștrii, acestea poartă amprenta comunicării parapsihologice. Extratereștrii comunică numai prin telepatie. De obicei, au capacitatea de a pluti sau de a trece prin ziduri. Senzațiile extracorporale sunt cele obișnuite.

Chiar și Mike Sacks trăise o atare experiență. El mi-a vorbit despre ceea ce fratele său numea „opalul verde al lui Mike" și care plutea în fața ferestrei dormitorului. Avea un diametru de câțiva centimentri și era constituit din mici potcoave îmbinate. Mike intra în contact cu acest obiect într-o stare asemănătoare întrucâtva transei.

Asemenea lucruri există din belșug în contactul cu extratereștrii. Ele ne sunt în mod evident necesare pen-

tru evaluarea însemnătății fenomenului. Dar, unii cercetători caută modele ciudate sau conexiuni ale acestora.

Marie din Nottinghamshire mi-a scris despre ceea ce i se întâmplase cam prin 1967, când avea șapte ani:

„Așteptam cu nerăbdare ora culcării, ca și când urma să întâlnesc niște parteneri de joacă. Aceștia, căci parteneri de joacă aveam să-i numesc, erau lumini minunate."

A adăugat că nu a reușit niciodată să o trezească pe sora ei ca să i le arate și nu a crezut de cuviință să le povestească părinților, fiindcă era ceva cu totul „personal". Aveau culori vii, cu o mică pată înăuntru și uneori cu o aură în jur. Una mai ales „era albă, strălucitoare, cât o minge de fotbal și obișnuia să vină în dormitor și să salte în jurul meu".

Și Marie continuă: „Îmi amintesc că mă întrebam ce erau, dar nu m-am necăjit niciodată că nu știam, fiindcă nu m-am temut niciodată de ele". De câteva ori, așteptându-le la fereastră, le-a văzut venind din grădină și trecând prin geamul închis. Apoi, le-a văzut dispărând tot pe acolo, ridicându-se și unindu-se în aer unde se topeau pur și simplu. Când plecau, ea se simțea foarte tristă.

Să nu vă surprindă faptul că, pe măsură ce Marie a crescut, ea și-a continuat și adâncit experiențele.

Și-a văzut dormitorul inundat de lumină, așa cum pare că se întâmplă înaintea unei răpiri. Își amintește ca de un vis cu ochii deschiși, cum a fost ridicată în aer și cum a ajuns într-o cameră ciudată, în care niște creaturi stranii și mici se agitau în jurul ei. Este și mai interesant că acum, când are doi copii ai ei, le-a revăzut din nou sferele luminoase în dormitor, numai că acum păreau interesate de fiicele ei, nu de ea.

Aceasta nu este o legendă din Marea Britanie. Jucării paranormale sunt peste tot. O istorisire foarte interesantă despre ele aparține dr. Irene Scott, fiziolog la Facultatea de medicină a Universității de Stat din Ohio,

SUA. Întâmplarea a avut loc prin iulie 1951, în dormitorul ei de la ferma din Galena, Ohio. Irene, împreună cu sora ei Sue, care atunci avea şase ani, au fost martore.

Ea povesteşte cum „s-a trezit din somn şi a văzut un obiect zburând prin cameră. Culoarea şi consistenţa păreau ale unui metal incandescent". A privit câteva minute cum se învârtea şi cum afişa parcă inteligenţă. Apoi, coborând pe scări aproape că s-a ciocnit de sora ei, despre care credea că doarme. Numai că şi Sue îl văzuse.

Scepticii vor sugera că, în asemenea cazuri, este vorba despre un fulger globular. Bineînţeles că acest fenomen poate să apară şi să se mişte prin încăperi sub forma unor mici sfere, dar nu în mod repetat, săptămâni la rând şi minute în şir. În orice caz, aşa cum subliniază şi dr. Scott, acea noapte de vară nu era propice fenomenului, iar lumina nu a urmat traseul firelor electrice din dormitor, aşa cum ar fi fost normal pentru un fulger globular.

Cynthia Hind a cercetat un caz petrecut în Africa, la Chipinge, Zimbabwe. A avut loc la 1 aprilie 1988, dar nu a fost cu siguranţă o păcăleală.

Martorul, Caroline, descrie atmosfera ciudată din cameră, premergătoare întâmplării. „Era o linişte deplină, spune ea, până şi greierii îşi încetaseră ţârâitul. Mă simţeam ruptă de restul lumii." Această însingurare este un alt element premergător, comun multor întâlniri. Eu îl numesc Factorul Oz şi cred că este o etapă în starea de conştienţă a martorului, care îi pregăteşte desprinderea de mediu şi îl îndreaptă spre sursa extraterestră de comunicare.

Sfera albă fluorescentă a coborât prin tavanul dormitorului şi a început să împrăştie raze luminoase în jurul ei. Caroline era paralizată, fie de frică, fie din cauza unei puternice contracţii musculare. Din poziţia în care se afla putea să vadă sfera, care acum se afla la picioarele ei, având o săgeată luminoasă care se ridica şi stră-

pungea acoperişul, ca şi când acesta nici n-ar fi existat. Deasupra ei se afla o navă ciudată, luminată gălbui şi având mai multe hublouri.

Ea adăugă: „Mă simţeam ca şi când acel «ceva», orice ar fi fost, ar fi vrut să mă ia pe sus cu această rază de lumină. S-ar putea să mă fi ridicat din pat, dar nu mi-am luat ochii de la această lumină, aşa că nu sunt sigură... Apoi, în minutul următor n-am mai văzut nimic... Mă simţeam ca şi cum mi-ar fi luat şi ultima picătură de energie". Ea se uitase apoi la ceas. Era ora 3,35 a.m. Mai târziu, una dintre surorile sale, care se trezise şi ea (când toate luminile din casă se stinseseră, în vreme ce un zgomot înfundat s-a auzit sus pe cer şi apoi s-a îndepărtat), a spus că ochii Carolinei erau ciudaţi. Erau „măriţi şi păreau injectaţi".

Aici găsim o legătură între jucăriile paranormale, OZN-uri şi răpiri de către extratereştri, dar, cu siguranţă, nu unica. Este posibil ca în alte ocazii luminile să provoace amintiri mai adânc ascunse şi la care înainte nu avem acces.

Îmi pare rău că în copilărie nu am avut şi eu jucării paranormale. Ele par a fi aspectul cel mai prietenos al misterului contactelor cu extratereştri, care îi pregătesc pe copii pentru lucrurile mai traumatizante ce se pot ivi în viaţă. Într-adevăr, acesta ar putea fi un scop al lor.

Dr. David Jacobs, de la Universitatea Temple din SUA, a studiat detaliat câteva zeci de cazuri în care răpiţii povestesc mişcările extratereştrilor care i-au luat din dormitoarele lor şi i-au dus în spaţiu. Unele observaţii ale lui ar putea fi relevante pentru noi.

La simpozionul MIT el a susţinut că extratereştrii păreau să aibă un interes deosebit pentru emoţiile umane. Era ca şi când ei n-ar putea înţelege felul în care reacţionăm noi în diferite situaţii, căci ei afişează o lipsă clară de sensibilitate emoţională.

În consecinţă, sunt multe cazuri în care martorii povestesc că li s-au arătat imagini ale unor situaţii stranii,

dar impresionante — cum ar fi naşterea unui copil, o distrugere în masă ş.a. —, cu intenţia vădită de a le permite răpitorilor să observe cum reacţionează oamenii la astfel de lucruri.

De asemenea, martorii au povestit că li s-a cerut să facă teste ciudate sau să joace un rol într-o piesă. O femeie a descris o serie de „decoruri", făcute pentru ea, care aveau tema „umilinţei", ca şi când acesta ar fi fost un concept mai degrabă necunoscut răpitorilor.

Poate că jucăriile paranormale sunt folosite şi pentru studierea felului în care se joacă şi în care îşi dezvoltă copiii capacităţile emoţionale, ce par să fie un obiect important al acestor răpiri alături de alte experienţe medicale sau fizice.

Oricum, sunt povestiri despre lucruri pozitive provocate de sferele luminoase. Un astfel de caz este istorisit de Peter Day, cunoscut în cercurile de ufologi pentru filmul video făcut din maşina sa, în ianuarie 1973, la Cuddington, la graniţa dintre Oxfordshire şi Buckinghamshire, în care apare o sferă luminoasă de culoare portocalie. Se pare că sfera se afla deasupra unei şcoli din Long Crendon, unde au văzut-o, de altfel, mulţi copii la acea dată.

Acest caz a rămas mult timp în memoria multora. Într-adevăr, cele 23 de secunde de film au apărut în multe documentare despre OZN-uri chiar şi eu am folosit o imagine color pentru coperta cărţii mele din 1983 — *UFO Reality*. Ulterior, unii experţi au considerat a fi o combinaţie ciudată a urmelor lăsate de un avion când trece printr-un strat de aer cald.

Dar întâmplarea are o parte puţin cunoscută care v-ar putea ajuta să o evaluaţi. Cu mulţi ani înainte de a filma acest obiect, Peter Day a avut o întâlnire cu o sferă luminoasă care purta toate caracteristicile unei jucării paranormale.

De fapt, asta s-a întâmplat în vara anului 1943, când tânărul Peter era proaspăt căsătorit şi făcea parte din

RAF. Soţia lui era grav bolnavă, iar el venise acasă de la unitatea militară din Lincolnshire ca să stea la căpătâiul ei, cu atât mai mult cu cât condiţiile concrete din acele vremuri de război făceau imposibilă transportarea ei la spital.

Ea avea dureri mari şi adesea delira îndelung. Sfârşitul ei era iminent. Dar, în timp ce Peter stătea lângă ea, o sferă luminoasă a intrat în cameră prin uşa închisă a dormitorului. Era de mărimea unei mingi de fotbal şi avea în interior vârtejuri mici, fumurii.

Sfera a făcut ocolul încăperii, a venit chiar lângă pat şi apoi a dispărut prin fereastra închisă a dormitorului. După doar câteva minute, doamna Day s-a simţit mai bine. În dimineaţa următoare ea era aproape restabilită.

Puteţi compara această descriere cu alte povestiri despre aceste mici sfere luminoase care apar în dormitoare. Amintiţi-vă de Mike Sacks şi sfera sa luminoasă care avea „mici potcoave", dc exemplu. O absolventă de facultate mi-a povestit despre sfera luminoasă pe care a văzut-o pe drumul A 681, dintre Bacup şi Todmorden, la 4 februarie 1988. Mergea destul de des cu maşina pe acest drum, căci venea la prietenul ei, dar o singură dată, trecând prin Sharneyford, a văzut această sferă portocalie deasupra dealului Tooter. Partea interesantă este că ea a descris interiorul acestei sfere ca pe o masă de „lichid care se rotea ca un vârtej" — o altă relatare de identificare. Interiorul luminii era ceea ce o fascina.

Un alt caz clasic îl are ca protagonist pe un adolescent care a văzut un obiect ce a aterizat şi în care erau nişte creaturi mici şi ciudate. Era în vacanţă cu părinţii la Machynlleth, în partea centrală a Ţării Galilor, în iulie 1975, şi, după această întâmplare, a avut un şoc atât de puternic încât a orbit şi mult timp a avut nevoie de îngrijiri medicale, inclusiv de un tratament psihiatric pentru a-şi reveni. El a povestit cum fenomenul, care s-a produs într-un mod incredibil, s-a transformat într-un vârtej de culori (pe care el le-a descris ca pe nişte mici

corpusculi de sânge sau jeleuri), apoi s-a amestecat cu culorile ierbii şi ale cerului şi a dispărut.

Există fără îndoială o afinitatc între copii şi aparițiile OZN-urilor, sferele luminoase din dormitoare constituind doar un aspect al acestei afinități. Ele par să constituie începutul procesului de condiționare care îi conduce pe tineri spre un tip de evenimente care durează o viață şi în care ei trăiesc alături de extratereştri.

Karen Hardman a povestit cum pe când avea numai opt ani (31 august 1969) şi locuia cu familia ei la Gisborne, Noua Zeelandă, se trezise în miez de noapte şi văzuse prin fereastra dormitorului un obiect de forma unei farfurii zburătoare care plutea pe deasupra copacilor. L-a trezit pe fratele ei, care era mai mic decât ea cu un an şi împreună au văzut cum dispare. A doua zi ei le-au povestit părinților întâmplarea şi aceştia i-au dus în camere separate şi le-au cerut să deseneze ce au văzut. S-a constatat că nu fusese vorba de un coşmar. Desenele lor erau aproape identice.

Jackie trăia în Amherst, Noua Scoție, Canada, şi de la vârsta de nouă ani a avut nenumărate întâlniri cu OZN-uri, unele asemănătoare reveriilor. Multe erau, însă, în mod sigur, întâmplări reale. În 1979, se afla împreună cu câteva prietene în apropierea unui teren de baseball. Dintr-o dată, un obiect uriaş, triunghiular, întunecat, înconjurat de lumini verzi a apărut deasupra lor. Apoi, după cum spune Jackie, „a fost un vid al memoriei. Am văzut luminile stingându-se şi mişcându-se spre noi. Am văzut obiectul îndepărtându-se, dar nu-mi amintesc nimic din ceea ce s-a întâmplat între momentul când obiectul s-a apropiat şi momentul când s-a îndepărtat". Oricât a încercat Jackie să comenteze întâmplarea cu una dintre prietenele cu care mai este încă în legătură, aceasta vorbeşte despre orice amintire din copilărie, dar nu despre seara cu OZN-ul. Este pur şi simplu ceva ce ea vrea să dea uitării, spre deosebire de Jackie.

În luna iunie 1973, la Loch Ryan, în Galloway, Scoţia, un tânăr s-a trezit la 4,30 cu dorinţa nestăpânită de a merge la debarcader. Ajuns acolo, a văzut deasupra apei trei sfere luminoase de culoare portocalie dispuse în formă de triunghi. Au stat acolo câteva minute, el le-a privit extaziat, apoi ele au decolat vertical cu o viteză fantastică. Atunci vraja s-a rupt. A întors capul şi i-a văzut pe părinţii săi. Şi ei simţiseră acelaşi imbold de a merge la debarcader şi văzuseră acelaşi lucru.

După câţiva ani, un ziarist care mă intervieva mi-a mărturisit ceva ce nu mai spusese nimănui. Nu ştia nimic despre cazul prezentat mai sus, dar, în octombrie 1977, el a văzut trei sfere luminoase dispuse în formă de triunghi, plutind deasupra terenurilor dintre Upholland şi Skelmersdale în Lancashire. Şi ele au ţâşnit în sus în noaptea întunecată. El a intrat ca într-un fel de transă, dar urmările au fost mai stranii. Două zile mai târziu, şi-a amintit că ştia — cu siguranţă, dinainte, — că această întâlnire urma să aibă loc. Era mai puţin o premoniţie şi mai mult o previziune puternică. Totuşi, în timpul întâlnirii, şi imediat după aceea, acest sentiment a dispărut.

Un tânăr din Bangor, Irlanda de Nord, a relatat o altă întâmplare ciudată. Într-o seară din toamna lui 1976, fratele său mai mic, foarte recalcitrant, s-a dus la culcare fără să mai protesteze ceea ce era destul de neobişnuit pentru a nu fi observat. Aproape imediat după aceea, în casă s-a făcut foarte cald, deşi sistemul de încălzire nu funcţiona. Martorul s-a dus la etaj, şi dintr-o dată a fost absorbit de Factorul Oz. Toate sunetele din jurul lui au încetat. Brusc, toate zgomotele de pe şoseaua foarte circulată din apropiere au încetat şi ele. El a intrat apoi în baia aflată lângă camera fratelui său şi a văzut prin jaluzele o lumină albă strălucitoare. Venea de la un obiect oval care se afla deasupra carosabilului. În timp ce încerca să identifice obiectul, lumina se răspândea rapid, aşa cum se răspândeşte lumina unei nove şi el a fost

înghiţit de o lumină şi mai strălucitoare. Şi cum va preciza, a fost „cea mai pură lumină albă pe care am văzut-o vreodată". Totuşi, şi acest lucru este şi mai straniu, lumina părea a fi fost solidă — când l-a ridicat a acţionat aproape ca braţul unei macarale. A fost săltat de pe podea, aruncat înapoi cu o mare forţă şi izbit de peretele băii. A rămas paralizat câtva timp, lumini sclipitoare îi jucau în faţa ochilor, mușchii aproape că nu-l mai ascultau şi fruntea îl durea. A alunecat apoi pe pământ ca o păpuşă dezarticulată şi treptat şi-a revenit. Prin jaluzele a văzut cum, în depărtare, lumina urca înapoi, în cer. Apoi, toate zgomotele au revenit la normal.

Acest interes pentru copii a fost subliniat de o mamă din Felling, comitatul Durham, o zonă care a fost frecventată timp de mai mulţi ani de micile şi ciudatele creaturi. În iunie 1978, pe când fetiţa ei avea 18 luni, s-a trezit în pat din cauza unui zgomot ascuţit, sâcâitor. Corpul ei vibra ca sub un şoc electric. Capul şi-l simţea „gata să explodeze". Apoi şi-a dat seama că o fiinţă nevăzută o ţinea de încheietura mâinii. Era paralizată, nu putea face nici o mişcare, dar a putut să vadă că acea fiinţă avea în jurul ei o aură. Camera era inundată de o lumină albăstruie. Cel mai neplăcut era că acolo unde fiinţa o atingea se crea un fenomen asemănător razelor X. Putea să vadă, prin propriul ei braţ, oasele şi vasele de sânge. Era ca şi când fiinţa aceea ar fi vrut să o studieze. Vedea în lumină ceasul din apropiere. Arăta 3,50 a.m. Apoi, brusc, fiinţa a dispărut şi totul a revenit la normal, dar o oră a trecut ca o clipă. Fiinţele au mai vizitat-o după aceea şi i-au „spus" că voiau s-o cerceteze, de fapt, pe fiica ei.

Nigel Mortimer a relatat un alt caz întâmplat la 15 iulie 1989, la Addingham, în Yorkshire. O femeie s-a trezit într-o dimineaţă foarte devreme şi a plecat la cumpărături. S-a întâlnit cu o vecină care i-a spus că pe la 3,15 a.m. auzise un zgomot ciudat pe cer, asemănător cu cel produs de un aspirator. Mergând la fereastră, a văzut

un obiect masiv cu lumini colorate trecând pe lângă Beamsley Beacon, un deal situat înspre nord. După ce s-a întors acasă şi i-a povestit soţului ei această întâmplare stranie, acesta i-a dat o veste şocantă. Fetiţa lor de şase ani se trezise din somn pe la 3,00 a.m. şi văzuse un mic extraterestru urcând scările şi îndreptându-se spre dormitorul ei. Mai târziu, acesta se întorsese, de data asta însoţit de o femelă. În timpul vizitei nu au făcut altceva decât să o privească, apoi au dispărut. Fetiţa a spus că erau cam de un metru şi jumătate înălţime, aveau feţele slabe şi priviri neobişnuit de furioase. A folosit expresia „făpturi bătăioase" şi când s-a referit la ele le-a numit „stafii", nu OZN-uri şi nici extratereştri. Ca să le descrie hainele, ea a spus că îi aminteau de Anneka Rice (o prezentatoare de televiziune a cărei vestimentaţie preferată era salopeta).

Aş putea continua cu astfel de relatări la nesfârşit. Sunt atât de multe! Este evident că se întâmplă ceva, pentru că au atâtea caracteristici comune.

Vedem aceste modele repetându-se, iar şi iar: triunghiul (care mai târziu va fi analizat de Whitley Strieber, folosind experienţa proprie), creativitatea artistică, controlul asupra minţii, o evidentă alterare a stării de trezie în cadrul căreia are loc întâlnirea, natura ocultă a fenomenului, unde magia şi iluzia iau locul naturii fizice şi logicii bunului simţ şi, mai presus de toate, interesul pentru copii, fără maliţiozitate, ci doar din curiozitate, ca şi când ar fi vorba de o supraveghere pe termen lung.

Dr. John Mack, psiholog la Facultatea de medicină Harvard din Massachusetts, consideră că aceste cazuri, care au loc în copilărie, au o deosebită importanţă. După opinia lui, ele exclud posibilitatea, invocată de sceptici, ca martorii să fie influenţaţi să accepte un model cultural al răpirilor de către OZN-uri (ei ştiind cum ar trebui să arate un OZN, datorită informaţiilor din mass-media). Nu este posibil ca nişte copii de numai cinci sau şase ani

să fie influenţaţi astfel încât să povestească ceva care să se înscrie atât de exact în clişeele adulţilor.

Un singur caz va fi suficient pentru a ilustra stadiul în care ne aflăm. Este un caz deosebit de interesant, deoarece are ca protagonişti doi gemeni. Nu cunosc nici un altul în care să existe acest factor şi, prin urmare, să-l transforme într-unul semnificativ, indiferent dacă fenomenul de răpire este perceput ca fiind de natură extraterestră sau psihologică.

Deoarece aceşti gemeni nu doresc nici un fel de publicitate în legătură cu experienţele pe care le-au avut (într-un sens mai larg, pentru a nu atrage ceea ce s-ar dovedi a fi publicitate favorabilă), din păcate pot spune puţine lucruri despre ei, în afara faptului că ambii au talentul artistic des constatat în asemenea cazuri şi au fost împreună, încă din prima copilărie, părtaşi la mai multe întâlniri — chiar dacă unul dintre ei a avut mai târziu câteva experienţe proprii.

Întâmplările s-au petrecut într-un ţinut din Anglia şi întrunesc mai multe elemente, cum ar fi observarea unor sfere luminoase prin fereastră, o dată suferind un „atac" straniu din partea unui obiect care vibra în grădină când erau amândoi foarte mici şi, în fine, şi poate cel mai interesant, un incident care a avut loc la ei acasă şi în care a fost implicat şi câinele lor.

Era o noapte de iarnă. Se aflau în hol, când unul dintre gemeni i-a spus celuilalt că se simte ciudat. Era ceva ca în timpul unui cutremur. Simţea că vibrează, că avea fiori.

Cunosc foarte bine starea pe care o descria. Nu am avut-o numai în noaptea aceea în Finsbury Park, la Londra, dar şi în copilărie, în momentele de stres. Îmi amintesc că încercam să învăţ să înot şi eram foarte speriată când senzaţia aceea s-a insinuat din nou. Era ca şi când capul meu ar fi fost o piesă metalică goală pe dinăuntru, care suna ca un clopot şi se zvârcolea, nu într-un fel dureros, dar simţeam prin corp un curent electric.

Este greu să exprim în cuvinte ceva care depăşeşte orice închipuire. Acesta este sentimentul pe care se pare că mulţi răpiţi l-au descris ca un prolog al experienţelor trăite.

Bineînţeles, geamănul A nu s-a gândit nici o clipă la răpire în timp ce „cutremurul" îi zgâlţâia trupul. El încerca să spună ce i se întâmplă, dar fratele său simţea deja. Pe nesimţite, atmosfera din casă a devenit apăsătoare. „Era încordată şi nu se auzea nici un zgomot", va spune geamănul B. Chiar şi câinele îşi ciulise urechile şi privea atent.

Apoi a apărut o lumină strălucitoare, reflectată în florile de gheaţă de pe geamul uşii. În acelaşi timp, o creatură mică a traversat holul în goană, îndreptându-se spre etaj. Frunzele unei plante de ghiveci s-au ofilit, pentru a sublinia parcă autenticitatea întâmplării.

Geamănul B a văzut asta, dar fratele său, care se uita în direcţie opusă, nu. Întâmplarea nu a fost însoţită de nici un zgomot, doar de imaginea clară a unei fiinţe de aproximativ un metru, îmbrăcată într-o salopetă şi purtând pe cap o cască.

Câinele, care nu mai putea fi stăpânit, s-a ascuns într-un colţ şi a rămas acolo scheunând înspăimântat. Geamănul B era aşa de sigur de ceea ce văzuse, încât s-a dus în bucătărie, a luat dintr-un sertar un cuţit şi a plecat să-l caute pe presupusul hoţ. Bineînţeles că în casă nu era nimeni, toate uşile şi ferestrele fiind încuiate. Mult mai târziu, când au studiat problema cu atenţie au realizat ceea ce de altfel era evident: intrusul nu era un hoţ pământean.

Acest interes arătat copiilor este cel care îi deranjează pe mulţi — mai ales pe mamele care au fost implicate în asemenea întâmplări.

Sandie, o americancă răpită, a spus-o foarte clar. Le-a spus tuturor că era neapărată nevoie de înţelegere, de bani şi de oameni bine intenţionaţi ca să încerce îm-

preună să dezlege acest mister. Ea părea mai puțin interesată de efectul provocat asupra vieții sale și mai speriată de cel pe care îl putea avea acesta asupra copiilor ei. Faptul că era parte a acestui experiment extraterestru era mai puțin important pentru ea, decât faptul că extratereștrii erau interesați de fetița ei.

Într-adevăr, povestea ei poate fi considerată un record mondial în privința întâmplărilor petrecute în timpul răpirii de către extratereștrii. Își amintește cum niște ființe mici și gri au intrat în casa ei și i-au luat fiul cu scopul de a-i face teste, iar apoi l-au adus înapoi aparent nevătămat. Îl răpiseră din leagăn, când avea numai șase săptămâni.

Am văzut pentru prima dată această disperare, când, timp de mai multe ore am încercat să liniștesc o tânără mamă care suferise un șoc foarte puternic și pe care nu o cunoșteam. Ajunsese la mine acasă trimisă de vecinii care știau că mă interesează asemenea cazuri. La acea dată, faptul nu era foarte cunoscut, căci nu publicasem încă nici o carte.

Femeia ardea de nerăbdare să-mi relateze o întâmplare destul de banală care avusese loc la Barton Moss, în Irlam, Lancashire, la ora 6,00 a.m., în ziua de 26 septembrie 1976.

Discul pe care îl văzuse în lumina zorilor aterizase în grădina din spatele casei ei, pe un teren arabil. Nu se întâmplase nimic altceva. Totuși, simțea o frică aproape paranoică, presupunea că discul era condus de extratereștrii care intenționau să-i răpească fiica, atunci în vârstă de nouă ani. Femeia mă întreba întruna cum ar putea împiedica repetarea fenomenului.

În nici un caz nu susțin că ar fi fost dereglată mintal. Era tipul rațional, obișnuit, de mamă grijulie, speriată de o viziune care, de fapt, n-ar fi trebuit să aibă un efect atât de puternic.

La vremea respectivă am făcut tot ce mi-a stat în putere, dar am conchis că era pur și simplu obsedată de

OZN-urile care erau la modă în mass-media. Credeam că asta distorsionase întâmplarea trăită. Totuşi erau şi câteva elemente mai deosebite. Ea vorbea despre visuri multiple în care plutise şi avusese senzaţia că fusese „aleasă" de o forţă. Azi mă întreb dacă nu cumva era ceva mai mult decât voiam eu să văd atunci, ceva ce am ignorat — ceva ce n-am vrut să aflu. Poate exista un motiv pentru această opoziţie.

Şi dintr-o dată îmi dau seama din detaliile povestite de ea că dormitorul meu era de fapt mai aproape de locul în care acel obiect aterizase, decât casa din care această femeie speriată văzuse OZN-ul.

Simţind fiori reci pe şira spinării, m-am uitat spre turbărie la unicul pâlc de copaci unde se spune că acest obiect se oprise câteva minute. Mult mai târziu am îndrăznit să mă duc spre mica urmă, dar n-am reuşit să mă apropii. Evident, dormitorul meu era cel mai aproape de locul unde aterizase acest OZN. Era la cel mult câteva sute de metri. În noaptea în care avusese loc evenimentul eram în camera mea, dormeam dusă şi nu-mi aduc aminte de nimic.

Dar oare pot să spun cu certitudine că eu eram ţinta?

4

Nu suntem cu toții la fel?

Tânăra femeie mă privea drept în ochi. Sau cel puțin încerca să o facă. Îmi dădeam scama că era descumpănită, privirea i se înceţoşase în vreme ce depăna amintiri din copilărie, aduse acum la lumină.

Susan povestea, cu un puternic accent lancastrian, cum la vârsta de opt ani plutise pe scările casei ei din Bolton. Nu era vorba de o experienţă trăită în afara corpului, ci de o realitate în sensul propriu al cuvântului. Pur şi simplu se ridica de pe pământ la câţiva centimetri şi apoi plutea pe scări în jos, ca un personaj din benzile desenate. Fratele ei, care se afla în hol, o văzuse şi rămăsese împietrit. Şi acum, adult fiind, vorbeşte despre întâmplarea de atunci.

Am tras aer în piept şi mi-am pregătit tirul întrebărilor. După ce treci de câteva ori prin asemenea experienţe, te obişnuieşti să accepţi diferite poveşti incredibile ca pe un fapt real. Am aprobat politicos, deşi raţiunea îmi dicta altceva decât scria stiloul meu.

Apoi, femeia, care avea douăzeci şi ceva de ani, mi-a povestit urmările acestei bizare întâmplări cam în termenii următori:

„La vârsta aceea mi s-a întâmplat de mai multe ori să plutesc, dar mai târziu nu s-a mai întâmplat".

Am rugat-o să continue, deşi nu eram tocmai convinsă de veridicitatea relatării ei.

„De ce crezi că ai încetat să mai pluteşti?", am întrebat-o.

„Oh, asta ştiu sigur — a zis cu siguranţă de sine aproape enervată, dar care îmi spunea că era un subiect la care se gândise adesea înainte. Când am început să

plutesc prin casă eram convinsă că era ceva normal. Dar când fratele meu m-a privit şocat, l-am întrebat: «Dar nu suntem cu toţii la fel?» El a spus foarte categoric «Nu», având groaza întipărită pe faţă. Pe urmă am realizat că ceea ce făcusem nu era normal. Nu era deloc ceva normal. După asta, mi-a fost mai greu să plutesc. Foarte curând a devenit imposibil".

Această femeie fusese pregătită pentru a avea o întâlnire cu extratereştrii într-o manieră asemănătoare cu multe alte cazuri prezentate în această carte. Într-un fel, însă, aventurile din copilăria ei sunt mai importante, deoarece reflectă un trend care sare în ochi oricui ar încerca să înfrunte acest mister. Din păcate, cercetătorii ignoră frecvent acest aspect.

Cei care au intrat în contact cu extratereştrii ca adulţi, au trăit adesea în copilărie nenumărate întâmplări supranaturale. Este ca şi când paranormalul ar fi pentru ei realitatea normală de zi cu zi. Lumea celorlalţi pare a fi răsturnată.

Am observat că cercetătorii din SUA evită pe cât posibil o asemenea revelaţie. Ei par a fi îngroziţi că fenomenul se răspândeşte prin experienţe paranormale. Pentru ei, extratereştrii şi percepţiile extrasenzoriale nu au nimic în comun.

Ciudat este că se ignoră faptul că fiecare contact cu extratereştrii are loc în contextul unor fenomene paranormale. Entităţile trec prin pereţi, apar şi dispar după bunul lor plac, fac victimele să plutească părăsindu-şi trupurile, stau de vorbă cu martori folosind telepatia şi par să aibă puteri precognitive.

Astfel, aceste lucruri consemnate de martori apar — nu pentru mine în orice caz — ca o atenuare a misterului sau, şi mai rău, un element util pentru magicieni şi mediumuri spiritiste. Dar ele sunt fapte reale, care nu pot fi ignorate şi pe care n-ar trebui să le evităm. Ele reprezintă un indiciu valoros care ne arată calea cea bună.

Şi astfel de indicii privind această uimitoare enigmă sunt puţine şi rare.

Putem sublinia acest aspect folosind exemple variate, dar câteva vor fi de ajuns ca să demonstreze ceea ce susţin eu.

Faptul că acei copii posedă un al şaselea simţ este ilustrat de următoarele două cazuri.

Mike se juca, aşa cum o fac mulţi alţi băieţi, într-un loc periculos. El habar nu avea de asta. Era doar albia secată a unui râu din Derbyshire, dar în ajun plouase torenţial. Dintr-o dată, a auzit o voce interioară care i-a spus: „Fugi pe mal!" Fără să se întrebe de ce, a făcut întocmai. Câteva secunde mai târziu locul în care stătuse a fost înghiţit de ape.

Lisa se afla în maşina condusă de mama ei, în apropiere de Cirencester, când au ajuns pe un drum de ţară puţin circulat. Dintr-o dată, a auzit un motor de motocicletă, dar mama ei, care se afla lângă ea, nu l-a auzit. Sunetul era atât de puternic, încât părea să vină chiar din spatele lor. Nu se afla nici un drum în apropiere de unde acest zgomot s-ar fi putut auzi şi mama Lisei a certat-o pentru că îşi imagina prea multe lucruri. Poate avea dreptate, însă după doar două-trei minute o motocicletă a apărut într-adevăr în spatele lor, a pierdut controlul şi s-a ciocnit de automobil. Din fericire, nimeni nu a fost grav rănit. Avertismentul sonor transmis de undeva a făcut posibilă evitarea unei catastrofe ce părea iminentă. Dar numai mintea tânără a fost deschisă şi receptivă. Mama Lisei a rămas, dintr-un motiv sau altul, insensibilă.

Nu este de mirare că adesea copiii consideră asemenea lucruri ca fiind un semn că sunt „protejaţi". Această protecţie este percepută ca având o sorginte extraterestră şi este una dintre primele informaţii pe care copiii din stele le au despre originea lor.

De exemplu, Karen din Cornwall povesteşte cum, în septembrie 1976, pe când era adolescentă şi locuia în

Warrington, Cheshire, timp de mai multe zile a trebuit să se întoarcă acasă la primele ore ale serii. În mai multe rânduri a auzit distinct o voce feminină spunându-i pe nume. Ea spunea că era asemănătoare cu a ei, dar părea venită dintr-un tunel. În câteva dăți erau și alte fete cu ea, dar ele nu auziseră nimic. De fiecare dată s-a uitat în spatele zidurilor de unde părea să vină vocea. Dar nu era nimic. Karen era deja convinsă că e ceva în neregulă cu ea. Trebuia să fie ceva în mintea ei. Dar după două săptămâni, venind singură acasă după o seară petrecută în oraș cu prietenii, deodată un bărbat a ieșit din spatele zidurilor pe care ea le cercetase de atâtea ori. A încercat s-o violeze și s-o strangulеze, și probabil că ar fi reușit, dar, în timp ce ea se lupta, s-a întâmplat o minune. O cărămidă i-a apărut în mână și cu ea l-a lovit în cap pe agresor. Acesta a căzut la pământ, apoi a plecat clătinându-se. Karen s-a speriat foarte tare, a avut un șoc din cauza căruia n-a putut să vorbească câteva săptămâni. După aceea s-a mutat în sud. Este însă convinsă că cineva a salvat-o de la moarte.

În august 1978, Paul din Bradford a avut anumite presimțiri. Avea cincisprezece ani și de câteva zile avea sentimentul iminenței unui pericol. La un moment dat, tablourile din camera lui au început să se clatine singure, într-un mod straniu, și sentimentul unui dezastru a devenit și mai puternic. Apoi, în ziua de 22 august, lanțul de la bicicletă i-a sărit în timp ce mergea pe drum drept, având soarele în față. Roata s-a blocat, iar Paul a căzut, izbindu-se cu capul de un copac. Și-a recăpătat cunoștința două zile mai târziu, spre marea ușurare a doctorilor uimiți. Avea o fractură de craniu și timp de 24 de ore fusese la un pas de moarte. Dar în timp ce el zăcea pe patul spitalului, un OZN apăruse deasupra, pe cer, ca un înger păzitor menit să-i transmită vindecarea. Din acel moment, starea lui Paul a început să se amelioreze.

Acești copii au de povestit nenumărate alte experiențe ciudate, pe lângă care exemplele de mai sus sunt

simple interludii. În trei din cele patru secvenţe prezentate au avut loc contacte cu extratereştrii, iar ccl puţin unul din cazuri a implicat o răpire. În al patrulea caz se poate să fi avut loc şi alte experienţe, rămase însă neîmpărtăşite.

Putem nota că persoane ca Paul şi Karen au avut senzaţia distinctă că vieţile lor sunt ieşite din comun. La început, ca şi în cazul lui Susan, ei au presupus că lucrurile pe care ei le fac sunt şi la îndemâna altora — dar apoi şi-au dat seama că plutirea, premoniţia, auzirea unei voci venite de nicăieri, trăirea unor miracole şi a altor evenimente care li se întâmplau nu erau considerate deloc normale. Într-adevăr, ei sunt priviţi cu suspiciune când vorbesc despre asemenea lucruri şi de cele mai multe ori sunt evitaţi. Din această cauză aceşti copii devin introvertiţi, îşi reprimă trăirile psihice fără a le împărtăşi celorlalţi. De nenumărate ori am văzut acest fenomen manifestându-se în diferite moduri, iar creativitatea artistică este o formă de eliberare. Căci presiunea acumulată trebuie să scadă în cele din urmă. Ea nu poate fi menţinută la nesfârşit, căci ar putea să explodeze.

Merită să fie analizate cazurile în care pot fi observate momente ale dezvoltării copiilor din stele. Ele sunt legate de aspecte despre care vom afla din cazul următor.

Gwyneth s-a născut la începutul anilor '50 şi a crescut într-o zonă rurală din sudul Ţării Galilor. De când se ştie, „a visat cu ochii deschişi", după cum spune ea. Aceste vise se refereau la „oameni ciudaţi, care, fie că treceau prin dormitorul meu, fie că pur şi simplu stăteau şi se uitau la mine".

Am auzit lucruri asemănătoare de la multe persoane care ulterior au fost răpite. Una dintre ele, din Liverpool, mi-a povestit că la vârsta de aproximativ şase ani, când mergea pe stradă, vedea tot felul de oameni — unii pluteau ca şi când ar fi păşit pe un trotuar invizibil situat la

câțiva zeci de centimetri de pământ. Nimeni altcineva nu-i vedea, iar în momentul în care și-a dat seama de acest lucru a devenit la rândul ei incapabilă să-i vadă sau, așa cum spune ea, „pur și simplu am încetat să-i mai văd".

Unele mediumuri descriu o geneză similară a pretinselor lor puteri paranormale și consideră că aceste forme eterice nu sunt extratereștri și nici interdimensionari, ci spirite ale morților dintr-un fel de viață de apoi și, cu care, mai târziu, vor comunica frecvent. Pe de altă parte, cel puțin câteva dintre persoanele care au văzut aceste fărpturi spectrale (care, după cum am arătat deja, sunt aparent asemănătoare cu oamenii obișnuiți) consideră că ele trăiesc în viitorul nostru și că, într-un fel sau altul, sunt martori peste timp.

Revenind la Gwyneth, notăm că și ea a învățat să-și filtreze aceste percepții vizuale sau sonore pe care ceilalți nu le aveau, mai ales când familia i-a spus că ar fi bine să-și tempereze imaginația dacă vrea să nu aibă probleme. Dar asta nu a ajutat-o să elimine complet toate experiențele ei stranii.

S-a regăsit stând afară, privind stelele, „cu o puternică dorință interioară" și auzind o voce „de acolo de sus", care o atrăgea ca un magnet, fără a-i putea înțelege cuvintele. Se simțea făcând parte din spațiu, nu separată de el.

În adolescență, după ce a avut de mai multe ori senzația că își părăsește corpul, vedenii cu extratereștri și diferite alte întâmplări stranii, a fost consultată de mai mulți doctori, concluzia fiind că are o epilepsie de lob temporal. A fost supusă unui barbar tratament de șoc, considerat folositor pentru vindecarea acestei maladii. De pe urma lui s-a ales cu niște migrene îngrozitoare.

Să ne amintim și de astă-dată că mulți alți copii din stele suferă de migrene puternice și Gwyneth nu este cu siguranță singura care a fost considerată epileptică.

Epilepsia pare a fi explicaţia medicală pentru lucrurile stranii povestite de aceşti oameni — sentimente ciudate (pe care eu le numesc Factorul Oz), voci venind de nicăieri (considerate, bineînţeles, anormale) şi viziuni greu de acceptat (care sunt imposibile dacă percepem realitatea în modul în care o facem în mod obişnuit). Oricum, după câte ştiu eu, în puţine cazuri tratamentul medical aplicat a avut ca rezultat o ameliorare a stării sănătăţii.

După tratamentul de şoc, Gwyneth a constatat că starea ei de sănătate s-a deteriorat. Medicii au susţinut că ea şi-a pierdut cunoştinţa în timpul unor crize de epilepsie. Mai mult ca sigur că ufologii ar fi folosit regresia hipnotică pentru a o ajuta să înţeleagă ce i s-a întâmplat şi ar fi încercat să descopere amintiri blocate despre o răpire de către extratereştri. În asemenea cazuri nu contează cu adevărat cine are dreptate: medicina sau ufologia. Important este ca Gwyneth şi alţii aflaţi în asemenea situaţii, să se simtă mai bine. Mă tem însă că nu se reuşeşte.

Treptat, Gwyneth a început să-şi explice cele întâmplate din perspectiva filosofiei spiritismului, în care a fost iniţiată încă de pe când era mai tânără. Această filosofie a ajutat-o să găsească o explicaţie acestor fenomene disparate, care îi marcaseră atât de mult existenţa. De fapt, eu presupun — fără să disprețuiesc spiritismul (sunt deschisă în privinţa ideii vieţii de după moarte) — că mulţi oameni care au devenit mediumuri au fost influenţaţi, probabil, de persoane care au fost contactate sau răpite de extratereştri. Unele dintre afirmaţiile celebrului medium Doris Collins, de exemplu, implică aceasta.

Pe măsură ce Gwyneth a crescut, experienţele ei au început să aibă direcţii mai strict stabilite — reverii, senzaţii de părăsire a corpului etc. Apoi a început să vadă şi să viseze despre OZN-uri şi extratereştrii, iar aceasta i-a canalizat atenţia într-o altă direcţie. Din mo-

momentul în care a aflat de afirmaţiile persoanelor răpite totul a devenit foarte limpede, ca o imagine filmată în prim-plan. Nu este surprinzător că ea a reevaluat momentele în care pierdea contactul cu lumea reală şi în care vedea fiinţe stranii şi lumini pe cer, considerându-le drept o posibilă dovadă a intervenţiei extratereştrilor în viaţa ei. Apoi şi-a amintit dorul ei de stele şi i-a înţeles adevărata semnificaţie.

E lesne de presupus că Gwyneth este un copil din stele. Dar se ridică întrebarea dacă această posibilitate nu face, oare, altceva decât să înlocuiască o filosofie cu alta. Dacă spiritele morţilor pot fi făcute răspunzătoare pentru unele puteri latente ale noastre, oare acelaşi lucru nu este valabil şi pentru extratereştri?

David, din Bristol, este un alt protagonist al acestui proces în desfăşurare. El s-a născut în 1942, ceea ce, în sine, este un fapt interesant. Conform afirmaţiilor cercetătorului american Budd Hopkins, majoritatea persoanelor răpite, fie s-au născut, fie au avut pentru prima oară astfel de experienţe în 1942 sau 1943. Trebuie să subliniez că şi eu am observat acest lucru. Primele două cazuri de răpire din Marea Britanie — unul evocat conştient, iar celălalt nu — s-au întâmplat în acel an, deci, de fapt, cu cinci ani înainte de inventarea termenului de „farfurie zburătoare" şi, deci, de momentul în care misterul OZN a apărut oficial.

În copilărie, David a avut nenumărate reverii, nenumărate momente în care a perceput activitatea unor spirite rele în jurul casei în care locuia şi zgomote ciudate, venind de nicăieri. Obiectele se mişcau prin casă prin ele însele. Lumina se aprindea şi se stingea singură. A simţit deseori „impulsul" de a merge într-un loc sau altul din oraş şi să stea, pur şi simplu, şi să aştepte. Când urma acest „impuls" întâlnea la locul respectiv oameni care ajunseseră acolo tot mânaţi de un impuls.

David este şi el unul dintre cei care au descris, spontan, jucăriile paranormale. Sferele luminoase veneau, făceau ocolul camerei lui de dormit şi apoi dispăreau.

Întâlnirile sale cu OZN-urile au început efectiv în 1955, pe când ducea ziare la domiciliul abonaților. Mergea pe bicicletă, îndepărtându-se de o casă, când un asemenea obiect a apărut din senin deasupra unui teren viran. Avea o „formă clasică de farfurie zburătoare", o cupolă uriașă deasupra unui disc și un șir de hublouri prin care se vedeau lumini strălucitoare, alabastre și portocalii.

Obiectul era atât de uimitor, de real și plutea atât de maiestuos la ora 5,00 p.m., o oră de vârf în trafic, încât jumătate din Bristol ar fi trebuit să-l vadă. Dar, bineînțeles, asta nu s-a întâmplat. Se pare că numai David a văzut această fantastică apariție. Era un spectacol dat numai în cinstea lui.

În vreme ce urmărea nava spațială, el a fost sedus de factorul Oz, căci brusc timpul a dispărut, l-a învăluit un sentiment de pace, n-a mai auzit zgomotul traficului și al oamenilor — era doar copleșitoarea unitate dintre el și infinitul reprezentat de acest vizitator venit de undeva mai presus de înțelegerea noastră.

Această uniune dintre gândire și miracol a încetat când obiectul a dispărut. El nu a zburat ca un avion cu reacție și nu s-a plasat pe o orbită ca o navă spațială, ci s-a contopit cu cerul și, pur și simplu, s-a dematerializat. O clipă a fost acolo, iar în următoarea s-a întors de unde venise.

În fine, trebuie să menționez un caz analizat de Scott Rogo, un om înțelept ale cărui cercetări ne vor lipsi tuturor. Ele reprezintă un pas înainte în studierea fenomenelor extraterestre și, de asemenea, ilustrează faptul că Marea Britanie este doar un fir de nisip de pe plaja intergalactică. Asemenea fenomene au loc oriunde.

Sammy Desmond era hispanic și locuia în Reseda, San Fernando Valley, lângă Los Angeles, California. Și el a avut experiențe paranormale încă din copilărie. La vârsta de șase ani, vedea lângă patul său o ființă stranie,

vag conturată şi, adeseă, în somn avea senzaţii şi sentimente aflate la graniţa realităţii.

În adolescenţă, Sammy a fost de-a dreptul asaltat de energii malefice. În timp ce lucra în compania de construcţii a tatălui său, obiectele metalice se îndoiau şi îl loveau peste mâini. Dacă introducea o cheie în broască, se întâmpla ca aceasta să se răsucească şi să se rupă în două. Trebuie subliniat că acestea se întâmplau înainte ca Uri Geller să uimească o lume întreagă schimbând forma obiectelor cu puterea gândului (deşi, ar trebui menţionat şi faptul că Geller considera că îşi datora puterile unei inteligenţe extraterestre cu care credea că a comunicat timp de mai mulţi ani).

Experienţele lui Sammy Desmond au fost întotdeauna spontane. Spre deosebire de Geller, el nu putea să provoace fenomenul după bunul său plac. Totuşi, obiectele metalice uşoare vibrau uneori în prezenţa sa, ca şi când el ar fi emanat o aură puternică.

Cu siguranţă nu veţi fi surprinşi aflând că sferele luminoase au vizitat şi casa lui Desmond. Rogo nota că „de obicei ele erau strălucitoare, de mărimea unei mingi de fotbal, se învârteau şi fiecare era înconjurată de altele asemănătoare, dar puţin mai mici. Desmond a povestit despre aceste lumini celorlalţi membri ai familiei, care nu l-au luat în serios, deşi sora cea mai mică le văzuse şi ea în camera ei".

După ce aceste jucării paranormale i-au făcut mai multe vizite, o dată una dintre ele a coborât spre Sammy, care a rămas paralizat şi a leşinat. Se pare, aşadar, că în acest caz a acţionat factorul Oz (Desmond i-a spus lui Rogo că mintea sa era „într-o stare deosebită" de fiecare dată când luminile veneau în camera lui).

Apoi, după ce a folosit ceea ce pare a fi fost comunicarea mentală şi poate chiar psihokinezia, pentru a îndepărta sferele luminoase, tânărul a leşinat şi ele au putut să-l atingă. Prima dată când s-a întâmplat acest lucru, şase ore i-au dispărut din memorie într-o clipă.

Apogeul acestor experienţe a fost atins atunci când, într-o noapte, a auzit câinii urlând şi caii nechezând în spatele casei şi s-a uitat pe fereastră. Sammy a văzut de data aceasta câteva creaturi mici strecurându-se spre gard şi apoi îndreptându-se spre casă. Purtau salopete şi căşti cu vizetă. A alergat să încuie uşa de la intrarea de serviciu, ca să-i împiedice să intre şi a făcut atâta zgomot că a trezit toată casa. Dar fiinţele au dispărut pur şi simplu.

Când a povestit aceste întâmplări (şi multe altele, pentru care, din păcate, nu am spaţiul necesar) parapsihologului universitar Rogo, Sammy era convins că nu aveau legătură cu OZN-urile şi cu extratereştrii, că sferele luminoase şi creaturile erau de natură demonică. În primăvara lui 1987 a urmat hipnoza, indusă de fostul psiholog al UCLA, doctorul Thelma Moss, chiar înainte de publicarea povestirii lui Whitley Strieber în *Communion* şi a cercetărilor lui Budd Hopkins în *Intruders*. Deci, cel puţin putem fi siguri că Desmond nu ştia nimic despre aceste cazuri şi nici de marea publicitate ce li se făcuse în America.

În urma şedinţelor de hipnoză s-a conturat o relatare amănunţită a ceea ce se presupune că s-a întâmplat între Sammy şi extratereştri în decursul timpului. La această relatare vom reveni în capitolul şase, în care anumite amănunte vor fi relevante.

Din acest capitol reiese clar că victimele răpirilor au trăit de-a lungul vieţii lor mai multe fenomene supranaturale, ceea ce are o semnificaţie deosebită. Ar trebui să adăugăm aceasta la celelalte indicii existente privind talentele artistice extraordinare şi uimitoarele amintiri din prima copilărie. Puse laolaltă, aceste amănunte ne indică un fapt cu totul surprinzător; poate fi ceva în legătură cu creierul sau cu structura genetică a individului. În orice caz, ar fi întâiul semn că există ceva care îi deosebeşte pe aceşti oameni de restul pământenilor şi îi face să fie copii ai stelelor.

Cei care consideră factorul acesta ca negativ presupun că trebuie neapărat aplicată o soluţie psihologică. Dar ca nu este sigură în toate cazurile. Dacă găsim dovezi că aceşti copii din stele sunt diferiţi de noi, atunci apar două variante:

Ei ar putea fi artişti, ar putea avea o memorie prodigioasă şi nenumărate trăiri supranaturale, pentru că ar fi hiperimaginativi, iar toate acestea ar fi doar rezultate secundare ale unui fenomen bizar cum este răpirea.

Pe de altă parte, copiii din stele ar putea să lase urme mai adânci, explicabile prin psihologie sau parapsihologie. În această privinţă, creativitatea vizuală, amintirile din prima copilărie şi cele privitoare la alte întâmplări paranormale ar putea fi foarte reale, de fapt simptome ale unor diferenţe care există în stadiul actual.

Cu alte cuvinte, cel care este apt pentru percepţii extrasenzoriale este apt şi pentru contactul cu extratereştrii.

Dacă din doi oameni, unul ar vedea soarele de pe cer, iar celălalt nu, ar fi absurd să se tragă concluzia că soarele nu există, chiar dacă bunul-simţ ne-ar spune că, dacă există, atunci amândoi ar trebui să-l vadă.

Bineînţeles că soarele s-ar putea să nu existe, iar cei care susţin contrariul, să se înşele. Totuşi, nu trebuie să pierdem din vedere că s-ar putea, cu adevărat, ca unii să fie capabili să vadă soarele, iar alţii — din cauza limitelor proprii — să nu fie capabili să-l vadă.

Toate aceste fenomene stranii sunt reale, atestate de mulţi martori. Faptele sunt dificil de contestat. Suntem atât de siguri că deţinem adevărul — aşa cum îl percepem noi — încât putem fi unanimi în susţinerea faptului că aceste lucruri nu sunt „în realitate" adevărate? Sau aceasta este o cale mai uşoară sau ocolită de admitere a înfrângerii?

5

Suntem lumină stelară...

Christine făcea ultimile pregătiri pentru decolare. Începuse numărătoarea inversă. Curând, foarte curând, nava avea să pornească spre stele, va părăsi lampa de lansare lin, silenţios.

Fratele ei, aflat în apropiere, zâmbea sceptic, fiind numai pe jumătate prins în mirajul jocului.

Nu era vorba de Apollo 11, iar rampa de lansare nu era Cape Canaveral. Nava nu avea rezervoare pentru combustibil, ci doar nişte magneţi vechi montaţi la baza ei. Ea urma să decoleze din grădină, să survoleze străzile întortocheate ale cartierului Rusholme din Manchester, stadionul de fotbal luminat de reflectoarele din Maine Road şi să se îndrepte spre infinit.

Nava cu greu putea fi considerată o construcţie de mai multe milioane de dolari. Era o banală pubelă.

Fără emoţii, Christine îşi încheia numărătoarea inversă: „3, 2, 1".

Şi atunci s-a întâmplat ceva. Ceva imposibil. Micul modul metalic s-a mişcat uşor pe suportul de cărămizi sparte aduse din ceea ce în timpul războiului fusese adăpostul Anderson şi acum era depozit de cărbune.

La început a fost o mişcare şovăitoare, dar imediat a devenit ceva mai puternică. Apoi, ca şi când „ar fi sughiţat", pubela s-a ridicat în aer şi a revenit din nou pe cărămizi.

Înălţarea a durat un minut, la câţiva centimentri, cel mult. Dar *a părut* reală. *A fost reală.* Această combinaţie de obiecte banale a reuşit să ajungă pentru câteva clipe în spaţiu şi totul a costat mai puţin de cinci lire.

Christine a fost şocată. Întâmplarea fusese minunată prin simplitate, dar profundă prin consecinţe. Ea s-a întors către fratele ei, ca să-l întrebe dacă văzuse şi el. Dar el se uita în altă parte, plictisit, căutând altceva cu care să se joace. Christine a hotărât să nu mai facă niciodată aşa ceva.

Această poveste este tot atât de adevărată, pe cât mi-o amintesc de bine. Ea s-a întâmplat pe când eram mică. Vreau să spun că, atunci, am avut impresia că pubela s-a ridicat o clipă în aer. Dacă aceasta s-a întâmplat sau nu, este probabil o altă problemă.

Tot cam pe atunci au început primele mele întâmplări stranii cu lumini şi zgomote. Am început să am şi percepţii extrasenzoriale .

Bunica mea dinspre mamă m-a încurajat poate fără să vrea. Era o persoană de o extraordinară sensibilitate. Nici noi, nici ea nu aveam telefon. Dar când eu, fratele sau părinţii mei eram bolnavi ea apărea pur şi simplu la uşă, venind cu autobuzul treizeci de km de la Bacup, pentru a fi cu noi. Parcă o văd, stând în prag şi spunându-ne în modul cel mai firesc: „Trebuia să vin. Ştiam că s-a întâmplat ceva".

Cu un asemenea aliat nu mai trebuia să ascund întâmplările ciudate care păreau a fi într-un fel semnificative. Le auzeam, le adunam şi le studiam, cântărindu-le semnificaţia.

Într-un vis de-al meu am văzut un avion prăbuşindu-se pe străzile unui oraş ciudat. Nu eram sigură unde era acesta, dar am observat autobuze neobişnuite, vopsite în roşu şi crem şi am notat asta în carneţelul meu. În ziua următoare am plecat cu familia la Rossendale pentru sfârşitul de săptămână, iar duminică s-a anunţat că un avion s-a prăbuşit în centrul oraşului Stockport, în timp ce se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Manchester. Câteva săptămâni mai târziu am mers şi noi în acest oraş pentru cumpărături. Autobuzurile erau vopsite în roşu şi crem, exact cum le văzusem în vis.

La mijlocul anilor '60, mulţi copii visau la călătorii spaţiale, iar marea dorinţă de a se ajunge pe Lună prindea contur. Nu încape nici o îndoială că mai erau şi alţii care se jucaseră ca mine.

Totuşi, acea navă spaţială din grădină nu a fost doar un joc. A fost mai mult de atât. Nu ştiu de ce, dar simt că a fost. Deşi sunt conştientă că nu era cu putinţă ca acea pubelă să fi zburat, experiementul trebuia făcut. El a însemnat împlinirea unui vis. Mi-a dat o satisfacţie neobişnuită.

Cu banii câştigaţi din distribuirea ziarelor am cumpărat un telescop puternic şi, sfidând becurile cu sodiu ce luminau oraşul, am pătruns în întunericul Universului. Reflectorul cu diametrul de 15 centimentri era greu şi nu puteam să-l ridic singură. În timp ce ceilalţi se osteneau să-l aducă pe mica peluză din faţa casei, eu mă ocupam de montarea telescopului.

Sateliţii lui Jupiter, nebuloasa Andromeda şi fazele prin care trecea Venus, toate se vedeau perfect, în ciuda luminii portocalii ce învăluia viaţa nocturnă a oraşului.

Eram fascinată de toate acestea, efectiv captivată de infinitatea spaţiului şi de enigmele timpului din Univers. Totuşi, era ceva mai mult decât atât, ceva mai subtil decât fascinaţia. Era ca şi când doream să găsesc ceva pierdut printre stele.

Crosby, Stills, Nash şi Young au exprimat ceva din toate acestea în cântecul lor *Woodstock,* care în acel unic moment din istorie simboliza starea în care se afla întreaga lume. Ei vorbeau de dorinţa întregii umanităţi de a se întoarce la un izvor imperceptibil — poate că o imagine a Grădinii Raiului era folosită ca o metaforă pentru acest paradis pierdut. Ei se adresau tineretului din acea vreme cu cuvintele: „Suntem lumină stelară... suntem excepţionali... trebuie să ne întoarcem în Grădină...", exprimând sentimente pe care le au toţi copiii din stele.

După cc câțiva ani am înfruntat curiozitatea grupurilor dc tineri și indiscreția câtorva adolescenți înfumurați, am abandonat explorările prin telescop. Dar cunoșteam deja poziția stelelor pe cer și citeam cu aviditate cărțile de specialitate care tratau problemele ce mă preocupau mai tot timpul.

Suntem singuri, oare, în această imensitate? Există, oare, alte forme de viață care așteaptă ca noi să le descoperim? Au venit, oare, vreodată cei din alte lumi să ne viziteze — și dacă au făcut-o — oare ce au sperat să găsească? Aceasta a fost perioada în care am descoperit OZN-urile.

* * *

Bineînțeles că, pc bună dreptate, nimeni nu va găsi nimic ciudat în toate acestea. Faptul că un copil este fascinat de pregătirile pentru călătoriile selenare făcute de NASA dovedește o imaginație bogată și o curiozitate firească. Ce ar putea fi neobișnuit în asta?

Probabil, nimic. Timp de mai mulți ani, nici eu nu am găsit nimic ciudat în toate aceste preocupări. Dar am fost întrebată adesea cum am ajuns să fiu fascinată de OZN-uri. Ce a făcut, în definitiv, ca viața mea să se schimbe în asemenea măsură, încât să mă dedic unei căutări aparent fără sens, pentru a răspunde unor întrebări ce par atât dé lipsite de importanță.

Ciudat este că ufologilor care mi-au cunoscut prelegerile sau interviurile din mass-media nu le-am dezvăluit aceste amintiri din copilărie, ci le-am ascuns ca pe un secret prețios. Știam că există, dar pur și simplu nu voiam să discut despre ele.

De fapt, am susținut întotdeauna că am început să mă interesez dc OZN-uri pentru că voiam să predau științele naturii și m-au interesat problemele științelor de graniță. Această afirmație nu este cu totul falsă. Ea ocolește, pur și simplu, subiectul. Pentru că trebuie să existe ceva mai mult decât atât pentru ca un interes firesc să devină

obsesie. Niciodată nu vorbeam despre sfera luminoasă din Londra, despre OZN-ul din Blackpool, despre obiectul venit din cer pe dealurile Rossendale şi mai cu seamă despre acea întâmplare când o banală pubelă sfidase toate legile Universului.

Apoi, mult mai târziu, pe la mijlocul anilor '80, am întâlnit un tânăr din Oldham. Îi voi spune Don.

Era o persoană fascinantă, aflată spre sfârşitul adolescenţei. Avea o privire care te făcea să crezi că vedea prin tine sau că ignora întreaga lume uitându-se într-un punct oarecare din spaţiu. Adeseori, rămânea tăcut mult timp, după care, pe neaşteptate, făcea un comentariu bizar sau spunea ceva cu semnificaţie profundă. Apoi, se închidea în sine pentru tot restul serii.

Într-o zi, Don m-a sunat şi m-a rugat să ne întâlnim undeva, ca să stăm de vorbă. Ne-am hotărât să alegem o cafenea din centrul Manchesterului şi am venit pregătită să ascult ce avea să-mi spună, presupunând că întâlnirea va dura aproximativ o jumătate de oră. De fapt, am rămas acolo aproape toată după-amiaza, aşezaţi la o masă retrasă, priviţi cu suspiciune de personalul localului când mai ceream încă o cafea.

Don avea de spus o poveste ce m-a uluit, mai ales că îl cunoşteam de mai mulţi ani şi niciodată nu bănuisem nimic.

Mi-a spus că, de la vârsta de 5-6 ani, în viaţa lui au existat întâmplări ciudate. În timp ce vorbea, am început să-mi dau seama cât de cunoscute îmi erau multe din aceste întâmplări.

Don văzuse OZN-uri, ceea ce, având în vedere faptul că locuia în Munţii Pennine, nu era chiar o surpriză pentru mine. Dar, a adăugat el, au urmat nişte întâmplări ciudate în care ceva i-a salvat viaţa.

Se juca, împreună cu alţi băieţi, într-o clădire veche şi, dintr-o prostie, s-a urcat pe acoperiş. Deodată, acesta a cedat, iar el s-a prăbuşit în gol. A fost aproape sigur că

va muri. Nu avea nici o şansă să supravieţuiască unei căderi de la o asemenea înălţime. Dar, în timp ce cădea, a simţit că timpul trece mai încet şi că viaţa lui nu era ameninţată. Apoi a simţit ca şi când ar fi fost prins de mâini nevăzute şi aşezat cu grijă pe podea. El a atins doar pământul, s-a scuturat puţin şi apoi a plecat ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Faptul că a supravieţuit era aproape miraculos, dar el simţea că nu întâmplător lucrurile au decurs astfel.

După această întâmplare, două lucruri ciudate au început să-i domine viaţa. Simţea o dorinţă nedefinită de a merge în anumite locuri — cum ar fi pe treptele bibliotecii — şi să stea acolo aşteptând. Dorinţa era copleşitoare, însă el a încercat iniţial să şi-o stăpânească. Dar, când a cedat dorinţei, a întâlnit acolo oameni blonzi, ciudaţi, care se plimbau pe stradă şi se uitau la el ca şi când ar fi ştiut că trebuia să se afle acolo, pentru a i se transmite anumite informaţii. El stătea acolo, nemişcat, rupt de restul lumii şi totuşi în siguranţă. Într-un fel sau altul, însemna ceva, iar Don ştia aceasta.

Apoi a început să facă experienţe folosind magneţi şi câmpuri electromagnetice. Aşeza magneţii în cercuri — sau, dacă vreţi, în inele — şi îi conecta la cablul de distribuţie. A petrecut zile în şir făcând acest exerciţiu şi era convins că realiza ceva important. Instalaţia sa a zbârnâit, iar luminile s-au aprins. Succesul era minor, dar scopul urmărit fusese atins. A înţeles că folosind acegti magneţi el putea face ca nişte obiecte dispuse circular să se ridice de la pământ. Puteau să plutească, să sfideze gravitaţia. Zburau ca un OZN.

Don a înţeles că eram uimită, dar a luat expresia feţei mele drept neîncredere. El nu ştia — după cum nici alţii nu ştiau — de experienţa mea cu pubela. Totuşi, dorinţa vagă de atunci se repeta acum, ba mai mult, era chiar imperioasă şi avea la bază aceleaşi cunoştinţe despre electromagnetism pe care le poseda şi Don.

Încercând să mă convingă, mi-a arătat caietelc lui dc însemnări şi nişte tăieturi din ziare: un articol dintr-un ziar local, în care se relata despre una din viziunile sale, alte articole despre alte întâmplări relevante. Erau şi fotografii ale experimentelor lui. Dincolo de orice alt comentariu, Don reuşise, într-adevăr, să construiască aceşti magneţi circulari. Era absolut sincer când vorbea despre ei.

Eram datoare să-i spun şi eu despre contactul meu cu ştiinţa extraterestră, chiar şi numai pentru a-i demonstra că nu aveam de gând să râd şi nici să abuzez de încrederea lui. Am plecat convinsă că, în acea zi, aflasem ceva foarte important, dar nu ştiam ce anume. Bănuiam că în spatele lumii OZN-urilor se aflau mulţi alţii, contactaţi în secret, care făceau experimente, dar care nu îndrăzneau să-şi publice încercările, aparent lipsite de sens, de a descoperi mecanismele folosite de extratereştri. Cu siguranţă că erau la fel de preocupaţi ca şi mine şi că ar fi apărut drept nişte idioţi, dacă ar fi încercat să susţină asemenea aberaţii în public.

În zilele care au urmat confesiunii lui Don mi-am amintit despre multe alte întâmplări.

M-am gândit la acel extraterestru, Gary, care ne solicitase mie şi lui Peter Warrington să-i aranjăm o întâlnire cu un reputat om de ştiinţă din Londra. Acesta studiase electromagnetismul şi realizase un sistem de propulsie revoluţionar. Atunci, în aprilie 1976, în timp ce stăteam în biroul lui, el ne-a demonstrat ceea ce experimentase, utilizând o machetă a prototipului său rotativ şi ne-a încântat arătându-ne cum obiectul părea să sfideze legile gravitaţiei.

Experimentele sale presupuneau o intervenţie extraterestră înainte ca noi să-l vizităm. În 1976, această afirmaţie părea una ridicolă, venind de la un ufolog obiectiv, dar naiv şi încăpăţânat. Când Peter şi cu mine am scris o scurtă relatare a acestei întâlniri, în prima mea carte (*UFO: A British Viewpoint*, 1979), ne-a fost greu să

risipim ncîncredcrea. Chiar el ne avertizase să nu-i pomenim numele şi a trebuit să-i promitem că vom păstra sub cheie caseta cu întâlnirea care a avut loc în acea zi, până când el se va simţi pregătit să facă cunoscut publicului ceea ce i s-a întâmplat. Încă mai aşteptăm, deşi i-am întâlnit adesea numele în mass-media. Dar noi avem caseta şi scrisorile trimise facultăţii, ca să dovedim că toate acestea au avut loc.

Din când în când, am primit scrisori în care mi se relatau experimente care priveau sistemul extraterestru de propulsie. De obicei, implicau electromagneţi rotativi. Dacă aceasta este doar o iluzie, atunci pare una foarte răspândită în întreaga lume. Totuşi, la prima vedere teoriile care se aflau în spatele acestei fantezii păreau absurde. Acesta este unul dintre motivele pentru care profesorul londonez încerca să obţină suport moral şi financiar. Am amintit, de asemenea, despre Tim Good, un cunoscut scriitor despre OZN şi un fanatic apărător al ipotezelor privind extratereştrii. Deşi am respins, în mod public, multe din teoriile sale, întotdeauna am respectat sinceritatea lui evidentă. Bănuiesc, de asemenea, că unele obiecţii de-ale mele au fost determinate de o revoltă interioară. Încercam să mă smulg din cercul concluziilor lui cu o încăpăţânare izvorâtă din subconştient.

Tim povestise adesea cum el, ca şi alţii de altfel, se întâlnise, în locuri publice, cu oameni blonzi, ciudaţi, care îi zâmbiseră ca şi cum l-ar fi cunoscut şi cu care a intrat în contact telepatic. Teoriile ufologilor susţineau că există extratereştri care trăiesc pe Pământ şi au înfăţişare umană. Niciodată nu am luat în serios aceste teorii. Le-am considerat ridicole.

Recent, o câştigătoare a premiului Oscar, actriţa şi neomistica Shirley MacLaine, a spus cam aceleaşi lucruri într-o serie de cărţi în care a relatat despre fenomenul OZN şi timpul petrecut cu oameni care au avut întâlniri cu extratereştrii şi cu „copii din stele". O parte din acestea au stat la baza scenariului miniserialului de

televiziune *Out on a limb,* în care Shirley a jucat rolul unei femei care încerca să înțeleagă sensul vieții așa cum îl percepeau extratereștrii.

Un timp, toate aceste idei nu au fost luate în serios, dar apoi ele au explodat ca o bombă incendiară în cartea *Communion,* scrisă de Whitley Strieber, cunoscut autor de romane de groază, și mi-au captat întreaga atenție. Am primit un exemplar din SUA la începutul anului 1987, cu câteva luni înainte de apariția ei în Regatul Unit, probabil pentru că Strieber apreciase scrierile mele și ale lui Peter Warrington pe care le citise, întâmplător, de Crăciun, și care îi atrăseseră pentru prima dată atenția asupra legăturii dintre amintirile aparent absurde și misterul contactului cu extratereștrii. Cartea, captivantă prin maniera în care Strieber descrie propriile lui eforturi de a înțelege fenomenul, a devenit un best-seller în întreaga lume, a fost tipărită în milioane de exemplare, fiind considerată cea mai influentă scriere despre OZN-uri, editată vreodată. A inspirat un film în care Christopher Walken a jucat rolul scriitorului.

Indiferent de ce ar crede unii despre povestirea lui Strieber, căci el a avut niște relații destul de încordate cu ufologii, și, la drept vorbind, chiar și cu mine, un lucru nu poate fi negat: povestirea lui Strieber ajunge la inima fiecăruia, căci este plină de descrieri și sensuri interpretabile. El vorbește despre lucruri pe care puțini oameni le cunosc, chiar și dintre cei interesați de un domeniu atât de complex ca cel al OZN-urilor.

Este semnificativ că pentru mine (și pentru Don) paginile 116 și 117 au fost ca o lovitură de măciucă. Strieber povestește în aceste pagini, ca o anecdotă, cum la vârsta de 13 ani i-a spus unui prieten că humanoizii veniți din spațiu i-au arătat cum să construiască o mașinărie care să învingă gravitația. Drept care, el a construit un ansamblu de electromagneți pe care l-a conectat la rețeaua electrică a casei sale din Texas și a văzut

cum maşinăria a început să se mişte, dar atunci siguranţele tabloului au sărit şi au provocat o explozie. Incendiul a izbucnit şi flăcările ce ieşeau prin acoperiş, deasupra locului în care se juca, l-au obligat să oprească experienţa.

Este evident că Strieber nu avea cum să fi ştiut povestea lui Don, când a scris toate acestea, iar Don nu avea cum să fi ştiut de Strieber când a făcut propriile experimente. Totuşi, sunt atât de asemănătoare încât este puţin probabil ca ele să nu fie adevărate. De fapt, Strieber adaugă că a descoperit cazuri similare în domeniul OZN-urilor, în care oamenii au avut de-a face cu tehnologia extraterestră — iar printre ei m-aş putea număra şi eu.

Câteva afirmaţii dintr-un document CIA sunt, probabil, utile aici. În mod ciudat, documentul este din aprilie 1976, aceeaşi lună în care eu l-am dus pe Gary la inginerul-electrician din Londra ca să-şi spună povestea. Acest document a fost făcut public mai târziu, conform legii privind libertatea informaţiei, în vigoare în SUA.

CIA se referă la faptul că, în ciuda interdicţiei oficiale a guvernului SUA, în 1969, „s-au urmărit frecvenţele de undă folosite de OZN-uri" şi că informaţiile sunt adunate de oameni de ştiinţă a căror reputaţie este indiscutabilă şi care nu pot fi consideraţi „trăzniţi". Mai mult, se afirmă că scopul principal al acestor cercetări nu a fost menţionat niciodată în rapoarte, dar este descris succint ca „sistemul de propulsie OZN".

Aşadar, se pare că CIA priveşte această problemă ca fiind miezul misterului OZN.

Până acum am avut de-a face cu oameni care au fost salvaţi de entităţi necunoscute, cu constrângeri inexplicabile de a construi maşinării bizare, cu anecdote neobişnuite ieşite la iveală dintr-o dată în viaţa cuiva şi cu un vag indiciu că toate acestea formează un tot unitar.

Chiar şi atât este destul de ciudat. Dar am putea imagina şi un fel de mentor extraterestru care încearcă să-şi propage ideile prin intermediul acestor oameni. Ar fi cu mult mai simplu decât lăsarea unei maşinării antigravitaţionale pe gazonul Universităţii Cambridge sau al Institutului Tehnologic din Massachussetts!

Oricum, dacă analizăm mai atent cazurile în care martorii susţin interdependenţa acestor lucruri se profilează o idee terifiantă. În virtutea ei, aceşti oameni nu numai că au acces la tehnologia extraterestră, ci sunt ei înşişi extratereştri. Da, într-adevăr, extratereştrii trăiesc aici, pe Pământ. Oamenii aceştia sunt chiar ei!

Garry, pe care l-am mai menţionat de câteva ori, reprezintă primul meu contact direct cu cineva care mărturiseşte că nu este de pe acest Pământ. La început, el vorbea despre sine ca despre un „reprezentant al extratereştrilor". După aproximativ un an, el mărturisea că este un spirit extraterestru care în trecut se mai întrupase în câteva corpuri pământene. Percepea viaţa pe Pământ ca pe o penitenţă, dar şi ca pe o misiune importantă. El trebuia să-şi facă auzit mesajul şi profita de fiecare ocazie să mă „bombardeze" cu cifre şi date, intrând în contact cu oricine care dorea să-l asculte. El rămâne activ prin alţii. Totuşi, nu doreşte să se facă publicitate pe marginea activităţii sale şi nici să fie omagiat. Lupta lui este foarte singuratică.

Ca să fiu sinceră, nici eu, nici Peter Warrington, nu eram prea impresionaţi de poveştile încâlcite ale lui Gary despre profeţiile lui Nostradamus. Acele catrene scrise în secolul al XVI-lea pot fi citite în multe feluri pentru a încerca să prezici viitorul, de obicei fără succes; totuşi, era prima oară când întâlneam un extraterestru care încerca să le manipuleze pentru a explica anumite lucruri.

Gary ne-a spus că din copilăria sa petrecută în Northamptonshire îşi aminteşte un moment în care,

fiind în grădină, a fost învăluit de o lumină venită de sus. Deasupra lui se afla o navă spațială ciudată, iar el a avut un sentiment puternic de pierdere, de părăsire, când nava s-a îndepărtat. S-a simțit azvârlit, abandonat pe Pământ de colegii săi extratereștri, cu spiritul încarcerat în trupul unui băiat pământean.

Până atunci, nu mai întâlnisem pe nimeni care să susțină că a avut contacte cu un extraterestru. În 1975, pur și simplu nu existau asemenea persoane în Marea Britanie. Mult mai târziu, după ce am vorbit cu peste o sută de asemenea persoane, am observat că mai toți se simțeau părăsiți la plecarea OZN-ului. „Era ca și când i-aș fi spus «Rămas bun» celui mai drag prieten" — mi-a mărturisit un martor. Un alt martor, o femeie cu mult simț practic, care se împărțea între procesele de la tribunal și o casă plină de copii, mi-a spus că au podidit-o lacrimile când OZN-ul a decolat. „Am plâns până n-am mai putut", a spus ea.

Sfârșitul unei întâlniri nu este perceput ca o despărțire veselă ci, mai degrabă, ca ceva sfâșietor. Într-adevăr, extratereștrii promit adeseori martorilor că se vor întoarce cândva, în viitor, doar pentru a-i face să se simtă mai bine, când, de fapt, ei ar trebui să spună: „Nu te teme, este ultima oară când ne vezi".

Mult timp m-am gândit că și Gary a trăit, poate, această emoție comună — un fel de melancolie lăsată de răpire — și i-a adăugat elemente care nu existau, așa cum ar fi părăsirea lui de către creaturile OZN. Totuși, și Jane, asistenta medicală din Manchester, a simțit, dacă vă amintiți, aceeași tristețe atunci când a avut viziunea acelui tărâm natal extraterestru. Și mulți dintre copiii care au povestit despre „jucăriile paranormale" din camerele lor de dormit se întristaseră foarte tare la plecarea lor. Acest sentiment al separării de un loc căruia ei simt că îi aparțin pare o trăsătură importantă, dacă nu chiar neașteptată a misterului întâlnirilor cu extratereștrii.

Indiferent cât de neconvingătoare ar fi interpretările lui Gary în legătură cu profeţiile lui Nostradamus, el ne-a promis, mie şi lui Peter, că ne va face rost de „zahăr" (cuvântul îi aparţine), dacă îl vom ajuta să-l întâlnească pe acel om de ştiinţă cu care voia să discute. Această întâlnire a avut loc, aşa cum am mai spus, în aprilie 1976. După şase luni, am fost dintr-o dată asaltaţi de un val de contacte cu extratereştrii, atât de multe, încât, în Marea Britanie, anul 1976 mai este numit şi „anul humanoizilor".

Într-unul din aceste cazuri, la Leeds, un şofer de ambulanţă a întâlnit nişte extratereştri care i-au transmis un mesaj cu adevărat ciudat — ceva despre „Alfa şi Omega" şi despre faptul că „100 de ani sunt o zi pentru noi". Cu câteva zile înainte, ca şi când ar fi pus totul la cale (deşi nu am nici o probă în acest sens), Gary mi-a spus, aproape cuvânt cu cuvânt, acelaşi lucru, la telefon.

Ca şi când asta nu ar fi fost de ajuns, o femeie, Joyce Bowles, şi un bărbat, Ted Pratt, au devenit primii răpiţi din Marea Britanie, cărora li s-a făcut publicitate când au povestit că maşina lor a fost oprită de o fiinţă care a ieşit dintr-o navă ce aterizase pe un pasaj de nivel din apropiere de Winchester. Asta se întâmpla în noiembrie. Când am văzut portretul pe care martorii l-au făcut răpitorului extraterestru, prima mea reacţie a fost să izbucnesc în râs. Era şi este încă destul de neobişnuit să pretinzi că ai întâlnit un extraterestru cu barbă. Dar ei chiar asta au văzut; mai mult decât atât, portretul făcut de ei părea a fi al lui Gary.

Este greu să treci prin asemenea evenimente şi să rămâi neschimbat, afirmând sus şi tare că e vorba doar de întâmplări şi de coincidenţe.

De atunci am fost contactat de mulţi alţi oameni a căror părere despre originea lor extraterestră seamănă cu cea a lui Gary. Ei folosesc procedee variate pentru a-şi exprima această convingere. Fie că-mi scriu anonime cu umor, cerându-şi apoi scuze, sau, pur şi simplu,

la modul: „Știu că n-ai să mă crezi, chiar și mie mi-a fost greu să cred, dar...". Subiectul care îi leagă pe toți este același.

Audrey din Devon mi-a scris ca să-mi explice ce i s-a întâmplat. Ea a văzut un OZN în 1971, când locuia în Essex. L-au mai văzut și alții. Nu era nici o îndoială în privința realității lui. Dar, ca în multe alte cazuri, urmările au fost mult mai semnificative.

După cum spunea: „Am simțit nevoia să scriu o scurtă povestire. Dar părea că altcineva mi-o dictează". Era vorba despre o misiune extraterestră pe Pământ. De fapt, era chiar tema tuturor lucrărilor despre OZN-uri.

După aceea, Audrey a avut un vis cu ochii deschiși, care părea foarte real, dar în care ea era conștientă că visează și înțelegea semnificația acestui fapt. În vis, se uita pe un perete, la niște simboluri ciudate și încerca să le înțeleagă. Apoi, au dispărut și au fost înlocuite de o entitate extraterestră strălucitoare, care i-a „implantat" imagini în creier.

După aceste întâmplări, a simțit o nevoie imperioasă de a-i scrie unui autor și de a-i spune niște lucruri aparent ridicole. Această corespondență a continuat, iar între timp Audrey a început să scrie în mod automat, povestind despre însemnătatea studierii OZN-urilor. Ea susține că acestea i-au fost dictate de către extraterestrul care-și spunea „Gok". Autorul respectiv a preluat multe dintre acestea și i-a spus că și el ajunsese la concluzii asemănătoare. Atât el cât și Audrey considerau că sunt pioni într-un mare plan extraterestru de iluminare.

Cineva din cercurile guvernamentale mi-a scris o dată în legătură cu aceasta numind procesul „program educațional" pe termen lung. Ideea era că, fragmente de adevăr ar urma să fie implantate în subconștientul mai multor persoane, care, într-o zi, vor acționa ca o forță unitară. Ele sunt semințele care germinează în întreaga lume, împingând omenirea spre o nouă treaptă de înțe-

legere. Adeseori aceşti oameni nu-şi dau seama că sunt părtaşi la un plan. Dar într-o zi totul va ieşi la iveală, arătând ca un puzzle gigantic.

Dar Audrey a aflat atunci ceva şi mai îngrijorător. Ea nu era un simplu pion. Atât ea cât şi prietenul ei, scriitorul, se cunoscuseră într-o viaţă anterioară şi trăiseră pe o planetă din sistemul Alfa-Centauri. Cum era şi de aşteptat, aceasta era mult prea mult pentru scriitor şi de aceea nu a acceptat niciodată acest lucru.

„Corespondenţa" lui Audrey cu Gok a durat mai mulţi ani, perioadă în care ea a primit mai multe informaţii despre planul extratereştrilor în privinţa Pământului. Dar, aşa cum spunea ea însăşi, cum se poate şti că toate acestea sunt reale şi că nu este vorba doar de o plăsmuire a subconştientului ei?

O altă femeie, tot copil din stele, frustrat, mi-a scris (ştampila poştei indica Vestul Mijlociu, SUA) şi mi-a cerut să o ajut, spunând că nu ştie unde s-a aflat sau de ce îşi amintea toate acestea.

În noiembrie 1979, ea a fost răpită de cei pe care îi numea „poporul meu" şi care i-au spus că era „de-a lor". I-au arătat Australia şi Miami, Florida, care erau centre puternice ale prezenţei extraterestre.

Restul scrisorii ei este greu de redat, dar vorbea despre subjugarea Pământului, despre dorinţa ei de a se întoarce acasă, contracarată cu sentimentul că avea o datorie de îndeplinit, care o împiedica deocamdată să plece. Ea mai adăuga că indienii Sioux-Ogalala şi aborigenii erau într-un fel conştienţi de ceea ce se întâmpla, deoarece legendele lor vorbeau despre aceasta.

Cea mai stranie scrisoare pe care am primit-o este de la o femeie din Edinburgh, care se declara copil din stele, şi care avea fie o imaginaţie foarte bogată, fie o memorie fantastică a tot ce i se întâmplase.

Ea pretindea că extratereştrii exercitau controlul de pe o planetă care gravita în jurul stelei Zeta Tucanae, din sistemul Reticula (nume adeseori menţionat de cei care au fost răpiţi). Ei se puteau împerechea cu oamenii,

aveau pielea albă, ochii migdalați și trupul lipsit de pilozități.

Aceste creaturi i-au vizitat casa noaptea, timp de mai mulți ani, dar i-au blocat memoria, împiedicând-o să-și amintească ceva altfel decât prin vise. Ea își dădea seama, ca urmare a viselor, că este „diferită" de ceilalți, dar nu știa de ce.

Totul a început în 1959, când, copil fiind, s-a trezit stând în hol, în miez de noapte, cu lumini izvorând dintr-un perete. Era nedumerită și incapabilă să-și dea seama ce căuta acolo. Apoi a văzut un tub lung, argintiu, cu o lumină roșie în vârf, împins în cutia de scrisori a apartamentului, după care și-a pierdut cunoștința.

Dar aceasta era doar prima dintr-o serie de întâmplări similare. În ianuarie 1979, ea și părinții ei au văzut un OZN deasupra stadionului orașului, fapt pe care l-a relatat unui grup de ufologi, numit BUFORA. Acest moment marca „geneza" amintirilor conștiente, adunate timp de mai multe luni, dintr-o serie de vise pe care le-a memorat și analizat cu grijă. Astfel, a început să înțeleagă din ce în ce mai multe lucruri despre vizitele „lor", așa încât era explicabil că obișnuia să stea noaptea la fereastră și să privească spațiul. Făcuse asta încă din copilărie.

Știa cum vor reacționa ceilalți. La început și ea a fost „la fel de sceptică, pe cât sunteți dumneavoastră acum". În orice caz, memoria ei funcționează pe două planuri separate: unul care știe exact în ce zi a săptămânii se află, iar celălalt care trăiește într-un alt timp și alt spațiu.

Dacă ar fi să dăm crezare spuselor ei, Pământul nu este decât un uriaș loc de tranzit, unde entități din felurite lumi își văd de treburile lor — uneori chiar ei înșiși (adică cu propriile lor corpuri), alteori folosindu-se de corpurile pământenilor, printr-un fel de posesiune spirituală (așa cum se întâmpla cu ea), dar există cel puțin un grup de vizitatori extratereștri care aplică un program de încrucișare genetică. Acești hibrizi extratereștri/pământeni se mișcă în voie pe Pământ. Ei par a fi la fel cu toți ceilalți, dar copiii din stele îi pot deosebi

de oamenii obişnuiţi. Hibrizii sunt, se parc, cei la carc ne-am referit dcscriindu-i ca pc nişte creaturi blonde, cu ochi albaştri, zâmbitoare şi inteligente, care comunică cu anumiţi oameni prin telepatie, transmiţându-le informaţii precum şi dorinţe stranii dc a merge în anumite locuri şi de a facc anumite lucruri.

Bineînţeles, eu nu pretind că toate acestea sunt strict reale, pur şi simplu le folosesc pentru a reliefa amploarea şi răspândirea fenomenului, în special cu referire la un program experimental, ţinând seama de faptul că publicul larg nu este încă familiarizat cu teoriile privind copiii din stele.

Un scriitor şi-a cerut scuze în repetate rânduri pentru faptul că îi descria pe extratereştri ca şi când el ar fi fost unul dintre ci: „E o nebunie, ştiu, dar pentru mine e mult mai uşor aşa".

De asemenea, explica cum el (ca extraterestru) nu era singur:

> „Ne aflăm aici ca să supravieţuim. Sunteţi ca şi noi... am existat cu mult înaintea voastră şi de aici superioritatea noastră tehnologică... noi putem să controlăm contorsiunile timp/spaţiu... (dar) nu mai suntem capabili să ne reproducem... ca să depăşim asta a trebuit să punem la cale un experiment... era necesar să o facem, ca să supravieţuim. Noi din fire nu suntem rău intenţionaţi, dar nu este exclus ca alţii să fie...".

Erau furnizate multe informaţii despre acest experiment genetic. În cadrul experimentului sunt folosiţi atât bărbaţi cât şi femei — sperma bărbaţilor fiind colectată şi îmbunătăţită cu gene extraterestre. „Ea era, apoi, utilizată pentru fecundarea femeilor voastre. Fetusul rezultat era supravegheat, pentru a se definitiva procesul dc obţinere a hibridului, care se va încheia (curând)."

După cum observaţi, acest experiment genetic are repercusiuni variate, pe carc le vom analiza în paginile următoare, încercând să le înţelegem.

6

„Răpiți în Cosmos

Steve Andrews din Cardiff, Țara Galilor, are o navă spațială. Chiar el a construit-o. Numai că, nu zboară. În loc de asta, el o folosește pentru a face muzică!

Steve este prototipul omului înzestrat cu o creativitate deosebită, carc poate candida la statutul de copil din stele. El își exprimă talentul ca interpret și autor de cântece, acestea caracterizându-se printr-un lirism ce le apropie de adevărata poezie. Alții la fel ca el creează efecte similare cu sau fără muzică. „Nava spațială" a apărut pe coperta mai multor albume ale lui Steve și este subiectul mai multor cântece.

Steve Andrews nu se teme să vorbească de multiplele experiențe la care a luat parte și nici să-și spună părerea despre OZN-uri și contactele cu extratereștrii. El mi-a scris despre sferele luminoase de culoare portocalie, despre ființele stranii care i-au vizitat dormitorul noaptea și, cel mai interesant dintre toate, despre mentorul său extraterestru, carc îi apare uneori în vis. Este vorba despre o entitate feminină, denumită de el „Philateloos".

Extraterestrele sunt implicate în destul de puține cazuri de răpire. De obicei, bărbații sunt cei care acționează, dar au fost înregistrate și prezențe feminine.

Din amintirile (sau viselc) lui Steve Andrews relația cu prietena sa extraterestră apare ca o relație cu un tutore sau cu un mentor binevoitor. Într-adevăr, o astfel de legătură este uneori atât dc puternică, încât poate să apară ca legătură cu îngerul păzitor, cum de altfel mi-a și fost prezentată adesea de unii martori.

Cercetătorul american Brad Steiger a reținut câteva cazuri similare.

El povestește cum Tom, un producător de film din Florida, fusese gata să se înece la vârsta de patru ani, pe când se juca în apele mării, în New Jersey. În timp ce se scufunda, înghițind apă și știind că moartea îi era iminentă, el și-a părăsit corpul și a întâlnit o ființă pe care o numește „păzitor" și care l-a sfătuit să se întoarcă pe Pământ. Se pare că trebuia să supraviețuiască, pentru a trăi în prezent și a atinge un scop anume, prestabilit. Având de ales între „a muri" și „a-și continua misiunea", el a ales varianta a doua.

Bobby, din Carolina de Nord, era să fie călcat de un camion, la vârsta de cinci ani, în 1968. A intervenit însă factorul Oz, care a făcut ca timpul să-și încetinească scurgerea, iar conștiința lui Bobby să atingă un alt nivel de percepere a realității. O ființă ciudată, cu părul de un blond-închis, a apărut chiar lângă el și l-a scos de sub roțile vehiculului care era gata să-l strivească. Bobby s-a rostogolit pe trotuar și a auzit-o pe mama sa țipând. Ființa aceea ciudată dispăruse. Dar, paisprezece ani mai târziu, pe când își petrecea vacanța în Wisconsin, el a văzut un OZN și imediat și-a amintit de ființa din copilărie. A fost profund emoționat.

Apoi mai este și Michael din Seattle, Washington, care, tot la vârsta de cinci ani, pe când se juca în pădure, a văzut o ființă înaltă, cu părul blond și cu ochii albaștrii. Acea ființă i-a vorbit pe cale telepatică, spunându-i „fiule", fapt care l-a șocat pe Michael. De fapt, el chiar i-a spus: „Tu nu ești tatăl meu". A văzut, totuși, adesea în vise acest bărbat. Se pare că el are grijă de viața lui Michael, protejându-l și arătându-i drumul pe care trebuie să-l aleagă.

Toate aceste cazuri atestă că există suficient de mulți martori care consideră că au fost în legătură, într-un fel sau altul, cu ființe superioare. Ele sunt mult mai sensi-

bile, mult mai profunde decât noi în perceperea vicisitudinilor vieții. În trecut, asemenea relații ar fi fost interpretate, în mod indiscutabil, ca intervenții ale lui Dumnezeu, și chiar în vremurile noastre o astfel de interpretare este încă preferată. Alții, cu siguranță, vor considera că aceste ființe sunt spirite, poate ființe inteligente trăind o viață de apoi. Dar, aproape la fel de des, martorii înșiși se cred extraterestri; o inteligență superioară i-ar fi plasat pe Pământ ca parte a unui plan ce pare a fi crucial în acest moment, dar de care nici copiii din stele nu sunt conștienți.

Multe din aceste cazuri nu sunt ceea ce noi am numi răpiri. Este doar un contact între oameni și aceste creaturi extraterestre inteligente, care nu are loc decât de câteva ori în viață și este întrucâtva asemănător întâlnirii cu un unchi dintr-o țară îndepărtată, care vine în vizită, pe neașteptate, cu un anumit scop. Într-adevăr, aceste povești seamănă cu cele despre așa-numiții „contactați" din anii '50, pe care mulți ufologi i-au ridiculizat la vremea respectivă. Acești „contactați", în marea lor majoritate bărbați, pretindeau că au discutat deschis cu prieteni extratereștri care voiau să facă lumea de aici mai bună. Așa se face că au apărut diferite grupuri și culte.

Oricum, „contactații" din anii '50, sau, în varianta modernă, „îngerii păzitori", contrastează izbitor cu extratereștrii din vremurile noastre, care nu sunt nici pe departe prietenoși, ci, de obicei, foarte irascibili. Oamenii (și sunt la fel de multe femei ca și bărbați în asemenea situații) sunt răpiți de acești extratereștri, supuși unui experiment medical și, apoi, sunt din nou aduși acasă, ei având puține amintiri despre cele întâmplate. Amintirea iese cu greu la suprafață și mult mai târziu, de obicei prin vise sau prin mijloace artificiale, cum ar fi regresia hipnotică — fapt care îi reduce valoarea în ochii multor cercetători.

Întrebarea este dacă suntem în fața a două fenomene distincte sau e vorba de două manifestări ale aceluiași

mister? Oare nu ar trebui să fim mai atenți la ideea că persoanele contactate sunt și ele exemple ale unor răpiri în spațiu, la care experimentele medicale nu s-au conștientizat niciodată?

Am putea avea în vedere această posibilitate, dat fiind că ambele fenomene au tendința îngrijorătoare de a se suprapune.

Ați observat deja, că unii dintre cei contactați de curând cred că sunt o parte a unui plan extraterestru ce implică experimente genetice vizând crearea unor hibrizi pământeni/extratereștri care să trăiască pe Pământ. Extratereștrii caută, de fapt, să-și justifice experimentele medicale despre care se relatează atât de des în ultima vreme.

De asemenea, persoanele răpite vorbesc despre lucruri care sunt prezente și în relatările celor contactați. Ele se referă la un puternic sentiment de comuniune sufletească cu acele entități și la un plan pe termen lung pe care nu trebuie să-l cunoască. Ele pretind adesea că extratereștrii le-au contactat cu mult timp înainte de a le fi răpit și că le-au contactat în repetate rânduri chiar în copilărie.

Am prezentat aici doar câteva dintre cele relatate de cei răpiți, pe această temă. Veți vedea imediat că este greu să se facă distincție între cele spuse aici și cele venind de la cei ce sunt, cu adevărat, contactați. Să nu uitați că toți martorii ale căror declarații sunt citate în pasajele următoare sunt victime ale unor „răpiri spațiale" moderne perfecte, care includ experimentul medical — cei răpiți constituind bază de date pentru presupuse cercetări științifice. Aceste victime nu sunt însă ceea ce majoritatea cercetătorilor ar considera a fi persoane contactate.

„Mă cunoscuse înainte. Dar cum mă cunoscusc?" (Martor răpit în statul New York, SUA, în mai 1968).

„Sunteți copiii noștri. Faceți parte dintr-un experiment. V-am supravegheat dintotdeauna. Ați primit informațiile și obiectivele necesare. Când va veni momentul, veți ști care sunt acestea." (Unul dintre membrii unei familii de cinci persoane răpite din Essex, octombrie 1974.)

„Îmi vâră în cap sute, mii de informații... Voi avea acces la ele când va veni momentul. Încă nu mi s-a cerut să-mi amintesc. (Ei spun) că va avea loc în timpul unei serii de întâmplări." (Martor răpit în Lancashire, în ianuarie 1976.)

„Mă cunoaște...? *De unde știi...*? Nu știu... Așa mi-a spus... *Ce ți-a spus, de fapt?...* Mi-a spus, „Nu-ți amintești de mine?" (Conversație sub hipnoză între un polițist din West Yorkshirc, răpit în noiembrie 1980, și doctorul care îl examina.)

„Mi-a spus că am fost ales pentru că am o «minte cosmică». Au folosit un aparat ca să-mi transmită un mesaj pe care nu-l voi uita niciodată." (Bărbat răpit în Brazilia, în decembrie 1983.)

În cartea lui Whitley Strieber, din 1987, se menționează această caracteristică a răpirilor. La pagina 261 este prezentată o dezbatere care a avut loc în 1986, în prezența sa și a mai multor victime ale unor răpiri spațiale, în cadrul căreia s-a discutat în mod deschis despre sentimentele și amintirile lor. Faptul cel mai semnificativ este că avem de-a face cu un proces „de monitorizare permanentă", pe toată durata vieții, a victimelor de către entități.

„Participăm de bunăvoie la acest experiment. Ei speră să ajungă la momentul în care aceste ființe se vor putea întâlni cu noi fără ca vederea lor să ne producă traume." (Unul dintre cei consultați de psihologul de la Harvard, dr. John Mack, descriind răpirea sa din Massachussetts, în iunie 1992.)

O apropiere intimă între femeile extraterestre şi bărbaţii pământeni a fost şi ea descrisă în multe cazuri de „răpire în spaţiu". Povestirile se aseamănă până la identitate. Nu ne putem pronunţa dacă e vorba de o realitate fizică sau de un adevăr psihologic, dar felul în care ele se completează, formând un adevărat model, a devenit evident, indiferent cine este cel interesat de subiect.

Am putea începe cu o relatare a lui Barry, un bărbat din Midlands, care, în ciuda faptului că era în mod evident stânjenit, a reuşit să-mi povestească ce i se întâmplase, după ce mă văzuse la televiziunea naţională într-o emisiune despre persoane răpite.

În vara anului 1979, Barry se afla cu prietena sa în maşina acesteia. Erau amândoi adolescenţi şi se duseseră la Cannock Chase, în Staffordshire, la un bar de provincie. Dintr-o dată au auzit zgomote inexplicabile în interiorul maşinii, care au durat câteva secunde. S-au gândit că radioul maşinii a pornit accidental şi nu au dat atenţie. Dar şi-au dat seama că se întâmplase cu totul altceva.

În maşină aerul era, practic, aproape irespirabil. Au trebuit să coboare geamurile pentru a nu se sufoca. Apoi s-au auzit aceleaşi zgomote şi o lumină roşie, puternică, a inundat maşina, ca şi când s-ar fi aflat chiar deasupra ei. A rămas preţ de câteva clipe, apoi a dispărut cu viteza fulgerului.

Prietena lui tremura, era descumpănită şi în acelaşi timp speriată şi i-a spus: „Am văzut unul". Barry, pragmatic ca întotdeauna, i-a spus să nu se lase pradă fanteziei. Exista o explicaţie — trebuia să existe, chiar dacă atunci nu o cunoşteau.

În cele din urmă şi-au continuat drumul spre casa prietenei lui, crezând că era cam 11,30. Dar de fapt ceasul arăta 12,20. El a trebuit să explice părinţilor ei ce se întâmplase, dar nu a spus nimic despre OZN.

După ce Barry a ajuns acasă și s-a dezbrăcat, a observat că chiloții lui erau pătați și că penisul lui arăta ca și când ar fi ejaculat. El era însă sigur că în acea seară nu se simțise excitat sexual. Și mai curios, prietena lui prezenta semne de graviditate (îi întârziase ciclul cu câteva săptămâni). Erau deconcertați și îngrijorați, dar până să-și facă ea curaj pentru un test, totul revenise la normal.

Peste câțiva ani, când Barry a văzut cartea lui Strieber, *Communion,* în rafturile unei librării, a intrat în panică. După cum spune, referindu-se la această întâmplare pentru prima oară, „nu pretind, măcar o clipă, că am fost răpiți, nici că era o navă spațială extraterestră sau că i-am văzut... pur și simplu mi se pare că îi recunosc... Fiecare cuvânt scris în această carte este adevărat, dar eu mă simt ca și când ar fi ideile mele aberante".

Sunt convinsă că Barry este sincer și că n-are nevoie să inventeze un pretext pentru a-și ascunde transgresiunile sexuale (teorie pe care a încercat să o impună un psiholog într-un caz asemănător). Povestea spusă este mult mai dăunătoare respectului de sine decât admiterea faptului că s-a distrat cu o prietenă.

Amintirile lui Michael, un tânăr de 18 ani, care se afla cu familia lui la țară, într-o casă din Zimbabwe sunt mult mai complexe. Asta se întâmpla în iulie 1986.

El a văzut o lumină orbitoare care strălucea pe șosea și s-a ascuns repede în niște tufișuri; imediat, un obiect ce părea format din două talere suprapuse a lansat niște semnale și s-a îndreptat chiar spre locul unde fusese el.

Câteva zile mai târziu, același obiect a apărut dintr-o dată deasupra grădinii, în timp ce el privea cerul. I-a chemat imediat pe părinți pentru a vedea fenomenul, dar când au venit ei, obiectul dispăruse.

Când a văzut pentru a treia oară acel obiect, era cu alte două persoane (un unchi și un văr). A dispărut însă după câteva secunde.

Michael privea foarte detaşat aceste întâmplări, ca şi cum ar fi avut loc în afara lui — un element important privind natura acestor contacte. El a început, de asemenea, să audă voci ciudate, dar într-o limbă pe care el încă nu o înţelegea.

În luna octombrie a aceluiaşi an, Michael s-a întors la Londra şi a început să aibă coşmaruri îngrozitoare şi să vadă fiinţe stranii în dormitorul său, în miez de noapte.

La început, el le-a descris părinţilor săi ca fiind nişte „fantome". Apoi, a folosit denumirea de „ştrumfi"; după personajele din cunoscutul desen animat. Ele semănau vag cu acestea (aveau cam un metru înălţime şi erau înconjurate de o lumină albăstruie). A observat că reacţiile sale erau stranii în prezenţa lor şi a luminii. În loc să se comporte aşa cum ar fi fost normal — să ţipe, să cheme poliţia — el se simţea vrăjit.

Aceste creaturi aveau puterea de a trece prin uşi ca şi când uşile nu ar fi existat; într-una din aceste situaţii, de care el îşi amintea cel mai bine, ele erau însoţite de două entităţi mai înalte. Acestea aveau cam de două ori înălţimea ştrumfilor şi ca trăsături erau mult mai asemănătoare cu oamenii; aveau asupra lor un fel de instrumente medicale şi se comportau ca şi când s-ar fi pregătit pentru o intervenţie chirurgicală.

Apoi, o entitate i-a vorbit (telepatic): „Nu mă cunoşti?" (cam aceeaşi întrebare care i-a fost pusă şi poliţistului din Yorkshire, în timpul răpirii, de către entitatea înaltă, învăluită în lumină). Fără să ştie de ce, Michael a răspuns afirmativ, după care a leşinat.

A căzut pe podea, iar una dintre entităţi i-a luat sânge din degetele arătătoare. Ea se folosea, de asemenea, de o baghetă care avea în vârf o sferă din sticlă, cu care îl palpa. Deşi atingerea era dureroasă, iar Michael protesta, fiinţa nu s-a oprit. Apoi a leşinat din nou şi când s-a trezit se iveau zorile şi el sc afla tot pe podea. Era dezorientat, dar îşi amintea acele părţi ale întâmplării pe

carc le-am descris deja. Era prea speriat ca să îndrăznească să vorbească cu cineva despre asta.

Spre prânz, fruntea și buzele lui Michael au început să se umfle și să-l doară atât de tare, încât a trebuit să contramandeze programata plecare în vacanță. Mama lui l-a dus la spital. Medicii au pus diagnosticul de alergie, căci el nu a povestit nimic despre întâmplarea ce avusese loc în dormitorul lui.

Timpul trecea, însă Michael era vizitat în continuare de extratereștri, fapt care îl deprima profund. A ajuns chiar să creadă că începuse să înnebunească, astfel încât s-a dus la mai mulți medici și psihiatri. Aceștia au sugerat o epilepsie a lobului temporal (nu era prima oară când unei victime a răpirii de către extratereștri i se punea acest diagnostic). În cele din urmă, și-a luat inima în dinți și a povestit aceste nenumărate întâlniri cu extratereștri psihiatrului său, care a schimbat diagnosticul considerându-l schizofrenic.

Nu mi se pare că Michael este o persoană bolnavă mintal. Surâzând sardonic, el mi-a spus: „Auzind diagnosticul, am încetat să-i mai vorbesc despre vizitele extratereștrilor, iar doctorul spune că merg spre bine".

Michael povestește cum, la ultima întâlnire, din primăvara anului 1993, s-a trezit auzind zgomote în dormitorul său și a văzut o ființă gri și un fel de ascensor din raze care a apărut brusc pe covor. În el era o ființă ceva mai înaltă care i-a făcut semn să se ridice din pat și să intre în ascensorul cu lumină albastră. El s-a simțit incapabil să-i reziste și s-a supus; apoi ascensorul a trecut cu ușurință prin tavan și el a privit cum se îndepărtează de Pământ.

În continuare, Michael a trăit, desigur, o experiență mult mai profundă, dar încă nu este momentul ca detaliile acesteia să fie făcute publice. Este o afirmație tipică multor persoane răpite. Am auzit-o adesea.

Ideile lui Michael despre semnificația tuturor acestor experiențe sunt foarte sofisticate. El consideră că „nu e

neapărat nevoie ca ei să vină din spaţiu, căci se poartă mai degrabă de parcă ar fi de aici, se mişcă şi vorbesc la fel ca pământenii. Nu prea cred că cineva, de pe altă planetă, poate cunoaşte limba engleză".

El are în vedere şi alte variante, fascinante de altfel, în care extratereştrii sunt precum „spiritele diabolice" cu farmecele lor, şi conchide: „S-ar putea ca nimic din toate acestea să nu se întâmple de fapt. OZN-urile, da, cred că ele există. Dar extratereştrii? Poate sunt iluziile unor martori expuşi unor radiaţii care le-ar putea provoca o psihoză, ale cărei simptome să includă şi vederea unor creaturi, auzirea unor voci şi imaginarea unor întâmplări".

Oare aşa vorbeşte o persoană care abia aşteaptă o întâlnire de gradul III şi care îşi doreşte ca aceasta să i se întâmple de cât mai multe ori în viaţă?

Ne amintim şi de cazul lui Sammy Desmond din San Fernando Valley, California, prezentat de Scott Rogo. Am vorbit despre el în capitolul IV. Amintirile acestui om, atât cele conştiente, cât şi cele sub hipnoză (sub supravegherea dr. Thelma Moss) ne pot spune multe despre ceea ce crede el că s-a întâmplat când a fost răpit de micuţele creaturi.

Într-adevăr, aceste amintiri erau îndreptate atât de explicit către ideea de sexualitate, încât nu le-a putut discuta cu dr. Moss, care era femeie. Astfel că Rogo însuşi a trebuit să susţină şedinţele de hipnoză.

Desmond vizualizează acele fiinţe micuţe care demonstrau un interes deosebit faţă de organele sale genitale şi care îi arătau scene în care el însuşi era dezbrăcat. Încercau astfel să testeze răspunsul său emoţional.

Examinarea sa fizică consta în plasarea de jur-împrejurul trupului a unor borne şi în mişcarea unui obiect metalic în formă de bară deasupra pieptului. Apoi i-a fost introdus în abdomen un ac de seringă foarte lung, mult mai lung decât unul hipodermic, având peste 60 de

cm. Sammy l-a simțit ajungând în stomac, dar nu l-a durut. Îi era inoculat un lichid vâscos de culoare închisă.

David Jacobs, profesor de istorie la Universitatea Temple din SUA, a consacrat un studiu detaliilor oferite de persoanele răpite asupra experimentelor medicale la care acestea pretind că au fost supuse. Au fost astfel înregistrate câteva sute de cazuri din întreaga lume, dar majoritatea sunt din SUA.

Într-adevăr, trei pătrimi din cazurile americane de răpire implică povestiri despre experimente medicale, și numai o treime din cele britanice. Majoritatea cercetătorilor americani sunt de părere că faptul trebuie pus pe seama absenței regresiei hipnotice în majoritatea cazurilor din Marea Britanie. Amintirile despre experimentele medicale sunt, de regulă, mult mai adânc ascunse în subconștient și pot fi eliberate numai prin puternici stimuli artificiali.

David Jacobs nota că foarte multe cazuri implică palparea (uneori chiar a vertebrelor). Dar extratereștrii nu folosesc procedeele standard din practica medicală a doctorilor pământeni. De exemplu, ei nu iau tensiunea arterială și nu folosesc stetoscoape pentru a examina bătăile inimii. După cum remarcă Jacobs, dacă aceste povești ar fi fost simple fantezii, atunci ar fi fost normal să se vorbească despre utilizarea unor instrumente obișnuite.

Ființele extraterestre erau, de asemenea, interesate de orice fel de anomalii (de exemplu, dacă martorul avea dinți falși sau lentile de contact).

Un alt punct comun la victimele de sex masculin este colectarea de spermă. De cele mai multe ori, martorii evită să vorbească despre acest fapt, dar când o fac, lasă impresia că acesta a fost principalul scop al examinării.

Este, de asemenea, demn de menționat faptul că aceste teste medicale implică de obicei două tipuri de ființe extraterestre. În general, creaturile mici sunt cele

care procedează la examinarea martorului, în vreme ce unul sau doi humanoizi mai înalți le supraveghează sau intră în contact direct cu martorul.

Această caracteristică este des întâlnită în cazurile din Marea Britanie. Alan Godfrey, ofițerul de poliție din Todmorden, răpit în 1980, a vorbit despre asta. Familia din Aveley, Essex, răpită în 1974, pretinde că a fost examinată de niște creaturi mici și urâte, dar că ființe cu ochi albaștri controlau în mod evident situația. Fapt confirmat în nenumărate cazuri.

Această schemă nu este apreciată de publicul larg, care de obicei consideră că un contact cu extratereștrii implică un singur tip de entități (se gândesc mai ales la ființele gri apărute în filme precum *Communion, Fire in the Sky* sau *Intruders*. Faptul că adevărul este mult mai complex și larg răspândit, ar putea fi o dovadă că asemenea experimente există.

Peter, un american răpit, a descris, la simpozionul MIT, cum a fost examinat. El a povestit că două creaturi mici l-au așezat pe o masă sau un pat, dar că o entitate mai înaltă supraveghea și înregistra tot ce făccau ele.

Creaturile mici au apăsat testiculele lui Peter, apoi i-au introdus un tub. Nu l-a durut, dar când l-au scos, plin de fluid, s-a simțit umilit. Penisul i-a fost introdus într-un fel de eprubetă, iar sperma i-a fost extrasă în mod repetat. Pentru a-l liniști într-un fel, creaturile i-au spus lui Peter, care avea atunci 19 ani, că această operațiune nu se va mai repeta niciodată. Îl vor contacta în viitor, dar va fi mult „mai ușor după asta".

El a aflat, de asemenea, că entitățile erau intrigate de intensitatea sentimentelor și trăirilor noastre sufletești, care ne diferențiază de celelalte specii. Acesta este motivul pentru care extratereștrii le testează în timpul întâlnirilor. E o parte a experimentului.

Aceste cazuri izolate sunt, se pare, o parte a unui program pe termen lung care a început în octombrie 1957, când un muncitor agricol brazilian, Antonio Villas Boas,

a fost răpit de micile creaturi. El povestește că a fost sedus de o ființă cu părul roșcat, care gemea și schelălăia ca un câine. S-a trezit apoi într-un loc ciudat, cu temperaturi joase și vapori gazoși. Asta l-a făcut să creadă că era folosit pentru un fel de experiment medical. Entitatea-femelă i-a explicat apoi lui Boas, prin gesturi, că va avea un copil de la el când se va întoarce în cer!

Boas a fost supus unui control medical și s-a constatat că prezenta simptome asemănătoare iradierii. După această întâmplare a reușit să ajungă avocat, căci capacitatea lui de a învăța crescuse considerabil. El pretinde că. după câțiva ani, a fost invitat de către autoritățile americane să vadă un OZN prăbușit și corpuri de extratereștri; până la moarte — survenită în anul 1992 — el a refuzat să discute cu membrii familiei sale despre cele văzute.

Timp de șapte ani, cazul Boas nu a fost făcut public dc către cei care l-au investigat. Ei și-au dat seama că era unic și au vrut să vadă dacă va urma un altul. Două cazuri pot, totuși, oferi dovezi clare privind realitățile extraterestre. Dacă ar fi rămas un exemplu izolat, ar fi putut fi considerat fantezie masculină.

Cel de-al doilea caz a fost acela al cuplului american Betty și Barney Hill, de rase diferite, răpit din White Mountains, New England, în septembrie 1961. Ei nu și-au amintit decât parțial cele întâmplate, dar au spus, mai târziu, sub hipnoză, că li s-a făcut un control medical, lui Betty i-au dat ceva despre care ei au spus că este un test de sarcină, iar lui Barney i-au luat probe de spermă. Creaturile mici cu care s-a întâlnit acest cuplu păreau foarte interesate de faptul că cei doi erau de rase diferite.

Apoi, în 1965, un ginecolog din Venezuela a fost vizitat de creaturi înalte și blonde care și-au demonstrat capacitatea de a face ceea ce noi am numi vrăji sau experimente paranormale. (De exemplu, se puteau materializa și dematerializa, demonstrând astfel că nu aveau

nevoie de un OZN.) I-au spus că doresc să realizeze un program de încrucişare a speciilor şi că intenţiile lor faţă de noi sunt prieteneşti. Totuşi, au avertizat în privinţa speciei entităţile mici, ale căror relaţii cu pământenii pot fi mai puţin pozitive. Dacă nu sunt ostili în mod deschis, nu sunt nici interesaţi de urmările activităţilor lor pe Pământ.

În decembrie 1967, un ofiţer de poliţie a întâlnit în Nebraska, SUA, extratereştri care luau energie din reţeaua de înaltă tensiune. El a aflat atunci de sistemul lor de propulsie magnetică şi că desfăşurau un „program de analizare a structurilor genetice".

Două cazuri au survenit în octombrie 1974, în decurs de trei zile. Un vânător a fost răpit în Rawlins, Wyoming, şi a fost trimis înapoi — el era convins că fusese respins din cauza operaţiei sale de vasectomie. Apoi, o familie întreagă din Essex, Marea Britanie, a fost răpită, li s-a arătat sistemul de propulsie magnetic folosit de OZN şi li s-a spus: „Ne reproducem prin voi, sunteţi copiii noştri".

La 15 octombrie 1979, o femeie mai în vârstă şi prietenul mai tânăr al fiului ei mergeau pe un drum lăturalnic din Brazilia, când au fost răpiţi. Femeii i s-au luat fire de păr, i s-a făcut un examen ginecologic şi i s-a spus că nu le este de folos. Dar bărbatul, de 25 de ani, a fost examinat cu ajutorul unor tuburi şi i s-a luat sânge. I s-a spus femeii că el este potrivit pentru scopurile lor şi că trebuie să mai rămână un timp. Apoi ea şi-a pierdut cunoştinţa şi nu-şi mai aminteşte decât momentul când erau din nou amândoi în maşină. Tânărul nu-şi aminteşte nimic din ce i s-a întâmplat în OZN.

Un bărbat de 77 de ani a devenit unul din cei mai bătrâni pământeni răpiţi, când a fost luat de pe malul unui râu de lângă Aldershot, Hampshire, la 12 august 1983. A fost examinat sub un instrument strălucitor şi apoi i s-a spus să plece, pentru că era „prea bătrân şi infirm pentru

scopurilc noastre". De altfel, el a murit curând după aceea.

Fenomenele au continuat și în anii '90, când, în 1992, de exemplu, un căpitan de aviație s-a întâlnit cu ființe extraterestre mici și gri în bucătăria sa din Ungaria, și i s-au luat probe de sânge și de sperma.

Impresia pe care o lasă toate aceste întâmplări este aceea a unei încercări treptate de a găsi un mod de utilizare a spermei umane, în cadrul unui proces extraterestru de încrucișare. La început au încercat prin raport sexual direct. Se pare că nu a dat rezultate prea bune, iar în continuare au luat numai probe. Se pare că au existat mai multe etape ale acestui proces în care au fost studiate inclusiv diferențele în psihologia umană. (Există dovezi, spre exemplu, că în această perioadă extratereștrii au devenit interesați de homosexuali și de practici sexuale care nu au ca efect reproducerea.) În vreme ce își continuau această activitate, ființele extraterestre le-au vorbit uneori martorilor despre programul lor de încrucișare, care era în desfășurare. Apoi, prin anii '70, cine nu era destul de tânăr, sănătos sau capabil să se reproducă pe cale naturală, era considerat nepotrivit și respins. A urmat un program intensiv de răpire a bărbaților având vârsta cuprinsă între 18 și 25 de ani, apogeul maturității sexuale bărbătești.

Nu poți să nu fii șocat de aceste întâmplări. Bineînțeles, li se dau multe explicații, dar nici una nu este destul de convingătoare. Pretutindeni în lume oameni care nu se cunosc vorbesc despre întâmplări care abia de curând au devenit publice. Ei susțin lucruri foarte asemănătoare. Oare pentru că experimentele extratereștrilor, oricât ar părea de fantastice, au, totuși, loc?

7

Violuri extraterestre

Ros avea 21 de ani când a avut o întâlnire de gradul III cu un OZN. Acest eveniment i-a schimbat total viața. În perioada imediat următoare ea nu a mai avut ciclu și — după părerea medicilor — acum ea nu mai poate să aibă copii. Această întâmplare îngrozitoare a avut loc în septembrie 1982, când ea a devenit încă una din victimele epidemiei de răpiri din secolul nostru.

În acea zi, Ros se afla în mașină împreună cu prietenul ei — veneau din estul Angliei și se îndreptau spre Northamptonshire. În apropiere de Sudbury, în Suffolk, pe cer au apărut lumini ciudate. Își amintește cum ea și prietenul ei au coborât din mașină, căci nici motorul și nici farurile nu mai funcționau. O lumină puternică, strălucitoare, dar care nu i-a orbit, le-a țâșnit în față. Apoi lumina a dispărut și mașina a revenit la normal. Cuplul a pornit imediat la drum, dar a ajuns la destinație — inexplicabil — cu trei ore mai târziu decât trebuia.

Ros nu și-a spus povestea, după atâția ani, ca să obțină bani, nici ca să devină celebră. Acum, ea este o femeie realizată — are o poziție solidă în lumea afacerilor și o căsnicie fericită. Nu are nevoie nici de faimă, nici de avere, și chiar consideră publicitatea prin mass-media ca un potențial factor de diminuare a încrederii clienților săi.

Eu am cunoscut-o și nu am nici cea mai mică îndoială în privința sincerității ei. A trăit o întâmplare îngrozitoare, care, însă, pe cei mai mulți îi face să zâmbească, să presupună că ea a inventat-o din cine știe ce motive, și nimic nu e adevărat. Există și martori care ar fi în stare de așa ceva, dar Ros, cu siguranță, nu este unul dintre ei.

De fapt, din proprie experienţă am constatat că sunt mulţi aceia care nu mint, dar care sunt judecaţi greşit de semenii lor. Ar trebui ca pe viitor să tratăm cu mai multă seriozitate astfel de evenimente, căci, din câte se pare, soarta nu alege, iar viitoarele victime ar putea fi oricine, inclusiv dumneavoastră.

După acea zi de coşmar, Ros a avut doar câteva vise în care i-au apărut lucruri stranii întâmplate în timpul de care ca nu-şi poate aduce aminte. Se conturează interiorul unor camere stranii, un fel de sistem de propulsie şi fragmente de însemnări despre dezastrele ecologice care se vor produce în lume.

Reacţia ei a fost din păcate tipică pentru victimele răpirilor, mai ales pentru femeile tinere. Ea a închis totul în sine, nu a vorbit cu nimeni despre temerile ei, izolându-se astfel practic de lume. I-au rămas doar câteva amintiri şi imaginile creaturilor mici, gri-albăstrui, cu ochi negri şi mari, care îi reveneau uneori în minte.

Ros a fost norocoasă. În pofida sechelelor atât fizice cât şi psihice, a întâlnit un bărbat care să o înţeleagă şi să o accepte. Mai târziu, prin hipnoză, ea a explorat o parte din timpul de care nu-şi amintea şi în memoria ei s-au produs unele deschideri. Nu se ştie dacă aceasta a ajutat-o sau i-a creat un disconfort psihic. Oricum, sub hipnoză, ea nu numai că a vizualizat experimentul medical făcut de micile creaturi, dar a văzut şi o figură înaltă, mai asemănătoare cu oamenii. Aceasta i-a făcut un control ginecologic. I-a introdus în stomac un ac lung şi a luat probe care păreau a fi sursa problemelor ei medicale ulterioare.

Ros speră acum că, împărtăşind şi altora povestea ei, îi va ajuta să suporte mai uşor trauma. Cazul ei, deşi extrem de complex, nu este deloc atipic. Curajul şi perseverenţa ei arată că o astfel de întâmplare poate fi totuşi depăşită — indiferent de explicaţia care i se dă. În cazul lui Ros, ea s-ar fi putut izola definitiv de lume după această experienţă.

Maria Ward, din Kent, a fost dusă urgent la spital în urma unei răpiri — singura dată când așa ceva s-a întâmplat în Marea Britanie (din câte știu eu); există totuși femei care au fost violate, dar care nu au vrut să admită (nici măcar în sinea lor) că făptașul ar fi putut să nu aparțină rasei umane.

Maria pretinde că, în noiembrie 1990, o lumină nemaivăzută a apărut în dormitorul ei, o voce i-a spus să „urmeze lumina", după care ea a început să plutească — ieșind prin acoperiș — astfel încât a început să vadă Pământul de sus. Și-a recăpătat cunoștința într-o cameră ciudată, în care se aflau ființe mici, lipsite de păr, cu ochii mari, întunecoși și alte creaturi, mai înalte, care și-au folosit puterile lor paranormale pentru a-i citi amintirile și emoțiile. În acest timp o ființă mică a început un experiment medical, introducându-i o sondă în ombilic și apoi un instrument vermiform, care a început să se miște în pântecele ei.

Când și-a recăpătat cunoștința, Maria era din nou în patul ei, plină de sânge și răni. A fost dusă de urgență la spital și tratată ca victimă a unui viol. Ea a decis să nu le spună doctorilor ce se întâmplase cu adevărat, dar fișele medicale conțin afirmații cum ar fi: „Nu am mai văzut astfel de răni" sau „Nu pot găsi o explicație logică pentru aceste răni".

Psihologii din SUA au stabilit, studiind o serie de cazuri, că femeile victime ale răpirilor în spațiu au reacții aproape identice cu cele ale victimelor unor violuri. Ele sunt profund marcate de agresiunea săvârșită asupra lor, nu sunt capabile să vorbească cu ceilalți, au dificultăți de a se reintegra în societate etc. Dar mai există o problemă foarte serioasă cu care se confruntă femeile răpite de extratereștrii. Majoritatea oamenilor manifestă înțelegere și compasiune față de o femeie care a fost victima unui viol. Totuși, dacă aceeași femeie ar pretinde că violatorul a fost un extraterestru, majoritatea oamenilor și-ar schimba atitudinea. Așa se explică faptul că aceste victime trec sub tăcere întâmplările respective.

Povestiri ca cele spuse de Ros şi Maria sunt foarte asemănătoare celor relatate de bărbaţii răpiţi. Elementele sunt mereu aceleaşi. Trebuie să ai o oarecare disponibilitate sufletească pentru a crede că aceste cazuri ar putea fi reale şi nu doar fantezii exotice. Dar nici nu pot fi ignorate trăsăturile comune care leagă toate aceste cazuri. Or, acestea par să indice că toţi aceşti oameni prezintă un adevăr îngrozitor.

Astfel de trăsături au fost semnalate în lumea întreagă.

Două femei — Debra, grafician, şi mama ei, Pat — lucrau în casa celei dintâi din Johannesburg, Africa de Sud, în ziua de 19 iulie 1988. Ele făceau ultimele retuşuri la un afiş publicitar. Pe la 3,30 a.m. Pat a decis să întrerupă lucrul şi Debra a condus-o acasă. Cam după vreo şapte minute, pe când se apropiau de casa lui Pat, o lumină a apărut în spatele lor şi apoi s-a fixat pe maşină. Debra îşi aminteşte că şi-a acoperit capul cu mâinile, pregătindu-se astfel să înfrunte ceea ce părea a fi o coliziune iminentă.

După aceea, amintirile sunt confuze, dar îşi amintesc de o ceaţă, de faptul că se găseau într-o cameră, pe o masă aflată în mijlocul ei. Fiinţele pe care le-au văzut erau mici şi nu aveau păr pe cap. Unii erau bărbaţi, iar altele femei. Una dintre femei, care-şi spunea Meleelah, părea să fie şefă.

Examenul medical a fost făcut ambelor femei, incluzându-se şi scanarea corpurilor lor cu ajutorul unui instrument cilindric şi introducerea unui ac lung în zona superioară a abdomenului, pentru identificarea structurii ADN-ului. Durerea cumplită provocată de aceste acţiuni a dispărut ca prin farmec când una dintre acele fiinţe le-a atins fruntea. Acest fel de vindecare nu este neobişnuit în asemenea cazuri.

Keith Basterfield relatează un caz petrecut în Australia de Sud, în care este implicată o soră medicală. Ea a fost victima mai multor întâlniri cu extratereştri, fiind răpită pentru prima dată din casa ei din Port Augusta, în 1969, când avea 10 ani.

Despre cele întâmplate, femeia, Susan, şi-a amintit puţine lucruri în dimineaţa următoare, dar, când a mai crescut, mai multe amănunte au ieşit la iveală din coşmarele trăite. În cele din urmă, s-a supus unei hipnoze uşoare şi unei terapii de relaxare, încercând să afle cât mai multe lucruri despre cele petrecute.

Susan adormise în acea noapte în patul sorei sale, iar entităţile extraterestre au fost mirate de această întâmplare, ca şi cum ar fi ştiut în ce pat ar fi trebuit să fie ea. Îşi aminteşte cum un zgomot strident a însoţit sosirea mai multor creaturi mici, între care una mai înaltă, cu înfăţişare mai apropiată de cea omenească, a comunicat cu ea telepatic şi i-a spus să nu se teamă. Aţi observat probabil acest parteneriat între fiinţe înalte şi fiinţe scunde, atât de des semnalat şi în care, aproape întotdeauna, fiinţele înalte sunt cele care folosesc puteri paranormale pentru a le calma pe femei.

Spre a ajunge la OZN, Susan a fost înconjurată de o sferă luminoasă care a făcut-o să se ridice din pat şi să treacă prin pereţi, ca şi când aceştia nu ar fi existat. A fost aşezată pe o masă din interiorul OZN-ului şi supusă unui control medical de către fiinţa mai înaltă, care părea interesată în special de vaginul ei. După aceasta, Susan a leşinat şi s-a trezit după o perioadă nedeterminată, simţindu-se rău, iar creaturile mai scunde i-au dat o băutură purpurie (se pare că, în multe cazuri, ca şi în acesta, creaturile scunde se comportă ca nişte ucenici supravegheaţi de fiinţa mai înaltă).

După examenul medical a urmat un scenariu descris în multe alte cazuri, în care Susan a văzut imagini pe un ecran. Acestea înfăţişau o lume ciudată afectată de un mare dezastru. Creaturile păreau intrigate de modul în care ea reacţiona la aceste imagini. I-au spus apoi că trebuie să se întoarcă acasă la ea, dar că are o treabă importantă de făcut. Ea este conştientă de faptul că a mai întâlnit aceste fiinţe de mai multe ori în viaţă.

Descrierile făcute de ea celor două tipuri de creaturi sunt cele cu care ne-am familiarizat deja. Cele scunde

erau cam de 1,20 m, lipsite de păr şi cu ochii de un albastru-închis sau negri. Fiinţa înaltă era cam de 2,10 m şi, dacă facem abstracţie de puterile paranormale care o apropiau de un magician, părea umană. Pe stradă putea trece neobservată, ceea ce se şi întâmplă, dacă e să-i credem pe cei cu care m-am mai întâlnit în această carte.

Susan îşi aminteşte că, după vârsta de 14 ani, călătoriile ei în spaţiu au vizat mai ales latura sexuală. Creaturile îi luau probe ale secreţiilor, pe care începeau să le examineze; apoi se arătau interesate de ovarele ei.

Keith Basterfield este perfect obiectiv când îşi exprimă opiniile în legătură cu acest caz. El semnalează două lucruri care pot fi foarte importante pentru înţelegerea celor întâmplate.

În primul rând, Susan este candidatul tipic pentru o astfel de răpire. Inteligenţa ei este peste medie, are o memorie extraordinară privind chiar primele ei momente de viaţă, o creativitate vizuală completată cu o imaginaţie bogată şi o memorie eidetică (de exemplu, poate să-şi imagineze scene şi să le reţină mult timp detaliile). De asemenea, are la activul ei mai multe experienţe paranormale, în afară de cele care implică OZN-urile.

În plus, în copilărie Susan a suferit un abuz sexual (în mediul uman), fapt observat de cercetători şi în alte câteva cazuri. Unii cercetători bănuiesc că amintirea unui abuz sexual „normal" este o acoperire creată în subconştient pentru a înlocui un abuz mai oribil comis de extratereştri. O altă explicaţie ar fi că extratereştrii abuzează de memorie în tentativa de a îndepărta victima de adevărata sursă, care, în unele cazuri, s-ar putea dovedi chiar o rudă apropiată.

În orice caz, acesta este un aspect important care trebuie luat în seamă. Se cuvine subliniat însă că numai o mică parte din femeile răpite (nu se cunoaşte cifra exactă, dar se presupune că una din zece) au cunoscut şi un astfel de abuz sexual.

Cu toate că evidenţele favorizează o explicaţie psihologică, Basterfield este gata să ia în consideraţie şi alte aspecte care ar putea combate acest punct de vedere. De exemplu, sora lui Susan îşi aminteşte că a văzut în dormitor o sferă luminoasă. De asemenea, după ce Susan a relatat despre o răpire în care entităţile îi puneau ceva în gură, o banală radiografie dentară a indicat existenţa unei pete anormale.

Am văzut aceea radiografie. Arată foarte ciudat. Totuşi, o radiografie ulterioară, la alt aparat, n-a mai pus în evidenţă pata. Susan spune că între cele două radiografii extratereştrii s-au întors pentru a-i face „implantul". Stomatologii nu sunt siguri dacă în prima radiografie nu este vorba, pur şi simplu, de o voalare a filmului.

Ca şi în cazurile în care victime ale răpirilor au fost bărbaţii, din cazurile în care au fost răpite femei se pot trage nişte concluzii. Acestea reies din relatări cărora nu li s-a făcut publicitate deloc s-au li s-a făcut prea puţină — în mod sigur nu imediat, ci de cele mai multe ori după foarte mult timp.

Betty Hill a fost prima victimă de sex feminin de care se ştie. Când a fost luată din White Mountains, New Hampshire, SUA, în septembrie 1961, i s-a spus că înţeparea ei cu un ac lung era un „test de sarcină". Mai târziu, tehnicile de extragere a ovulelor au fost perfecţionate de către doctori şi sunt asemănătoare cu cele folosite în examinarea femeilor răpite.

La 3 mai 1968, Shane Kunz, o asistentă medicală în vârstă de 19 ani a fost trezită de mama ei după ce a văzut un OZN. Apoi şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a trezit mai târziu în casa ei din West-Moreland, New York.

Faptul că s-a produs o răpire era evidenţiat de urmele de noroi care veneau de afară şi duceau la camera ei. Dar a fost nevoie de mulţi ani de chinuri fizice şi psihice pentru a se putea aduce la suprafaţă amintirile blocate în adâncurile memoriei.

Shane a avut nu numai migrene şi cercuri roşii pe abdomen, dar timp de un an n-a mai avut ciclu. S-a tratat în Uttica, la un medic ginecolog care era intrigat de acest caz, dar s-a ocupat cu multă răbdare de ea şi la cinci ani după răpire Shane revenise la normal cel puţin din punct de vedere fizic.

În ianuarie 1975, dr. Hans Holzer a recurs la hipnoză. Aceasta a scăpat-o de coşmare şi a făcut-o să-şi amintească cum era dusă într-o cameră ciudată şi forţată să se întindă pe o masă de nişte entităţi mici, cu pielea albă, cu ochi mari negri şi fără păr. În tot acest timp, tânăra femeie repeta speriată că aceste fiinţe o cunoşteau. Îşi aminteşte că-l întreba pe principalul examinator: „Dar de unde mă cunosc?"

Entităţile foloseau un ac lung pe care i-l introduceau în abdomen pentru a-i lua probe de secreţii. I s-a spus că a fost aleasă pentru a le naşte un copil, sau cum s-au exprimat ei: „Te studiem... Vrem să vedem dacă reuşim."

Este interesant că şi ea îşi aminteşte de un „viol", dar nu este clar dacă nu cumva era o formă prin care subconştientul ei se apăra împotriva procedeelor clinice folosite în timpul hipnozei.

Un alt caz de evocare a unui viol este prezentat de dna Verona, o femeie de circa treizeci de ani, de origine italiană, dar care trăia în Somerset când incidentul a avut loc, la 16 octombrie 1973.

Dna Verona mergea cu maşina pe un drum lăturalnic din apropiere de Langford Budville şi brusc motorul s-a oprit. Pe câmpul din apropiere se afla un obiect ciudat şi ea a fost trasă spre acesta printr-un „dispozitiv de recuperare". Şi-a pierdut cunoştinţa şi când şi-a revenit se afla într-o încăpere ciudată, în care nişte bărbaţi de statură mijlocie, cu ochi mari, foloseau nişte instrumente asemenea unor bare, pe care i le plimbau pe corp şi ace pentru a lua probe de piele şi unghii.Un dispozitiv uriaş era plasat deasupra organelor ei genitale şi îi absorbea secreţiile.

După un timp, una dintre aceste creaturi a revenit şi i-a înfipt un ac în coapsă (în acel moment dna Verona a simţit că nu mai rezistă). Apoi creatura a violat-o şi a plecat.

Acest caz a fost unic în Marea Britanie când a început să fie cercetat, patru ani mai târziu, de către Andy Collins şi Barry King. Dna Verona şi-a amintit aproape tot din vise şi coşmaruri. Nu a fost nevoie să se recurgă la hipnoză. În acea noapte a ajuns acasă, dar nu putea justifica un interval de trei ore şi i-a trebuit mult curaj ca să spună adevărul soţului ei. Până acum ea n-a făcut publică această întâmplare.

Totuşi, la începutul lui 1994 Barry King mi-a relatat despre întâlnirile pe care le-a avut cu dna Verona şi în care ea i-a vorbit de o serie de vizite ulterioare ale acestor creaturi. Şi fiica ei, care era adolescentă, le-a văzut. Soţul ei nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat, când, mergând cu maşina prin Gloucestershire, la un moment dat s-a oprit să urineze într-un tufiş. Cel mai interesant lucru este că ea are frecvente coşmaruri în care apar creaturi mici şi urâte despre care crede că sunt sursa reală a experienţei prin care a trecut. A ajuns să creadă că aceste amintiri dureroase şi oribile erau adânc ascunse în memorie.

Oare nu sugerează toate acestea o altă posibilă explicaţie şi anume că amintirile unor violuri extraterestre ca cele descrise de Antonio Villas Boas din Brazilia în 1957, de Shane Kurz din New York în 1968 sau de doamna Verona din Somerset în 1973 să fie doar încercări ale minţii de a da explicaţii logice pentru lucruri incredibile? O încercare de a atribui o aparenţă de normalitate înfiorătoarelor procedee medicale ale extratereştrilor?

Cercetătorul Budd Hopkins din New York a descoperit că unii martori inventează o poveste de „acoperire" pentru a ascunde adevărul. Deseori, peste ceea ce la început apare ca un interval de timp despre care nu se mai ştie nimic sau cu nişte visuri vagi, se suprapun imagini absurde, dar plăcute. Acestea includ o maşină înconjurată de iepuri, unde iepurii îi înlocuiesc în memo-

ria reală pe micii extratereştri în mijlocul cărora se aflase martorul. În cazul lui Whitley Strieber, el îşi aminteşte de imaginea unei bufniţe ai cărei ochi ar fi putut fi ochii mari ai extraterestrului ascuns în spatele acestei amintiri mai plăcute. Într-unul din cazurile din Marea Britanie, un delfin într-un bazin a fost prima amintire ce părea să aibă rolul de substitut plăcut pentru o femeie care pretindea că a fost răpită din maşină pe şoseaua din East Lancashire.

Probabil că seducerea de către extratereştri şi violurile neviolente relatate în câteva din aceste cazuri sunt doar un alt zid de apărare ridicat de conştiinţă — un al doilea scut care îl protejează pe martor de alte realităţi clinice ascunse.

În ianuarie 1976, în Stanford, Kentucky, trei femei au pretins că au fost răpite dintr-o maşină. Două dintre ele, în vârstă de patruzeci de ani, îşi aminteau doar imagini fragmentare, de exemplu că erau studiate de creaturi înalte sau ţinute în stază. A treia femeie, Mona Stafford, care era cu zece ani mai tânără, a spus că s-a găsit pe un pat cercetată de creaturi care între altele i-au introdus un tub în abdomen. A simţit că se umflă ca un balon. Aceasta nu este o descriere neobişnuită a ceea ce pare că se simte când se iau probe de ovule.

Cele trei femei fiind credincioase, au cerut să fie testate cu detectorul de minciuni atunci când au relatat cazul la poliţie. Ele au trecut testul cu uşurinţă.

În noiembrie 1978, o altă femeie de patruzeci de ani, Elsie Oakensen, nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat în cele cinsprezece minute în care maşina i-a fost înconjurată şi blocată la Church Stowe, Northamptonshire. Ea îşi aminteşte prin imagini disperate că a fost scanată şi apoi respinsă de extratereştri.

Într-adevăr, ori de câte ori se vorbeşte despre respingeri de către extratereştri, sunt implicaţi martori care sunt mult mai în vârstă decât victimele selectate pentru experimente genetice, ca Elsie sau Luli Oswald din Brazilia ori Alfred Burtoo din Aldershot. Sau, cum a fost în

cazul lui Carl Higdon din Wyoming, au ceva deosebit (în cazul lui o vasectomie), ceea ce îi descurajează pe răpitori. Acest fapt este atât de evident şi este comun multor cazuri din întreaga lume, încât este greu de imaginat că poate fi doar o întâmplare.

Şi mai semnificativ, la aproximativ o oră după ce Elsie a descris cum a fost „respinsă" şi era incapabilă să realizeze ce i se întâmplase, patru tinere aflate într-o maşină în apropiere de Preston Capes au avut şi ele o întâlnire cu ceva ce semăna foarte mult cu un OZN, care cobora din cer şi le-a gripat motorul. Aceste tinere au fost foarte reticente în efortul de a-şi aminti alte lucruri — dacă într-adevăr ar mai fi fost ceva de care să-şi amintească.

Ca o confirmare a faptului că femeile tinere care se află în maşini sunt o ţintă predilectă este şi un al treilea caz, petrecut în iulie 1981, lângă Telford, Shropshire. Cele trei femei implicate au fost supuse, fiecare în parte, regresiei prin hipnoză şi a rezultat o întâmplare identică cu cea din Stanford, Kentucky.

Una dintre cele trei şi-a adus aminte doar că era supravegheată, a doua a spus că îi erau studiate reacţiile emoţionale la evenimente ciudate. Răpitorii erau foarte asemănători cu oamenii. A treia femeie a fost supusă unui examen medical amănunţit de către deja cunoscutele creaturi mici, urâte, fără păr şi cu ochi mari şi negri. Ea a povestit despre aparatele de care se foloseau în timp ce îi examinau corpul şi despre o senzaţie de tragere a oaselor, menţionată şi de alţi martori. Deşi nu şi-a amintit chiar tot, ea a precizat că durerea era localizată în partea inferioară a corpului şi a simţit că „ei iau ceva din mine".

Totul continuă în aceeşi notă. În 1980, unei femei din Finlanda i s-a spus, după ce a fost examinată, că ar trebui să sprijine mişcarea pentru pace şi că aceste teste ale extratereştrilor — efectuate de către obişnuitele creaturi mici — se datorau faptului că ei nu puteau să „procreeze" şi aveau nevoie de ajutorul oamenilor.

Un alt exemplu este Debbie Tomey, tânăra din Indiana ale cărei răpiri dintre anii 1977-1985 au fost studiate de

Budd Hopkins şi au inspirat, în 1992, miniserialul TV *Intruders*. Ea a povestit în manieră aproape identică despre testele ginecologicc, despre senzaţia de balonare, de strângere şi de tragere a picioarelor şi despre aceleaşi creaturi mici, fără păr, cu ochi mari şi negri.

În 1992, o soră medicală din Ungaria a fost răpită din casa ci dc nişte creaturi mici şi ciudate, apoi a fost întinsă pe o masă sau pe un pat şi, după ce a fost examinată, i s-au luat probe.

Într-adevăr, aceste povestiri sunt atât de coerente încât din ele s-ar putea face un scenariu. Oare se poate susţine că imaginaţia omenească poate produce un model atât de incredibil de repetitiv?

Oricum este încă un aspect pe care trebuie să-l avem în vedere. Experienţele — indiferent de cine ar fi iniţiate — sunt filtrate de mintea omenească. Aceasta nu este un computer sau o cameră video. Ea este un organ activ care lucrează intens. Martorii au tendinţa neferică (dar explicabilă) de a încerca să înţeleagă ce s-a întâmplat cu ei. Adesea ei citesc cărţi sau văd programe de televiziune despre OZN-uri. Până acum erau puţine informaţii credibile care să le poată influenţa afirmaţiile. Dar acum, nici un caz nu este simplificat de lipsa de cunoştiinţe despre răpirile în spaţiu.

O ilustrare a problemelor ce pot să apară o constituie cazul care mi-a fost relatat mai întâi de Raymond Broderick din Clayton-le-Moors, Lancashire şi apoi de un cititor al revistei *Northern UFO News*, editată de mine.

Ray mi-a spus că în diminaţa zilei de 13 februarie 1988, o vecină i-a relatat o experinţă teribilă. Ea a făcut acest lucru deoarece ştia că el este interesat de OZN-uri. Femeia pe care o vom numi Bea, fusese răpită în spaţiu la ora 2,30 a.m. de către nişte creaturi îmbrăcate în costume argintii. Cu ajutorul unei rampe ea a fost dusă într-un OZN, unde a fost aşezată pe o masă şi examinată de aceste fiinţe care aveau pielea ca pergamentul şi miroseau a scorţişoară. Apoi Bea şi-a revenit, dar avea o durere puternică în jurul organelor genitale.

Dar acest caz pune o mare problemă. Femeia era în mod evident foarte tulburată în timp ce povestea. Întâmplarea face că eu văzusem — ceea ce Ray nu văzuse — un program TV care m-a pus pe gânduri. Fusese transmis cu şase ore înainte ca Bea să pretindă că a fost răpită de extratereştrii şi era un episod din serialul american de duzină *Dinastia*, în care Fallon Colby retrăieşte o răpire în spaţiu de către extratereştri.

Povestea lui Fallon era inspirată de cazul real relatat de Whitley Strieber şi publicat cu un an înainte. Extratereştrii mirosind a scorţişoară nu era singurul element comun, dar constituia un amănunt care, după câte ştiu, n-a mai fost semnalat înainte de Strieber, dar pe care *Dinastia* l-a introdus în scenariu şi care acum revenea şi în relatarea lui Bea.

Bineneţeles, este posibil ca acesta să fie un nou aspect al unor astfel de cazuri, care la început nu a fost luat în considerare. Dar erau şi alte probleme. Cea mai supărătoare fiind modul în care Bea descrie cum a fost urcată pe o rampă şi introdusă în nava spaţială. Este exact ce s-a întâmplat în *Dinastia* şi ceea ce este în multe filme science-fiction unde extratereştrii răpesc oameni. Este, în definitiv, secvenţa foarte impresionantă a filmului şi orice regizor care se respectă n-ar putea să nu-l prezinte în cele mai mici detalii.

Problema este că nici unul dintre cazurile reale de răpire în spaţiu nu include acest aspect. Este de menţionat că dr. Eddie Bullard care a studiat 800 de cazuri, a inventat expresia „amnezia intrării" pentru absenţa unor amintiri despre modul cum martorii treceau din ambientul lor normal în interiorul unui OZN.

Părerea mea este că Bea a văzut serialul *Dinastia*, după care a avut un vis în urma căruia a rămas cu convingerea că aşa a fost în realitate. Aşa se face că nu i-am încurajat pe diverşi cercetători să meargă să o vadă.

Totuşi, până la urmă, Andy Roberts, Philip Mantle şi Rodney Howarth au vizitat-o. Ei mi-au confirmat în

mare măsură părerile; deşi au remarcat că femeia mai trăise întâmplări ciudate şi părea convinsă că răpirea ei în spaţiu fusese reală. Se pare că ea văzuse episodul din *Dinastia* în seara precedentă.

Relatarea amănunţită a ceea ce Bea pretinsese a fi trăit a alimentat teoria „visului". De exemplu, ea a afirmat că una dintre entităţi se numea „Gerard" — un nume neobişnuit pentru un extraterestru. Aceasta m-a edificat, deoarece, deşi ea uitase, mi-am amintit că Gerard era numele valetului din serialul TV!

Cu toate acestea, alte informaţii date de Bea nu făceau parte din scenariul filmului *Dinastia.* A spus cum entităţile pretindeau că au călătorit timp de 150 de ani-lumină (un an-lumină indică distanţa, nu intervalul de timp, dar martorii fac adesea greşeli de acest fel).

Cât despre examinarea de către micile entităţi, acestea „mi-au imobilizat picioarele, ştiţi, în poziţia din timpul naşterii... Un obiect lung, subţire şi luminos a venit deasupra mea. Apoi entitatea a spus: «S-a făcut»". Aceasta se referă, probabil, la faptul că Bea fusese înainte sterilizată şi entitatea i-a spus la încheierea procedurii: „Acum vei fi în măsură să ai un copil".

După ce s-a trezit în patul ei, Bea s-a simţit rău şi a vomat. Avea trei urme roşii, ca de înţepături, pe braţul în care simţise că i-a fost introdus tubul. Zona genitală era iritată, inflamată şi acoperită de un lichid alb asemănător spumei de ras. Acest fapt a fost confirmat de soţia lui Ray Broderick la aproximativ şase ore de la pretinsa întâmplare. Bea spunea că n-a citit niciodată o carte despre OZN şi că aceste detalii nu fac parte din vreun serial TV cum este *Dinastia* şi nu apar nici în relatările lui Whitley Strieber.

Aşadar, acest caz nu a fost atât de clar cum părea iniţial.

Mai târziu, Ray Broderick a descoperit că unul dintre copiii lui Bea a pretins că a văzut entităţile în casă şi le-a descris. El crede că, de fapt, Bea a fost răpită mai

demult şi acest lucru i-a rămas în subconştient. Vizionarea episodului TV a adus la suprafaţă întâmplarea care avusese loc şi a determinat un vis în care ea a retrăit fragmente ale momentelor respective, dar presărate cu detalii din *Dinastia*, rezultatul fiind un amestec confuz.

Ca să fiu sincer, la acea dată n-am putut accepta această explicaţie. Părea neverosimilă. Astăzi nu mai sunt atât de convinsă de imposibilitatea ei.

Mai târziu, lui Bea i s-a descoperit o excrescenţă pe ovare, care putea sau nu să aibă legătură cu experienţa pe care a avut-o. De asemenea, ea pretindea că în iulie 1988 a mai fost răpită şi i s-a extras ceva din corp.

Acest caz petrecut în Lancashire este încă unul pe lista celor care ilustrează faptul că ceea ce aparent este adevărat, poate fi doar o poveste.

Avem un număr mare de date care par să ducă la aceeaşi concluzie alarmantă. Este, desigur, posibil ca toate aceste întâmplări să fie halucinaţii, visuri sau rezultatul vizionării excesive a programelor TV. Dar pot fi puse, oare, aceste modele şi felul cum aceste povestiri se completează atât de bine doar pe seama imaginaţiei omeneşti?

Şi dacă este vorba doar de o plăsmuire a minţii, de unde vine acest caracter repetitiv şi lipsa de originalitate? Mintea omenească este capabilă de invenţii minunate — literatura science-fiction este plină de extratereştri având cele mai diverse forme, mărimi şi trăsături. Or cazurile de răpiri în spaţiu sunt stereotipe. Aceasta trebuie să fie o mare problemă pentru cel care are o explicaţie psihologică a acestor întâmplări.

Pentru moment, să nu mai facem speculaţii şi să presupunem că aceste cazuri au o bază reală. Dacă există un program extraterestru care prevede prelevarea de probe din ţesuturile şi din secreţiile victimelor, care va fi finalitatea acestui program?

Nu veţi fi surprinşi aflând că aceste cazuri oferă o explicaţie uluitoare şi în această privinţă.

8
Mamă universală

Să revenim la povestea lui Bea, tânăra mamă şi gospodină din Lancashire. După cinci luni de la rememorarea răpirii, ea a fost supusă unei hipnoze; se pare însă că nu de către nişte specialişti veritabili.

Presupun că hipnoza a fost efectuată de o femeie, sub auspiciile grupului de ufologi „Quest" din Yorkshire. În cursul hipnozei au ieşit la iveală câteva detalii, inclusiv unul care se referea la folosirea unui instrument introdus în corpul lui Bea: „Îl simt cum urcă. Iau ceva din mine...".

Creatura extraterestră (descrisă acum ca fiind înaltă, umanoidă) îi spunea că vizitatorii săi erau cercetători şi că nu voiau decât să realizeze un experiment. I-au spus că „vor să scoată ceva din mine, ca să facă ceva similar cu familiile noastre... Au luat acel ceva, ca să creeze o familie... Vor să se reproducă, acolo". Din toate acestea reieşea, se pare, că extratereştrii încearcă să reproducă fiinţele umane, pe planeta lor, folosind materialul lor genetic combinat cu al nostru, deoarece locuitorii planetei lor au devenit sterili.

Este fascinant cum această idee revine mereu. Vă amintiţi de femeia din Finlanda căreia i s-a spus în 1980 că extratereştrii nu pot „concepe copii", de cuplul Aveley din Essex, când soţiei i s-a spus în 1974 că „voi sunteţi copiii noştri" (ca participanţi la un program pe termen lung), de ginecologul venezuelean, contactat în 1965, căruia i s-a spus că experimentele lor medicale erau realizate pentru a afla dacă era posibilă folosirea ADN-ului pământean la crearea unui fel de copil-extraterestru.

Deşi deseori se consideră că aceasta este o componentă recentă a fenomenului de răpire, o componentă ce a fost făcută publică pentru prima dată de cercetătorul new-yorkez Budd Hopkins, în cartea sa, din 1987, *Intruders,* ea este cu mult anterioară cărţii. Într-adevăr, această componentă poate fi observată chiar în cazul primei răpiri — cea a lui Villas Boas, din Brazilia, în 1957 — când a fost vorba de un asemenea copil hibrid.

Cartea lui Hopkins se axa pe povestea lui Debbie Tomey, gospodina din Indiana, care fusese în mod repetat răpită, încă din copilărie. Fenomenul a luat o turnură surprinzătoare când ea a început o seric de vise în care apărea şi un copil cu o înfăţişare ciudată. Avea părul neordonat şi trăsături care le îmbinau pe cele pământene cu cele extraterestre (capul oval, faţă palidă, ochi mari, negri).

Debbie a ajuns la concluzia înfricoşătoare că acel copil exista cu adevărat (nefiind doar o imagine din vis) şi că rezultatul experimentului extraterestru care includea folosirea ovarelor ei, a spermei umane şi a tehnicilor extraterestre (inclusiv, poate, şi a ADN-ului extraterestru) era faptul că ea era cu adevărat mama copilului, deşi fusese mai degrabă un fel de incubator, în perioada prenatală.

Hopkins, în continuarea cercetărilor sale a aflat că mai erau şi alte trei femei, victime ale răpirilor în spaţiu, care au avut vise asemănătoare, dar nu le-au luat în seamă, deoarece li s-au părut lipsite de semnificaţie. Deşi nu li s-au dat alte detalii, ele au povestit lucruri extrem de asemănătoare. Pentru că adeseori copilul părea foarte inteligent şi avea un anume fel de a privi, Hopkins a numit aceste coşmaruri repetate „visuri despre copilul înţelept" — şi a încercat să stabilească dacă ele aveau o bază reală.

Un caz tipic, din dosarele mele, ar fi următorul.

Corinne, o tânără din Birmingham, a avut anumite întâmplări ciudate pentru prima dată la vârsta de un an

şi şase luni. Amintirile ei sunt foarte vii, fapt care nu trebuie să ne surprindă. Îşi trezea familia în miez de noapte, ţipând speriată că a văzut un omuleţ holbându-se la ea pe fereastră. Locuiau la etajul trei al clădirii. Încă de atunci, Corinne se temea să stea noaptea în apropierea ferestrelor, fapt care sugerează că în memoria ei este ascunsă o altă întâmplare, care nu a fost încă scoasă la suprafaţă.

În copilărie visa o faţă albă, cu ochi negri ca tăciunele şi gura mică. Era, într-un fel, o fiinţă cunoscută, dar ea nu înţelegea de ce.

Pe măsură ce a crescut, trăirile ei supranaturale au devenit mai complexe. I s-a întâmplat adesea să creadă că şi-a părăsit corpul, iar de câteva ori a adormit atât de profund, încât părinţii ei au crezut că a murit.

Şi altor membri ai familiei li s-au întâmplat lucruri stranii. În 1987, tatăl ei a povestit despre o lumină strălucitoare care a pătruns prin fereastra dormitorului. Când a dispărut, iar tatăl a avut curajul să se ridice, toate luminile de pe stradă erau stinse.

Corinne a mai visat şi altădată nişte creaturi mici şi urâte, care, la miezul nopţii au pătruns prin fereastra închisă. Erau „cenuşii, slabe... cu ochi lipsiţi de orice expresie". A luat un flacon de fixativ de pe noptieră şi l-a descărcat spre ele. Se pare că a reuşit: au plecat!

Primele sale vise despre „copilul înţelept" datau de la sfârşitul adolescenţei. Au persistat timp de mai mulţi ani. În aceste vise, după cum mi-a spus în 1988, ea dădea naştere unui copil bizar, extrem de inteligent. Avea pielea ridată, păr puţin şi trăsături groteşti. Creaturile pe care le-a văzut de atâtea ori îi spuneau că trebuie să aibă grijă de acest copil — care este un hibrid între o fiinţă umană şi una extraterestră — pentru că ei trebuie să vadă ce reacţie emoţională umană are ea în perioada în care copilul creşte.

Desigur, Corinne priveşte aceste vise doar ca pe nişte poveşti gen Frankenstein în costum de cosmonaut. Dar

având în vedere că mai există şi alte cazuri similare, este probabil să fie vorba de mai mult decât atât.

Desigur, Corinne ar putea fi acuzată că a inventat povestea pe baza unor aspecte cunoscute anterior. Ea m-a abordat după ce a citit cartea mea *Abduction* şi recunoaşte, de asemenea, că a citit şi *Intruders*. Dar eu nu cred că a inventat această poveste sau că ştia despre visul copilului înţelept, descris de Hopkins, când ca se confrunta cu întâmplările amintite, deşi, spre satisfacţia scepticilor, această probabilitate nu va putea fi exclusă niciodată. Mintea poate totuşi să adapteze amintirile astfel încât să pară legate de descoperiri ulterioare. .

Oricum, o asemenea acuzaţie nu i se poate aduce lui Karen.

Ea a avut o serie de experienţe supranaturale şi cu OZN-uri, inclusiv aceea de a fi fost salvată, în copilărie, de către un „înger păzitor". În vara anului 1979 a avut o întâlnire de gradul III cu o stranie sferă luminoasă, în vreme ce lucra la Pentire, lângă Newquay în Cornwall. Probabil că a intervenit şi un vid de memorie. După ce s-a întors în Cheshire, a descoperit cu uimire că este însărcinată. La 16 septembrie, ea a visat că dă naştere unui copil neobişnuit de inteligent. Visul s-a repetat de mai multe ori şi a început s-o preocupe. La 26 decembrie, când s-a trezit, a observat că aşternutul ei este plin de sânge, iar doctorii i-au spus că nu mai este însărcinată. Presupuneau că a avut un avort spontan în timpul nopţii. Deşi are un sentiment de vinovăţie, Karen spune că se simte uşurată acum, deoarece şi coşmarurile au încetat.

La scurt timp după avort, Karen a întâlnit un bărbat ciudat pe străzile din Hyde. El i-a zâmbit îndelung când a trecut pe lângă ea. Iar ea a simţit că puteau comunica şi că ceea ce părea la prima vedere o întâlnire banală era mai mult decât atât. Era un schimb de mesaje.

Apoi, în vara anului 1984, Karen a auzit un zgomot înfundat (exact acela care însoţise lumina orbitoare pe

care o văzuse la Pentire). În dreptul ferestrei dormitorului din Dukinfield, pe care în acea vreme, îl împărţea cu prietenul ei, era un obiect în formă de ou. Karen a fost trasă prin fereastra închisă a dormitorului şi dusă în OZN de către o entitate înaltă de sex feminin, cu pielea albă, părul blond şi ochi albaştri, migdalaţi. Karen s-a simţit hipnotizată de ochii fiinţei care o obliga să o urmeze. Ea este conştientă că ceva important s-a întâmplat în interiorul OZN-ului, dar nu-şi aminteşte ce anume.

Trei ani mai târziu, în primele luni ale anului 1987, Karen s-a trezit la miezul nopţii şi a simţit o mână uşoară, ca de copil de 2-3 ani, care se agăţase de degetele ei. Aceasta i-a dat un sentiment plăcut şi a făcut-o să-i ceară prietenului ei să aprindă lumina. El a aprins lumina exact la timp ca să poată vedea o mică sferă luminoasă ridicându-se şi dispărând prin tavan.

Toate acestea mi-au fost relatate mie personal, iar eu le-am înregistrat toate detaliile, înainte ca Budd Hopkins să publice, în acelaşi an, cartea sa *Intruders*. Pe atunci nu ştiam nimic despre sindromul „visului copilului înţelept" pe care Budd începuse să-l facă public în SUA şi sunt convinsă că nici Karen nu ştia nimic.

Faptul că femeile răpite în spaţiu rămân pe neaşteptate însărcinate este o trăsătură destul de frecvent întâlnită. Într-un caz, tânăra femeie m-a pus să jur că voi păstra secretul. Era absolut convinsă că trebuia să fie ceva supranatural, pentru că la vremea aceea nu avea nici prieten şi nici viaţă sexuală. Ea a reuşit să ascundă familiei sale sarcina, dar câteva săptămâni mai târziu a avut un avort spontan. Sau, oricum, dintr-o dată nu a mai fost însărcinată.

Bineînţeles, în unele din aceste cazuri putem presupune că femeii i s-a părut doar că este gravidă sau, dacă era cu adevărat gravidă, era vorba de o cauză naturală, dar îi era ruşine să le spună părinţilor sau chiar să admită ea însăşi. Fenomenul apare însă prea des şi tre-

buie să-l analizăm mai atent pentru a găsi adevăratul răspuns.

Susan, din Port Augusta, Australia de Sud, despre care am mai vorbit, a avut şi ea o sarcină aparentă în 1979, la vârsta de 18 ani. Potrivit testelor medicale efectuate, sarcina ei nu s-a confirmat, deşi pentru scurt timp a avut simptomele obişnuite (ciclul a încetat, sânii i s-au muiat). Ea crede că a avortat spontan, cu hemoragie, la câteva săptămâni după ce medicii îi spuseseră că nu este gravidă.

Şapte ani mai târziu, după o nouă experienţă de răpire care a implicat luarea unor probe de natură sexuală, sarcina i-a fost confirmată, dar acum era convinsă că acest lucru era imposibil, deoarece nu mai avusese o viaţă sexuală de câteva luni. Imediat după accea, a început să aibă coşmaruri în care dădea naştere unui copil care arăta ciudat, şi apoi s-a îmbolnăvit. Mai târziu, medicii i-au confirmat că este gravidă, dar că nu există nici un semn de mişcare fetală. În cele din urmă a eliminat o materie neagră despre care i s-a spus că era fătul pe care îl avortase spontan.

Într-un alt caz australian, investigat de Ray Brooke şi Keith Basterfield, o femeie cam de 30 de ani din Adelaide a povestit că a fost victima unei serii de experimente petrecute într-o cameră ciudată. În ultimul experiment, care a avut loc în 1989, ea a văzut fiinţe slabe, cu pielea cenuşie şi capul mare, lipsit de păr, cu ochi de un albastru închis, migdalaţi. Una din aceste creaturi era de sex feminin şi ţinea în braţe un copil pe care i l-a întins. Extratereştrii i-au cerut mai apoi să-l ţină la piept şi să-l alăpteze. Faptul pare să intereseze pe majoritatea extratereştrilor.

Totuşi, în ciuda unor cazuri ca acesta, Basterfield se întreabă dacă fenomenul este real. Cercetările lui Basterfield au fost prezentate în *Bulletin of Anomalous Experience* în iunie 1993. El subliniază că din cele aproximativ 4000 de răpiri care au fost înregistrate până la

acea dată dc ufologi, numai 9% din femeile răpite pretind că au avut o sarcină neașteptată imediat după răpire. Asta înseamnă circa 5%, adică în jur de 200 de răpiri din întreaga lume, din care vreo 12 au fost consemnate și analizate temeinic.

Basterfield se întreabă dacă nu cumva despicăm prea mult firul în patru, atunci când considerăm sindromul copilului hibrid (extratereștri/pământeni) o parte importantă a fenomenului, bazându-ne pe prea puține dovezi.

În studiile pe care eu însămi le-am efectuat în Marea Britanie, acest fenomen a caracterizat patru cazuri din cele 50 pe care le-am avut în evidență. Asta dă un procent asemănător celui sugerat de Basterfield, având în vedere numărul femeilor victime ale răpirilor din baza mea de date.

Trebuie să adaug însă că toate aceste cazuri mi-au fost aduse la cunoștință. Nu am căutat niciodată să aflu astfel de date de la vreo femeie și e de înțeles că majoritatea celor în cauză nu ar fi povestit de bună voie asemenea întâmplări. Două din cele patru care mi-au povestit experiențele lor, au făcut-o în strictă confidențialitate și abia la câteva luni după ce mi-au vorbit despre răpire; eu cred că există mai multe cazuri decât cele pe care le cunoaștem în prezent, fapt ce nu poate fi reliefat de statistici din mai multe motive. Un motiv important ar putea fi acela că există mai mulți bărbați decât femei care cercetează fenomenul de răpire, iar femeile răpite, pur și simplu, nu pot să discute cu un bărbat detalii intime și traumatizante.

Dacă sintetizăm elementele întâlnite în aceste povestiri ajungem la următoarele concluzii:

Femeile sunt răpite pentru prima dată în prima copilărie și selecționate pentru studii ulterioare. Uneori trec prin experiența cu jucăriile paranormale sau prin alte fenomene supranaturale plăcute, menite să le pregătească pentru întâmplările mai traumatizante care vor urma.

După pubertate, ele sunt răpite şi supuse unor examene ginecologice, iar când ajung la maturitate sexuală, probabil între 18-25 de ani, li se iau probe ovariene.

Etapa următoare este mai greu de stabilit, dar din ceea ce pretind martorii că le-au spus extratereştrii care i-au sechestrat, aceste probe ovariene sunt fecundate cu spermă umană şi modificate din punct de vedere genetic de către oamenii de ştiinţă extratereştri, care încearcă să creeze un copil hibrid. Este posibil ca şi o structură ADN extraterestră să fie adăugată. Rezultatul este reimplantat în uterul femeii, după care ea constată pe neaşteptate că este gravidă.

Acest proces poate avea loc în diferite variante, dar teama de a da naştere unui copil extraterestru este prezentă mereu, însoţită de visul despre copilul înţelept. După un timp, de obicei când fătul are 3-4 luni, femeia îşi dă seama că nu mai este gravidă, iar diagnosticul este de avort spontan. De fapt, acum a avut loc încă o răpire, în timpul căreia fătul a fost scos, iar pe cearşaf au rămas urme de sânge.

Nu se ştie exact ce i se întâmplă ulterior copilului, dar unii martori cred că este crescut de extratereştri, până la maturitate, în mediul din care vin aceştia. Există câteva dovezi că uneori el este arătat femeii, cam la vârsta de 3 ani şi uneori chiar mai devreme. Când întâlnirea are loc, extratereştrii par foarte interesaţi de afectivitatea femeii care a purtat în pântece acest hibrid.

Desigur, nimic din cele prezentate mai sus nu poate fi considerat un fapt incontestabil. Aşa ceva ar fi imposibil de demonstrat. Pentru că pot exista şi alte explicaţii, poate psihologice, pentru cele întâmplate. Totuşi, acestea reprezintă temelia unei idei foarte coerente potrivit căreia experimentele făcute de extratereştri ar putea avea ca scop crearea unui super-copil. Fără îndoială că mărturiile incerte ale câtorva zeci de femei şi nu puţini bărbaţi de pretutindeni vin în sprijinul acestei teorii.

Mai trebuie spus ceva. Nu va fi uşor ca aceste mărturii incerte să fie dovedite. Ceea ce nu poate fi negat este că nu există nici o dovadă medicală că aceste cazuri s-ar fi petrecut în aşa fel încât să implice un element paranormal în producerea pretinselor avorturi spontane.

Dr. Richard Neal, un medic din California, a făcut cercetări timp de cinci ani şi a mers pe mai multe piste. Prin poziţia sa el a avut mai multe posibilităţi, comparativ cu majoritatea ufologilor, de a accede la fişele medicale confidenţiale ale femeilor. Până acum nu a găsit nici un caz în care să se constate că, din punct de vedere medical, s-a petrecut ceva neobişnuit. Fie că nu există o dovadă a graviditătii, fie că nu este nimic neobişnuit din punct de vedere medical în modul în care s-a produs avortul spontan. Totuşi, el continuă cercetările pentru a găsi dovada directă a ceea ce este cunoscut ca „sindrom al absenţei fetusului".

O cercetătoare din California, Ann Druffel, a relatat despre un caz care părea să ofere o dovadă foarte promiţătoare. Dar, imediat ce fişele medicale au fost analizate, s-a constatat că medicii au o explicaţie privind avortul spontan şi aceasta nu are nici o legătură cu faptul că femeia a fost sau nu răpită în spaţiu.

Sarcinile extrauterine, de exemplu, sunt posibile când ovulul fecundat se dezvoltă în trompă şi nu în uter. Acest lucru se întâmplă rar şi este periculos, iar atunci când se produce nu prezintă forme evidente de sarcină sau semne premergătoare unui avort. Adesea fătul nu se mai dezvoltă normal.

Totuşi, în ciuda acestor îndoieli, faptele continuă să se acumuleze. Psihologul John Carpenter relatează cazul unei americance care avea o adevărată fobie a păpuşilor încă din copilărie. Nu permitea nici fiicei sale să ţină în casă o păpuşă, iar dacă o găsea o distrugea în mod brutal, punând-o pe linia de tren ca să fie făcută praf.

După ce Carpenter a analizat fragmentele de amintiri ale femeii despre OZN şi despre contactul cu extra-

tereştri, a reieşit că femeia susţinea că un copil i-a fost extras din uter şi crescut de extratereştri. Ca urmare, ea a asociat chipul copilului cu cel al păpuşilor şi a început să-i fie frică de ele.

Într-un caz recent care a avut loc în Ungaria, o femeie a fost declarată însărcinată în urma unei răpiri şi copilul chiar a fost văzut pe un monitor cu ultrasunete. Capul copilului părea neobişnuit de mare. Femeii i s-a spus că i se va face o operaţie pentru a se extrage fătul. Apoi doctorul a refuzat să admită public ceea ce văzuse pe monitor, deşi femeia spune că, în particular, el confirmase faptul, dar se temea ca reputaţia lui profesională să nu fie afectată.

Oricum, un ginecolog cu care am vorbit despre acest caz mi-a atras atenţia că deseori capul unui făt parc anormal de mare unei mame neştiutoare. De asemenea, în câteva situaţii rare, care necesită felul de avort practicat în acest caz, fătul poate apărea mărit ca o consecinţă a unei boli.

Probabil că unele din aceste mărturii reprezintă nişte interpretări greşite ale unor fenomene naturale care au loc în timpul sarcinii.

Totuşi, dacă ar fi să credem în aceste exemple de hibridizare extraterestră, ar trebui să ne întrebăm: ce se întâmplă cu aceşti copii după ce ajung adulţi?

9
Misionarii

În septembrie 1989 mi s-a decernat titlul de „Ufolog al anului", în cadrul unei mari întruniri ce a avut loc la Phoenix, Arizona. Instalația de aer condiționat a hotelului se lupta să răcorească sutele de delegați, atenuând dogoarea neiertătoare a deșertului. În Phoenix se stabilea un nou record în privința zilelor consecutive în care temperatura depășea 100° Fahrenheit (circa 40°C).

În acea zi trebuia să lupt cu mine însămi. Căci în jurul meu se afla o mare de oameni care risca să fie catalogată ca „instabilă mintal". Mă aflam în mijlocul unei comunități „New Age" care găzduia anual aceste întruniri, Într-adevăr, lângă Sedona (o stâncă roșie care se înalța din terenul nisipos) se construise un oraș, care, potrivit credințelor esoterice, se contopea, într-o dimensiune magică, cu un invizibil „oraș al spiritelor". Trebuia să fie o adevărată nebunie. Totuși, mă aflam între oameni cumsecade și, cu siguranță, sinceri.

În vreme ce le vorbeam despre admirabila cercetare obiectivă efectuată de-a lungul timpului, despre faptul că nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii, decretând că în spatele OZN-urilor trebuiau să se afle extratereștri, mă simțeam depășită. Când m-au întrebat despre cercurile care apăreau în lanurile din Anglia cu o regularitate alarmantă, despre zvonurile care circulau în întreaga lume, răspunsurile mele nu au fost convingătoare — le-am pus pe seama vreunui fenomen meteorologic sau (o adevărată gafă) am spus că puteau fi simple păcălcli. M-au privit cu compasiune și m-au întrebat despre semnificația spirituală a diferitelor forme și modele. De ce se manifestau acestea acolo și atunci? Care era mesajul pe care încercau să-l transmită?

În ceea ce mă privea, era mai mult decât mă aşteptasem. Am trecut în viteză prin micile magazine în care se vindeau cristale-amuletă şi mesaje din diferite lumi extraterestre, ataşate la casete audio (care costau doar câţiva dolari). Am meditat dacă merită să cheltuiesc 50 de dolari pentru a participa la o întâlnire cu un mistic care promitea să-mi spună care planetă era casa mea, şi am ales, în final, să-mi ofer plăcerea unui meci de fotbal american jucat de Redskins cu Eagles.

Am reacţionat în felul acesta la asemenea lucruri timp de mai mulţi ani. Nu pot nega, în orice caz, că exista şi o dorinţă de a crede în aceste fenomene fascinante. Când ufologi care se considerau „serioşi" organizau o conferinţă (în cadrul căreia repetau monoton teoriile şi dovezile lor palpabile) ei reuşeau să adune cel mult 200 de oameni. Dar dacă ar fi vorbit în stilul „New Age", audienţa ar fi fost mai mare. Pentru fiecare grup de ufologi cu o jumătate de duzină de membri exista o altă jumătate de duzină de grupuri „New Age", gata să mai primească 4-5 membri.

Nu m-am gândit niciodată care ar putea fi cauza acestei stări de fapt. Poate, pur şi simplu, am presupus că se prefera varianta mai optimistă. Înţelegeam nevoia oamenilor de a crede că Pământul va fi salvat de un cavaler intergalactic. Cât despre dezastrele ecologice sau schimbările politice, istoria arată că există puţine şanse ca salvarea să vină din exterior. Credinţa în extratereştri prietenoşi care să garanteze că nu vor lăsa să se producă inevitabilul şi vor veni să salveze planeta în ceasul al 12-lea, pare un tratament neprimejdios şi eficient pentru paranoia.

Trebuie însă avut în vedere că s-ar putea ca extratereştrii să nu fie deloc prietenoşi. Totul ar putea fi doar o iluzie, iar când ceasul al 12-lea va sosi, iar navele lor nu, Pământul va dispărea tocmai pentru că noi nu am acţionat.

N-ar trebui să uităm că, dacă lăsăm totul în seama unor super-eroi mitici, care să ne salveze în ultimul minut, nu vom avea nici o şansă, dacă Superman-ul nu apare.

Totuşi, în subconştient nutreau sentimentul că avem de-a face cu ceva mai mult decât viziunea simplistă descrisă anterior. Uneori, un lucru este acceptat de toată lumea ca adevărat tocmai pentru că fiecare îl poartă în suflet — cum este, de exemplu, credinţa în viaţa de după moarte. Poate credinţele „New Age" despre misionarii extratereştri făceau să vibreze o coardă a sufletului omenesc şi poate că venise timpul pentru această revelaţie.

Este o posibilitate — una care cel puţin merită să fie ascultată, m-am gândit eu în cele din urmă. Într-un fel, această concluzie m-a determinat să scriu cartea de faţă. Când am început să examinez afirmaţiile acestor oameni, să analizez diferitele lor idei, când am început să meditez la ele, a trebuit să admit că cele auzite nu erau nici pe departe absurdităţi.

În acest sens, Donna Butts este un caz tipic. Am aflat de ea din corespondenţa cu dr. Scott Corder, un medic din Kansas. Era atât de convins de spusele Donnei, încât şi-a pus în joc reputaţia, intrând în conflict cu autorităţile medicale ale statului. Totuşi, el le-a înfruntat. Iar eu l-am ignorat. Poate că merita mai mult din partea mea.

Aventurile Donnei au început chiar înainte ca ea să se fi născut. Într-o noapte a anului 1950, părinţii ei, care locuiau la o fermă din Anthony, Kansas, au fost treziţi de o lumină puternică. Un triunghi uriaş a plutit deasupra unui hambar şi apoi o fiinţă strălucitoare, luminoasă le-a apărut în faţă. Ea le-a spus că femeia va avea doi copii, iar al doilea va fi fată. Această fată va fi misionar al extratereştrilor în toată lumea. Ca dovadă, ei au primit un colier cu o inscripţie extraterestră. Tatăl Donnei a suferit un şoc din care nu şi-a mai revenit şi curând a decedat.

Donna nu a aflat despre profeţie decât când era destul de mare ca să o înţeleagă. Apoi, în noiembrie 1980, când era deja măritată şi avea copii, a avut o înspăimântătoare întâlnire de gradul III, la care au luat parte soacra ei şi doi băieţi. Călătoreau pe un drum de ţară între Salina şi Kansas City, îndreptându-se spre spitalul în care

soţul Donnei urma să fie operat, în acea zi. Era pe la ora 2,00 a.m.

O lumină a apărut pe neaşteptate pe cer şi atât ci cât şi cei aflaţi în camionul din faţa lor au reacţionat la fel: întâi au frânat, apoi au accelerat, încercând să se îndepărteze de navă. Un con de lumină a ieşit din OZN şi a luminat şoseaua. Îşi amintesc, apoi, cum camionul a dispărut, ca şi când n-ar fi fost niciodată acolo. Apoi, parcă totul s-ar fi petrecut într-o clipită, s-au trezit la marginea oraşului Topeka (un oraş pe care, dacă vă mai amintiţi, l-am mai întâlnit în cuprinsul acestei cărţi) fără să ştie ce s-a întâmplat în ultima oră. Numai că, de această dată era vorba de o oră în plus. Drumul de la Salina la Topeka nu putea fi parcurs atât de repede.

Mult mai târziu, sub hipnoză, Donna a descoperit că fusese răpită cu maşină cu tot şi că în timp ce ea discuta cu extratereştrii despre misiunea ei, soacra şi copiii dormeau. Extratereştrii au dus apoi maşina la marginea oraşului Topeka — de aici durata neaşteptat de scurtă a călătoriei.

Patru ani mai târziu, Donna a întâlnit la spălătoria automată un bărbat înalt, blond. El i-a spus că-l cheamă Peter, iar mai târziu i-a vorbit despre spaţii şi despre misiunea pacificatoare a extratereştrilor. El pretindea că, până în 1995, Pământul va trece printr-o perioadă nefastă. Ea, Donna, era un pion important în planurile lor de salvare.

Peter fusese văzut şi la ea în casă, înconjurat de lumini strălucitoare, iar copiii îl numiseră „omul-stea". El o condusese deseori pe Donna în interiorul OZN-urilor, unde ea se întâlnise cu mentorul ei extraterestru, numit Neeki. În timpul acestor vizite ea a văzut multe lucruri din viitor, dar a şi acceptat să i se facă un implant.

După cum puteţi observa, acest caz este tipic pentru cei răpiţi în anii '50 şi care au creat multe din cultele existente şi astăzi, după frecventele şuete cu prieteni extratereştri, dar seamănă şi cu recentele povestiri despre răpiri. Nou este doar faptul că răpirile sunt forţate —

într-adevăr, camionul a fost găsit pe câmp în cursul unor investigații făcute de poliție, la câtva timp după răpirea din 1980; dar nu era nici urmă de șofer.

Este adevărat că imaginea copilului predestinat să-i ajute pe extratereștrii, chiar înainte de a se fi născut, este legată de conceptul de inginerie genetică, apărut abia peste câțiva ani.

Trebuie să recunosc că există multe similitudini între cazul Donnei Butts și un caz pe care eu l-am luat mai în serios — doar pentru că l-am analizat cu mai multă atenție și pentru că a avut loc în Marea Britanie. Dar dacă l-aș fi tratat ca pe o simplă povestire, n-ar mai fi trebuit să mă gândesc la Donna din Kansas ca la o călătoare în țara de dincolo de negură.

Cazul britanic datează din noiembrie 1957 — de fapt doar la câteva zile după răpirea în spațiu al lui Villas Boas din Brazilia, despre care însă (chiar în America de Sud) au aflat doar foarte puțini.

Cynthia era căsătorită cu un muncitor metalurgist și locuia în suburbia Aston, Birmingham. Era în vârstă de 27 de ani, avea doi copii și pretindea că de mai multe ori în decurs de paisprezece luni fusese vizitată de un bărbat înalt, cu părul lung și blond, venit din spațiu, care apărea pe neașteptate în camera de zi. Când a apărut prima oară, datorită unui fel de electricitate emanată de el un ziar s-a înnegrit. Cu o oră înainte de apariția lui ea s-a simțit blocată — fenomen care ulterior a fost explicat ca „o neputință de comunicare". Entitatea, care a spus că era din Gharnasvarn, a fost văzută și de fetița Cynthiei (în vârstă de patru ani).

Cu prilejul aparițiilor sale, extraterestrul i-a dat Cynthiei multe informații — despre filosofiile spațiului și timpului, i-a transmis mesaje de pace și cunoștințe științifice (de exemplu, despre o pretinsă terapie a cancerului având la bază oscilațiile atomice). Informațiile le primea prin telepatie și Cynthiei i s-a spus că fusese selectată deoarece avea o minte pe care entitățile o puteau „conecta".

Creatura i-a arătat femeii imagini pe un ecran TV tridimensional, care semăna cu o hologramă —, deşi în 1957 aceasta nu fusese încă inventată.

Biata Cynthia era năucită de toate acestea. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să devină misionar sau şef al vreunui cult şi îi repeta acest lucru vizitatorului.

Este interesant că în primele două vizite extraterestrul nu a apărut în mod miraculos, ci a intrat pe uşa din faţă! Era îmbrăcat precum pământenii şi pe stradă ar fi părut un om obişnuit, dar mai prezentabil, căci era înalt, cu părul blond şi cu ochi albaştri. Cynthia îl compara cu un „atlet din antichitate" — ceea ce este o descriere bună a acestor „extratereştri care trăiesc pe Pământ" şi despre care tot vorbesc martorii din această carte — în orice caz, acesta este unul dintre primele cazuri cunoscute.

Către sfârşitul acestor vizite, extraterestrul i-a spus ceva uluitor. În septembrie 1958 el i-a spus Cynthiei că este însărcinată şi că deşi soţul ei este tatăl, copilul aparţinea „rasei Gharnasvarn". Cum anume se întâmplase acest fapt nu i-a explicat. Cynthia n-a crezut, nu avea nici un indiciu de sarcină, dar, ulterior, când s-a dus la doctor, acesta i-a confirmat. Vizitatorul i-a spus data naşterii, greutatea şi sexul copilului — doar la câteva zile după ceea ce ar fi trebuit să fie conceperea lui. I s-a spus ce nume să i se dea (de băiat) şi că atunci când va fi adult va avea o mare influenţă asupra omenirii.

Copilul s-a născut în vara următoare, aşa cum i se prezisese (deşi cu două zile mai târziu decât data anunţată şi cu o diferenţă de câteva grame în ceea ce priveşte greutatea). Fără să-şi mai pună vreo întrebare, ea i-a dat copilului numele ce-i fusese indicat, după care extraterestrul n-a mai apărut niciodată.

Toate acestea au fost în mod indiscutabil înregistrate în 1958 şi 1959 — înainte de naşterea copilului; este un aspect al acestui caz mai puţin cunoscut de ufologii de astăzi. La acea dată era dificil de interpretat şi părea neverosimil. După patruzeci de ani lucrurile apar într-o **lumină diferită.**

Aceasta înseamnă că undeva există un om care are în jur de treizeci şi cinci de ani (în anul apariţiei acestei cărţi!) şi care este tot un produs al unei promisiuni extraterestre — aşa cum părea a fi Donna Butts din Kansas. Nu menţionez aici numele creştinesc al acestui bărbat, poate nu doreşte să fie asociat cu această întâmplare. Am încercat să-i dau de urmă, dar până acum n-am reuşit. Ar fi foarte interesant dacă am da de el şi şi-ar spune părerea despre toate acestea.

Astfel de misionari par să fie pretutindeni.

Lorne Goldfader de la UFORIC, un grup de cercetare din Canada, mi-a vorbit despre un caz neobişnuit care a avut loc în Vancouver.

În octombrie 1992, el a oferit un material despre OZN-uri unei funcţionare pe care o cunoştea foarte puţin. Peste câteva zile, ea l-a contactat pentru a-i spune că, după părerea sa, povestea ar putea fi importantă.

La începutul anului 1993 investigaţia acestui caz s-a făcut printr-o regresie hipnotică a persoanei în cauză, pentru a stabili răpirile ce avuseseră loc până în acel moment — începând de la vârsta de doi ani — şi a decurs în maniera obişnuită. În timpul acestor vizite la OZN i s-a spus că structura sa genetică a fost afectată încă de pe vremea când era un făt în uterul mamei sale şi că în acest proces ea a fost adaptată să devină în viitor un fel de purtător de cuvânt al extratereştrilor. Acest scop şi această misiune vor fi cunoscute la momentul potrivit. Până atunci se vor afla în subconştientul ei.

Peter Gregory din Lincolnshire privea lucrurile puţin diferit. El era cunoscut pentru capacităţile sale paranormale şi era foarte solicitat în găsirea copiilor dispăruţi şi în alte asemenea cazuri.

După ce s-a mutat la Mablethorpe a fost copleşit de experienţe OZN, iar în vara lui 1993 a reuşit să filmeze de două ori lumini dispuse în formă de triunghi. La 9 decembrie, luminile care îl înconjurau au devenit atât de intense încât mass-media din localitate a fost asaltată cu

relatări despre triunghiurile uriaşe din jurul oraşului Louth şi al satelor învecinate. Când trcceau deasupra caselor, luminile se aprindeau şi se stingeau, canalele de televiziune se schimbau. Chiar şeful bazei RAF (Forţele Aeriene Britanice), Donna Nook, le-a văzut, iar Nick Pope de la MOD (Departamentul Operaţii Militare) mi-a confirmat, la 10 ianuarie 1994, că „nu existau explicaţii plauzibile pentru cele întâmplate şi că nu puteau fi puse în legătură cu vreo acţiune militară. După câte ştiu, aceste lucruri au rămas neelucidate".

În timpul acestor evenimente, în jurul locuinţei lui Gregory aveau loc fenomene paranormale. Între altele, un cărucior de copil se învârtea pe loc şi un vas de sticlă aflat pe un raft a explodat în bucăţi care s-au împrăştiat în toate părţile şi apoi pur şi simplu s-au topit.

El pretinde că a fost contactat de extratereştri şi că, în timpul întâlnirilor, a aflat multe despre scopurile lor. Aceste entităţi pe care le-a văzut prima oară la 16 aprilie 1993, arătau la fel ca oamenii — erau înalţi de circa 1,80 m, foarte slabi şi cu părul lung blond sau şaten-roşcat. Ochii lor erau de un albastru intens.

Aceste entităţi i-au arătat scene ale unui dezastru ecologic care se va petrece în viitor şi în urma căruia nu va rămâne nici o formă de viaţă pe Pământ. Aceasta părea să indice că misiunea lor era de a preveni producerea acestui dezastru.

Peter a creat un grup numit Skywatch (Observatorii cerului) pentru a atrage atenţia asupra fenomenului. Este interesant că el nu i-a perceput pe extratereştri ca venind din spaţiu, ci mai degrabă aparţinând Pământului — posibil dintr-o altă dimensiune sau din viitorul nostru. El crede că ei selectează anumiţi oameni cu aptitudini paranormale, comunică cu ei şi încearcă să-i folosească pentru transmiterea mesajelor lor.

Oricum, trebuie spus că tipul de contacte avute de Peter Gregory este diferit de ale multor altora. Sunt zeci de misionari evanghelici care fac turnee de conferinţe în America, înregistrează casete şi încearcă să schimbe

lumea în bine cu „predica" lor. De cele mai multe ori sunt în contact — așa cred ei — cu ființe din stele: Orion, roiul stelar al Pleiadelor și Alfa Centauri fiind cele mai cunoscute.

Numele pe care aceste entități le oferă sunt, la drept vorbind, adesea prostești — cel puțin pentru sceptici. Auzim despre Oxalc, Andromeda Rex, Rama, Aura Rhanes și altele. Este greu de înlăturat impresia că locul acestor entități ar fi mai degrabă în benzile desenate ale lui Dan Dare.

Unele dintre ele au devenit celebre, în parte datorită actriței Shirley MacLaine, câștigătoare a premiului Oscar, care, în timpul unei călătorii în Peru, s-a întâlnit cu niște astfel de „căutători", cum li se mai spune, și pe care i-a descris în încântătoarea ei autobiografie. Ea, în mod sigur, i-a luat în serios și s-a alăturat, de mai mulți ani, comunității de ufologi „New Age".

Totuși, pentru fiecare contact care a făcut publică întâmplarea și care a pătruns în circuitul de conferințe „New Age" în America, mai sunt zeci de oameni care nici nu au visat la o asemenea autoreclamă. Cel mai adesea nu este vorba despre o goană după glorie și bani. Dimpotrivă, se pare că este o problemă de a înțelege personal cele întâmplate și de a explica cuiva care să poată să le asculte fără să izbucnească în râs.

O femeie din Walsall relatează, de exemplu, cum, în parc, o persoană necunoscută i-a spus că era în contact cu niște entități mici care se autodenumeau „genetici". Ei foloseau acest termen deoarece, așa cum i-au spus, „am fost creați pe cale genetică, cu țesut uman, pe nava noastră". Ei aveau de îndeplinit o misiune importantă pe Pământ și accasta implica folosirea conducătorilor religioși din istorie, inclusiv a lui Iisus.

Mai mult decât atât, această femeie avea o fată despre care ea pretindea că fusese schimbată cu un extraterestru! Fata, în vârstă de nouă luni, era în grădină, în cărucior, atunci când a început să țipe îngrozitor. Când a crescut, a devenit clar că ea se simțea, într-un anumit

fel, „diferită" şi asta era, de fapt, din cauză că îşi abandonase corpul unei entităţi extraterestre, care i-l luase pe când ea ţipase în cărucior. Se pare că se urmărise ca extraterestrul să poată trăi — prin această fată — într-o perioadă de mare criză ce avea să aibă loc pe Pământ.

Privită izolat, această povestire pare o altă absurditate alături de alte câteva de acest gen pe care le-aţi citit până acum. Dar ea nu trebuie privită izolat. Nu numai că are un oarecare sens corelat cu ceea ce am văzut în capitolele anterioare, dar seamănă foarte mult cu activitatea lui Ruth Montgomery. Aceasta nu este cunoscută în Marea Britanie şi poate oferi o opinie independentă. Relatarea ei constituie încă o piesă în tabloul pe care încercăm să-l alcătuim din informaţiile pe care le adunăm.

Acum 30 de ani, Ruth Montgomery era o cunoscută ziaristă din Washington, care întâlnea frecvent politicieni şi conducători din întreaga lume. Lucra la o carte despre renumita medium Jeanne Dixon, care prevăzuse, între altele, asasinarea lui Kennedy. Lucrul la această carte avea să-i influenţeze profund viaţa.

La un moment dat, Ruth a început să scrie în mod automat. O entitate extraterestră îi stăpânea trupul şi ea scria pe teme filozofice prin intermediul acestuia. Cu timpul, Ruth a ajuns să publice mai multe cărţi de mare succes, având ca temă viaţa de după moarte. Şi astfel a început o nouă carieră.

La sfârşitul anilor '70, lucruri stranii au început să iasă la iveală, prin intermediul ei, de la aceşti „ghizi". Ei povesteau despre aşa-numitele spirite „walk-ins", care, după părerea lor, reprezentau posedări prieteneşti de către spirite. Aşa cum forţele răului pot lua în stăpânire corpul cuiva, tot astfel o pot face şi forţele binelui, pretindeau ei, doar că având şi permisiunea deţinătorului de drept!

În cartea sa *Strangers Among Us,* Ruth explică ceea ce „ghizii" ei îi spuseseră despre acest fenomen ciudat. Reieşea că este posibil să existe oameni care nu-şi dau seama că trăiesc într-un corp care nu este al lor. Este posibil ca acest lucru să se fi produs în timpul unei tenta-

tive de sinucidere sau când au fost la un pas de moarte, după care ci vor avea convingerea că au supraviețuit. De fapt, spiritul lor a fost înlocuit cu un spirit bătrân și înțelept, care le-a luat în stăpânire trupurile; ei doreau să fie prezenți pe Pământ într-un anumit moment, fără a trece prin prima etapă a vieții, copilăria.

Era o idee stranie, dar nu atât de absurdă pe cât părea, mai ales că majoritatea religiilor acceptă posedarea de către diavol. Atunci de ce nu și posedarea de către sfinți?

În orice caz, acestea se petreceau cu puțin timp înainte ca Ruth Montgomery (ne aflăm la mijlocul anilor '80) să accepte să facă pasul următor în comunicarea cu ghizii săi. Ea a aflat astfel că unele dintre entitățile spirituale care „intraseră" în trupuri omenești nu erau de pe acest Pământ. Erau extraterestre. Mai apoi, ea a susținut că a întâlnit un număr de oameni care erau de fapt spirite extraterestre aflate în trupuri umane, care au ales să facă acest pas acum, când Pământul trece printr-o perioadă de mari frământări.

Această idee este piatra unghiulară a multor povestiri recente despre extratereștri și a multor întâmplări relatate de victime ale răpirii în spațiu. Ei spun că Pământul va trece printr-o perioadă de criză — cauzată fie de un dezastru natural, fie de nesăbuința omului — și că în timpul ei milioane de oameni vor muri sau vor suferi groaznic. Pentru a se evita acest lucru, au loc din ce în ce mai multe luări sub control de către extratereștri. S-a spus chiar că un astfel de om va ajunge președinte al Americii, până la sfârșitul acestui secol!

Aceasta coincide în chip alarmant cu afluxul de misionari contactați care au avut sarcina să inducă în subconștientul oamenilor stabilirea de contacte cu extratereștri. Când va veni vremea, acești oameni vor ști ce au de făcut.

Marele dezastru va fi cauzat, după câte se pare, de mutarea polilor Pământului. Într-o clipă, clima caldă va deveni foarte rece, iar calotele glaciare se vor topi în

oceane. Astfel, zonele de coastă şi ţările insulare — cum sunt Marea Britanie şi Japonia — vor fi devastate. Mişcări tectonice vor despărţi continentele şi vor avea loc violente erupţii vulcanice.

Se pare că asemenea lucruri au mai avut loc de câteva ori în trecut. Într-adevăr, există unele indicii geologice despre schimbarea câmpului magnetic al Pământului, care ar însoţi o asemenea catastrofă. Unii teoreticieni ai curentului „New Age" sunt convinşi, spre exemplu, că potopul biblic a fost un fapt real şi aduc, în sprijinul acestei afirmaţii, date geografice şi arheologice din întreaga lume. Alţii evidenţiază dispariţia inexplicabilă a speciilor de dinozauri, acum 65 de milioane de ani, ca un alt posibil exemplu de schimbare instantanee a polilor.

Dacă e să dăm crezare ghizilor lui Ruth Montgomery (şi altor câtorva persoane contactate sau răpite în spaţiu), această inversare a polilor este inevitabilă şi va avea loc în următorii zece ani. Tot ce pot face cei veniţi din spaţiu este să fie aici, pe Pământ, în număr mare, aşa încât omenirea să poată ajunge să ţină piept consecinţelor şi să se asigure că planeta va supravieţui, totuşi.

Sunt idei înspăimântătoare, dar profeţii au vorbit dintotdeauna despre dezastrul de la sfârşitul mileniului. Nostradamus, astrologul, vorbeşte clar despre a şaptea lună a anului 1999!

Cei răpiţi au anunţat în mai multe rânduri astfel de „date fatale", dar acestea au trecut fără să se întâmple nimic. Mulţi s-au referit, spre exemplu, la anul 1992, an care a trecut totuşi fără să se întâmple ceva. Alţii spuneau despre 1995. Dar majoritatea cred că data este foarte apropiată!

Din fericire, Apocalipsa este amânată de fiecare dată. Dar s-ar putea ca într-o bună zi să vedem cum toţi aceştia (profeţi, mediumuri, persoane răpite sau contactate) au avut dreptate. Oare, după ce vor avea loc aceste „întâmplări" despre care vorbesc cei răpiţi, va apărea pe neaşteptate, din pustiu, o armată de misionari conştienţi pentru a ne trasa drumul în viaţă?

10
Eliberarea spiritului

De pe podiumul pe care se afla, Christine privea mulțimea de figuri, aflate într-un semiîntuneric care le uniformiza. Trebuie să fi fost câteva sute, și toți așteptau cu nerăbdare să le mai spună ceva. Iar ea, neînfricată, își uimea efectiv auditoriul extaziat și fericit.

Undeva în spate, camerele filmau, înregistrând silențios tot ceea ce se întâmpla în acea sală somptuoasă. Ziariștii din lumea întreagă făceau de zor însemnări, gândindu-se la un titlu potrivit, în vreme ce lăsau impresia că ascultă atent ce li se spune.

De la un timp, totul a început să-și piardă sensul. Christine se simțea deplin stăpână pe sine, cu picioarele pe pământ, trăind realitatea imediată, pentru ca în secunda următoare să plutească cu capul în nori, în stare să zboare peste Everest.

Se simțea ciudat. Era ca și când ar fi intrat în transă. Gândurile se succedau ametitor, făcând să i se pară că totul era posibil. Cuvintele veneau de la sine, iar ea le auzea doar ecoul în microfoane și în stațiile de amplificare, ca și când ar fi fost rostite în altă cameră.

În orice altă zi, în orice altă situație, Christine ar fi spus despre o asemenea persoană că nu e în toate mințile, iar acum susținea cu tărie că extratereștrii răpesc oameni. Și-ar fi susținut ferm poziția; ar fi afirmat că nu se pot trage concluzii ridicole doar pe baza unor mărturii incerte. Dar dacă ar fi procedat astfel, ar fi demonstrat slăbiciune. Ar fi fost ca și când dorințele ar fi fost luate drept realitate. Nu știa, oare, că oamenii doreau ca extratereștrii să existe? Iar dacă îi păsa cât de cât de popularitate atunci când scria sau ținea o conferință pe

această temă, trebuia să le dea oamenilor ceea ce își doreau, nu să le țină o predică despre dovezi și despre stări psihologice și să-i îndemne mai degrabă la precauție decât la acceptare.

Dar aici n-a fost așa. În acele momente, Christine era eliberată de prejudecăți și cuvintele îi porneau din suflet, ocolind rațiunea. Spunea tuturor un adevăr pe care ea însăși nu-l credea: extratereștrii au debarcat. Și sunt acum aici.

Să încetăm acest joc. Știți bine că eu sunt Christine. Și eu o știu. Dar am folosit persoana a treia în această carte pentru a scăpa de o emoție asemănătoare tracului de scenă. V-ați dat seama, probabil, că am folosit pseudonimul, așa cum fac mulți martori, ca să pot înfrunta, cel puțin așa cred, adevărul.

Timp de 20 de ani am fugit de adevăr. Iar el a ieșit la iveală în condiții asemănătoare celor descrise anterior.

S-a întâmplat într-un loc și într-un moment destul de straniu — la câțiva ani după ce scrisesem despre „factorul Oz" — acea stare de conștiență pe care o are o persoană când intră în contact cu realitatea OZN. Căci am fost în această stare — în septembrie 1991 — când mă aflam în fața unei asistențe numeroase la Sebel Town House, unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Sydney, orașul reprezentativ al Australiei. A acționat propriul meu factor „Oz".

În dimineața următoare eram în avionul care mă ducea la Brisbane, pentru un scurt sejur. Avionul plutea printre nori; priveam prin hublou, când am văzut ceva extraordinar. Nu era un OZN. Era ceva mult mai important. Am văzut de ce mă temusem atâția ani. Am înțeles de ce susținusem cu atâta încăpățânare că existența extratereștrilor nu a fost dovedită — și că probabil niciodată nu va fi dovedită. Pentru că tot ce știam demonstra acest lucru atât de categoric încât eram îngrozită de moartea acestei extraordinare concluzii.

În seara aceea, în vreme ce soarele apunea deasupra Mării de Corali, iar eu mă aflam pe veranda unui hotel nou din Cairns, i-am scris prietenului meu Jerry Clark, care se afla pe atunci în SUA. Era editor la „International UFO Reporter" şi era apreciat de către ufologul pe care îl admiram cel mai mult şi care mă ajutase să-mi încep cariera, marele om de ştiinţă dr. J. Allen Hynek. Îl stimam foarte mult pe Jerry şi discutam adesea pe tema mai sus-amintită. Deşi existau multe lucruri asupra cărora eram de acord, mai erau altele despre care aveam păreri complet diferite. El era convins că OZN-urile sunt — în marea lor majoritate — nave extraterestre, iar eu susţineam exact contrariul.

Acum simţeam nevoia să-i spun ce mi se întâmplase, că înţelesesem în sfârşit de ce fusesem atât de sceptică. Nu ştiam dacă îmi voi susţine în continuare această nouă opinie, dacă revenind acasă, când voi înfrunta scepticismul ufologilor englezi, binecunoscuta lor rezervă, nu mă voi retrage din nou în carapacea mea. De aceea i-am scris atunci lui Jerry. Pentru că ştiam că, după asta, nu mai era cale de întoarcere. Pentru că n-aş mai fi putut să mă dezic.

Am scris apoi şi câteva editoriale în revista mea, *Northern UFO News,* la sfârşitul lui 1991 şi la începutul lui 1992. Am fost încântată de reacţiile colegilor mei.

Aşa cum era de aşteptat, o parte dintre ei au adoptat o poziţie de care cititorii au fost mai puţin încântaţi. Au spus că era „ceva obişnuit" să vorbeşti despre experienţele personale, citând câţiva ufologi care îşi descriau propriile aventuri. Impresia era că se procedează astfel pentru că este mai bine plătită la propriu şi la figurat.

Îi înţeleg. Şi eu aş fi reacţionat la fel în locul lor, dacă vorbele mele ar fi fost spuse de altcineva. Dar, în timp ce nu puteam să-mi explic motivele interioare, după câte pot să-mi dau seama nu aceasta era cauza care mă determinase să vorbesc. Eu nu fac altceva decât să povestesc lucruri care mi s-au întâmplat şi care sunt, sau

poate nu sunt, interesante, dar care merită, după părerea mea, mai multă importanţă decât le-am dat înainte.

Unii cititori mi-au spus că au văzut în mărturisirile mele semne de schizofrenie. Din nou, nu îi pot judeca. Nici eu nu am fost sigură dacă e bine să scriu acele lucruri, dar nu am nici un motiv să cred că am o astfel de maladie.

Ceea ce era adevărat, şi sc sublinia, era că trăisem momente de maximă tensiune. Călătoria cu avionul spre Australia — 12 000 de mile — este obositoare. La doar câteva minute după sosire dădeam primul interviu la radio, iar apoi, în fiecare zi, emisiuni TV, fotografii pentru presă şi emisiuni de radio în direct, cu telefoane de la ascultători. Era prima conferinţă internaţională despre OZN din Australia, şi toată mass-media venise în oraş. Japonezii, care o finanţaseră, organizau multe recepţii şi dineuri. În momentul în care am deschis propriu-zis conferinţa, când mă aflam în lumina reflectoarelor, în timp ce se cânta un fragment din „Odiseea Spaţială 2001", eram zdrobită de oboseală. Iar asta cu siguranţă că a contat.

Totuşi, sunt sigură că au fost şi alte lucruri hotărâtoare. Nu pot însă decât să relatez fapte care — după câte ştiu eu — sunt adevărate. Îi las pe alţii să le interpreteze. Dar am ca şi ei dreptul la un punct de vedere personal: în cele din urmă, înţeleg că am încercat să nu văd ciudăţeniile care m-au urmărit toată viaţa, ridicând în jurul meu un zid protector de scepticism. Poate că am ajuns la o concluzie greşită. Dar mie, cel puţin, mi se pare logică.

Să recapitulăm, aşadar, povestea Christinei (adică a mea), adăugând chiar ceea ce a urmat. Vă voi explica apoi procesul care m-a ajutat să înţeleg totul. În privinţa aceasta făceam exact ce fac de obicei ufologii când au în faţă un martor care pretinde că, în trecutul său, au avut loc incidente ciudate. Din acestea apar dovezile pentru întâlniri, răpiri, călătorii în spaţiu şi — la o scară

mai largă — chiar ideea copiilor din stele pe care o discutăm în această carte. Cu alte cuvinte, prezentarea treptată a evenimentelor, aşa cum au avut loc, are o semnificaţie mai profundă şi nu este o simplă poveste pe lângă multe altele.

Am început această cercetare fără idei preconcepute şi am continuat tot aşa atât cât a fost posibil. Ceea ce pot face, aşadar, este să vă prezint o experienţă personală, drumul parcurs între amintiri pe jumătate uitate şi întâmplări aproape incredibile. Iar apoi, având şi avantajul celor 20 de ani de cercetări în acest domeniu, vă voi spune cum m-am simţit, cum lucrurile au început să se lege şi voi încerca să explic ce înseamnă toate acestea.

După cum veţi vedea, povestea mea nu diferă mult de celelalte prezentate în această carte. Straniu. Şi pentru mine este la fel de greu de crezut, aşa cum va fi şi pentru dumneavoastră. Din fericire, eu ştiu că este adevărată. Ceea ce nu ştiu este modul în care ar trebui interpretată pentru a afla semnificaţia ei.

În afară de puţinele amintiri din copilăria petrecută în Rossendale, pe care le-am prezentat într-un capitol anterior, cea mai timpurie este amintirea acelei nopţi din Finsbury Park, din Londra, când a apărut acea lumină puternică.

Mai târziu, am dovedit un interes neobişnuit pentru spaţiu, care s-a transformat rapid în studierea OZN-urilor şi a extratereştrilor. Cam la acea vreme am scris şi povestirea aceea bizară: *Sleep Can Take You Far Away.*

Ar mai fi de menţionat şi OZN-ul din Blackpool, în august 1963, o întâmplare atât de banală încât nu poate fi numită experienţă personală, dar care mi s-a părut totdeauna relevantă. Nu-mi pot explica însă de ce. Poate ascunde ceva mai profund. Dar în acest caz m-am bazat pe intuiţie şi poate că am luat dorinţa drept realitate. În orice caz, am verificat dosarele din Blackpool şi am văzut că în acea noapte a avut loc o astfel de întâmplare.

Deci, nu a fost doar o halucinaţie a mea. Ceva s-a petrecut în acea noapte şi a avut un efect puternic asupra vieţii mele, fie şi prin orientarea spre cercetarea OZN-urilor.

Pe măsură ce am crescut, am avut şi alte experienţe paranormale, despre care am scris în cărţile mele. Acestea au inclus şi vise premonitorii, şi o experienţă extracorporală înspăimântătoare, la vârsta de 19 ani. La vremea respectivă eram la facultate. Acea întâmplare traumatizantă m-a urmărit timp de câteva săptămâni şi, în mod indirect, mi-a grăbit plecarea de la cursurile de fizică, determinându-mă să optez pentru activitatea didactică şi apoi pentru ziaristică.

De fapt, ar fi trebuit să studiez astrofizica la Universitatea din Edinburgh, când s-a întâmplat acel episod. Trecusem examenele şi fusesem admisă la facultate. Cu câteva zile înainte de a pleca din Manchester am decis să nu mă mai duc în nord, căci nu voiam să mă despart de prietenul meu. Cel puţin aceasta a fost motivaţia conştientă. N-am mai plecat şi m-am transferat la un curs mai puţin interesant, dar mai aproape de casă, iar rezultatul s-a văzut un an mai târziu. Prietenul meu a plecat totuşi curând din oraş. S-a căsătorit cu fiica managerului unei mine de aur şi a emigrat.

Nu ştiu dacă trebuie să cred în destin sau dacă fiecare poartă responsabilitatea alegerilor pe care le face în viaţă. Presupun că dacă m-aş fi dus la Edinburgh, viaţa mea ar fi fost cu totul alta. Nu prea cred că mi-ar fi ars mie de OZN-uri dacă aş fi avut o astfel de carieră. Ştiinţa şi OZN-urile nu prea se împacă.

De-a lungul anilor am văzut destul de puţine OZN-uri, deseori fiind doar lumini de avioane prin ceaţă. Când presa mă întreabă despre ele (şi asta se întâmplă frecvent) mi se pare interesant faptul că, răspunzând, mă refer totdeauna la două dintre aceste experinţe. Amândouă au fost făcute publice în momentul întâmplării lor şi pot să vorbesc liniştită despre ele.

Singura întâmplare despre care spun că nu are o explicație prea clară a avut loc în septembrie 1980, când prietenul meu și cu mine străbăteam cu motocicleta distanța dintre Hamphire și Cheshire. La sud de Swindon am văzut amândoi trei lumini care formau un triunghi, aflate deasupra unui loc pe care mai târziu l-am identificat a fi blocul de piatră de la Avebury. Am crezut întotdeauna că erau parașute fosforescente, dar un grup de ufologi sceptici care a cercetat problema n-a reușit să stabilească acest lucru. Deci, ar fi putut fi OZN-uri, deși luminițele care erau pe cer nu reprezentau mare lucru. Interesant, când mai târziu l-am întrebat, Paul mi-a spus că nu a trăit întâmplarea cu intensitatea cu care o trăisem eu (la vremea aceea eram convinsă că e invers). Bineînțeles, el conducea motocicleta și nu putea fi la fel de atent ca mine.

Cealaltă întâmplare, din aprilie 1978, este expusă pe larg în cartea mea *UFO Reality* și este un exemplu clar de identificare greșită. Locuiam în Irlam, Lancashire, și îl așteptam pe Paul să vină cu motocicleta. Stăteam în pragul casei, privind spre pădurice de vizavi, când am văzut o sferă luminoasă galben-aurie, care plutea în depărtare. La vremea respectivă nu devenisem scriitoare și experiența mea în domeniul OZN-urilor era puțin cunoscută. Așa că atunci când un reporter de la ziarul din localitate a venit la mine, nu a făcut-o pentru că eram un ufolog ci pentru că o femeie care își plimba câinele văzuse OZN-ul și povestise ziarului. Ea mă văzuse în fața casei și m-a luat drept martor.

Când relatez această întâmplare, totdeauna mă refer la versiunea din presă — în care femeia cu câinele descria lumina ca pe o navă mare, cu un turn transparent deasupra. Spun, de asemenea, că, ulterior, am descoperit că de fapt era un elicopter care stropea culturile agricole din Cadishead, la o mică depărtare. Nu fusese decât o lumină aurie. Tot ce pretindea femeia că văzuse era pură imaginație. Este un exemplu clasic în ceea ce

priveşte decodificare de către creier a imaginilor, prin simţuri, şi apoi evaluarea lor într-o manieră falsă. Din această cauză ufologilor le place să spună că 95% din OZN-urile văzute sunt de fapt identificări false — un fapt pe care şi eu l-am subliniat în mai toate conferinţele pe care le-am ţinut.

Există totuşi o problemă. Recent, când mi-am revăzut însemnările în legătură cu acest caz, am găsit ceva bizar. Într-adevăr, verificasem la o fermă din localitate şi găsisem un elicopter care stropea culturile. Era posibil ca „OZN"-ul să fi fost el. Dar, în ciuda faptului că am subliniat aceasta timp de atâţia ani, şi că într-adevăr am scris asta în *UFO Reality,* în 1983, nu am fost niciodată convinsă. De fapt, mă străduiam să cred că aşa e, poate pentru că aşa aş fi vrut să fie.

Deşi încă mă revolt şi acum împotriva acestei idei şi sunt convinsă că era, probabil, un simplu OZI (Obiect Zburător Identificat), poate un simplu elicopter, fapt este că nu am nici o dovadă că ceea ce femeia respectivă spusese ziarului „Warrington Guardian" nu fusese real. Poate că avusese o întâlnire cu o navă pe care o văzuse de aproape şi pe care a descris-o. Poate că şi eu o văzusem dar, din cine ştie ce motiv, memoria mea nu o înregistrase. Ideea pare absurdă, dar — în ciuda străduinţei mele — nu pot demonstra contrariul. Timp de 16 ani am crezut că voi putea.

Ceea ce nu discut niciodată cu presa este o altă întâlnire de gradul III pe care am avut-o — însoţită tot de Paul, în august 1977, lângă Chester, unde locuia el pe atunci.

Acest caz nu este secret. Pot dovedi că nu l-am inventat retrospectiv, pentru că am scris despre el în *Northern UFO News,* sub titlul *MY CONTACT WITH FLYING SAUCERS — WELL ALMOST!* Ultimele cuvinte, aşa cum puteţi observa, atenuau efectul produs de cele dintâi. Nu am recitit niciodată acest editorial şi am evitat să mă mai gândesc la el. Era ca un fragment nereuşit

dintr-un roman peste care treci în fugă, în speranţa că vei da peste ceva mai bun. În orice caz, cele prezentate mai sus constituie esenţa editorialului scris la scurt timp în această revistă.

Paul şi cu mine ne aflam pe un teren situat între liniile de cale ferată Chester — Crewe şi Chester — Warrington. Terenul era în apropierea casei lui de atunci şi obişnuiam să ne plimbăm pe acolo când ne întorceam din acel oraş construit în stil roman.

Noaptea era caldă, iar noi stând pe iarbă priveam cerul şi discutam, când „ne-am dat seama că la orizont era o sferă albastră, strălucitoare. Plutea la mică înălţime, chiar deasupra acoperişurilor. S-a deplasat puţin într-o parte, apoi şi-a reluat traiectoria. Era de un albastru asemănător celui de pe maşinile de poliţie. Deşi era la mai puţin de 400 m părea o simplă sferă".

Paul şi cu mine eram siguri că era un avion, dar după ce am observat-o mai mult am început să avem îndoieli. Apoi, pe neaşteptate, lumina albastră a dispărut şi alte două au apărut în locul ei (una era albă, cealaltă era roşie şi amândouă pulsau). Obiectul s-a îndepărtat. Abia atunci am auzit un zgomot slab ca al unui motor, iar noi am răsuflat uşuraţi, crezând că fusese un avion. Nu-mi explic, totuşi, de ce n-am auzit nici un zgomot când fusese chiar deasupra noastră?

Nici Paul şi nici eu nu am mai vorbit despre acea noapte, nici între noi, nici cu altcineva. Se pare că nu am avut nici un motiv s-o facem. Dacă ar fi fost o percepţie falsă a unui avion, atunci ar fi fost o povestire amuzantă pentru conferinţele mele. Dar m-am ferit să abordez subiectul.

Zece ani mai târziu, pe 8-9 iulie 1987, când ştiam mult mai multe despre OZN-uri şi scrisesem vreo 6 cărţi pe această temă, a avut loc probabil cea mai stranie întâmplare. Nu părea să aibă nici un sens şi n-am discutat niciodată deschis despre ea. Dar merită să fie dezvăluită.

Ţineam un ciclu de conferinţe în SUA şi cu două săptămâni înainte îl întâlnisem pe Whitley Strieber în Washington D.C. După ce traversasem ţara, mă aflam acum într-o călătorie de trei zile cu trenul, de la Oakland, California, la New York City.

Trebuia să schimb trenul ca să ajung la New York, de unde urma să călătoresc cu avionul înapoi la Manchester; eram îngrijorată de defecţiunea locomotivei diesel, produsă în apropiere de Chicago. Remedierea defecţiunii a determinat o întârziere de patruzeci de minute. Prezenţa tinerei care stătea lângă mine şi care se muta din Sacramento la Syracuse, împreună cu sora ei mai mică, din motive financiare, nu m-a ajutat deloc să mă simt mai bine. Îmi povestea cum, cu o zi înainte, trenul ajunsese în New York cu o întârziere de 7 ore pentru că „plouase în Nebraska".

După două nopţi petrecute pe scaun eram foarte obosită. Îmi amintesc că am trecut prin Cleveland, pe la 12,30 a.m. şi cu toată schimbarea de fus orar, următorul lucru pe care mi-l amintesc este că la 6,30 dimineaţa ne aflam în Buffalo, New York. Cu siguranţă nu mă gândeam la OZN-uri. Ba, mai mult, încercam prosteşte să văd cascada Niagara în lumina neclară a dimineţii. Oricum, chiar înainte de asta am avut un vis.

Era un vis foarte clar, părea mult mai real ca de obicei, iar mintea mea funcţiona rapid. Eram conştientă că visez şi încercam totuşi să înţeleg ceea ce vedeam. Mi s-a mai întâmplat de câteva ori să am astfel de vise. Dar era pentru prima dată când visam aşa ceva fără a fi în pat.

În vis mă aflam în tren, dar lângă el se afla o imensă lumină în formă de cupolă. M-am gândit că este un stadion şi am încercat să-mi dau seama cărei echipe din NFL (Liga de Fotbal Americană) îi aparţine. Era însă ceva ciudat cu structura lui. Simţeam nevoia să mă ridic şi să mă îndrept spre lumină. Simţeam o nevoie imperioasă să merg în interiorul luminii. Eram entuziasmată,

fericită, liniştită, dar şi curioasă, pentru că în acea cupolă era ceva ce doream să înţeleg cu adevărat, numai că nu înţelegeam exact ce este.

Ştiam totuşi că nu era „real", aşa cum ar fi trebuit să fie un stadion, unde ar fi trebuit să fie şi mulţi alţi oameni. Îmi spuneam — *nu, nu vrei cu adevărat să părăseşti acest tren. Te duce unde vrei tu să mergi, stai unde eşti.*

Mi-am dat seama că lângă calea ferată erau două persoane care semănau cu jefuitorii de trenuri. Trenul şi-a redus treptat viteza, până când s-a oprit. După standardele europene, trenurile americane merg foarte încet, încât nu durează mult până se opresc.

Creaturile purtau un fel de costum argintiu care reflecta lumina. Mi-am adus aminte în vis că, spre deosebire de povestirile cu OZN-uri pe care le citisem înainte, nu erau atât de strălucitoare pe cât mă aşteptam. Era o culoare mai degrabă mată. Pe de altă parte, ştiam că creaturile sunt extratereştri, aşa cum ştiam şi că îi interesam.

Asta a fost tot. M-am trezit imediat şi am sărit de pe scaun ca şi când aş fi fost catapultată în realitate. Nu mai era nimeni lângă mine. Fetele plecaseră la vagonul restaurant. Curând după aceea am ajuns în Buffalo şi dorinţa mea nebună de a vedea cascada Niagara m-a trezit definitiv. Doar atunci mi-am amintit ceea ce tocmai mi se întâmplase, şi asta în trei moduri diferite.

Ştiam că fusese un vis. Îmi tot spuneam că trebuia să fi fost un vis. Îmi aminteam, fără alte detalii, că Strieber scrisese despre o răpire din tren în cartea *Communion.* Doar acolo aflasem de o întâmplare atât de neobişnuită, iar când mi-am adus aminte de ea m-am liniştit, pentru că m-a ajutat să mă conving că ea a declanşat visul acela straniu. Eram nerăbdătoare să îmi aduc aminte ce s-a mai întâmplat după ce creaturile argintii au oprit trenul. Oricât am încercat însă, mi-a fost imposibil să-mi amintesc cum a continuat visul.

Cel de-al doilea lucru pe care mi l-am amintit, şi care a fost confirmat de orar, a fost că întârziasem doar o oră când am ajuns la Buffalo. Eram în grafic când am trecut prin ultimul oraş, iar după Chicago timpul a trecut mai repede. Dar, aşa cum vă puteţi imagina, nici aici şi nici acolo, pentru o călătorie cu trenul Amtrak o oră nu e mare lucru, când drumurile se măsoară în zile. Puteau exista destule explicaţii pentru întârziere în acel moment, iar, mai târziu, când fiind îngrijorată, l-am întrebat pe controlor, căci la New York trebuia să iau avionul, mi-a spus că „Nici nu mi-am dat seama că am întârziat".

Când m-am trezit, am simţit, însă, cu mirare, o durere la degetul mare de la mâna stângă. M-am uitat şi am văzut o tăietură foarte subţire, la aproximativ 12 mm de prima falangă. Era curată, nu era adâncă şi mai târziu am constatat că avea o lungime de 3 mm. Era în formă de semilună şi nu sângerase deloc. Aproape că se vindecase, iar durerea, care la început fusese destul de intensă, s-a atenuat, iar în câteva minute a dispărut.

Tăietura aceasta mi-a provocat o reacţie bizară. Am verificat scaunul, braţele sale, ferestrele, disperată că nu-mi dădeam seama ce anume o provocase. Simţeam nevoia să aflu cu ce mă tăiasem. Dar, oricât am încercat, nu am găsit nimic ascuţit. Faptul că nu reuşeam să înţeleg misterul acelei tăieturi pur şi simplu m-a deprimat.

La sosirea în Anglia, după aproximativ 48 de ore, i-am arătat semnul colegului meu, Peter Hough. I-am povestiti şi întâmplarea. Tăietura era încă vizibilă, dar după vreo săptămână a început să se vindece. După două săptămâni era aproape imposibil să o vezi, dacă nu ştiai exact unde era.

Sunt conştientă că toate acestea par banalităţi. Nu pretind că întâmplările au avut ceva supranatural. Dar nu au nici explicaţii raţionale, în afară de vise sau coincidenţe.

Ceea ce ţin, însă, să subliniez este că acumularea de fenomene stranii are cam aceeaşi structură ca cea pre-

zentată de martorii obişnuiţi când se decid să vorbească ufologilor. Ei vin la aceştia, întrebându-se dacă în spatele acestor amintiri disparate nu se ascunde ceva cu adevărat bizar.

Ca atare, aceste întâmplări — fie că au sau nu vreo semnificaţie — sunt începutul ideal pentru o incursiune în adâncurile minţii omeneşti. Am hotărât atunci că era momentul potrivit să-mi continui căutările pentru a vedea ce ar putea să mai apară. Dar pentru asta trebuia să-mi eliberez spiritul.

Trebuie să subliniez că n-am procedat astfel pentru că ţineam să trec drept victimă a unei răpiri. După tot ce ştiu despre acest fenomen, nu e ceva de dorit. Eram conştientă, de asemenea, că admiţând o astfel de posibilitate îmi voi compromite statutul de cercetător obiectiv.

Adevărul este că am simţit că era cel mai potrivit moment pentru a face un experiment. Aveam acum posibilitatea să trec prin procesul prin care trecuseră atâţia alţii înaintea mea. Aveam acum posibilitatea de a-l căuta pe copilul din stele care s-ar fi ascuns în mine.

Speram că, făcând asta, şi păstrându-mi totuşi obiectivitatea, aş fi avut un avantaj. Era posibil ca în felul acesta să înţeleg eu însămi cum e să aduni în minte o serie de astfel de întâmplări, şi m-ar fi ajutat să judec şi întâmplările celorlalţi.

Credeam, cu adevărat, că voi descoperi cum se pot păcăli oamenii pe ei înşişi şi cum poţi face din nimic, ceva. Speram ca astfel să se năruiască edificiul fenomenelor stranii, chiar din momentul în care aveam să înţeleg ce se ascunde în spatele acestor vise stranii.

L-am ales ca ghid pe dr. John Dale. Era psiholog într-o clinică şi se specializase în tratarea fobiilor. Ştia puţine lucruri despre subiectul OZN, o ajutase pe o femeie să se întoarcă în timp prin hipnoză pentru a-şi aminti despre răpirea ei, dar ajunsese la concluzia că sunt pure fantezii. Ştiam deci că nu mă va face să cred ceva straniu, doar pentru că el însuşi credea.

În fiecare săptămână veneam pe jos, de la el, cale de mai bine de 3 kilometri, fiindcă după fiecare şedinţă aveam nevoie de un anumit timp pentru a-mi limpezi gândurile. Era o experienţă stranie, asemănătoare unei psihanalize profunde.

La început am vorbit, în general, despre minte, despre procesele de memorare şi despre utilizarea regresiei prin hipnoză. Apoi am făcut câteva exerciţii de relaxare. În final, le-am transformat într-un fel de strategic a rememorării.

Am stabilit de la bun început să nu încerc să folosesc nici un fel de mijloace care să-mi împrospăteze memoria în legătură cu acele întâmplări. Aveam la dispoziţie diferite însemnări, jurnalul şi alte lucruri ajutătoare. Dar ele aveau să fie utile ca mijloace de verificare a eficacităţii regresiei hipnotice la terminarea experimentului.

Când am fost pregătiţi, dr. Dale mi-a cerut să-i spun ce credeam despre întâmplările importante ce urmau să fie explorate. Eram deja obişnuită să mă relaxez şi să spun ceea ce simţeam cu adevărat. Mă avertizase că va trebui să învăţ să intervin, atunci când subconştientul va începe să divagheze. Îmi spusese că era ceva obişnuit ca memoria de suprafaţă să acţioneze ca un strat protector al unei structuri interioare, în care mintea oferea subconştientului ceea ce el dorea să audă. Doar când acest strat protector era înlăturat, adevărul putea să apară.

Deşi la început am vorbit despre o mulţime de lucruri, simţeam că sunt atrasă spre întâmplarea din Chester. Pentru mine, a fost o surpriză. Nu mă aşteptam deloc la ea, pentru că eram convinsă că obiectul acela fusese un simplu avion. Aş fi vrut mai degrabă să-mi amintesc de Blackpool sau de trenul spre New York.

Prima şedinţă mi-a permis să vizualizez şi să descriu noaptea respectivă. Am reuşit astfel să aflu unele amănunte — cum ar fi data, ziua din săptămână, ora şi alte informaţii suplimentare. Dr. Dale m-a întrebat, spre exemplu, de ce mă aflam în Chester, la ce oră sosisem,

când am ajuns acasă, cc făcusem în dimineaţa acelei zile ş.a.m.d. Credeam că aveam unele şanse să deţin multe din accle informaţii, deşi, în mod conştient, le uitasem. S-a dovedit că, într-adevăr, aveam dreptate.

La încheierea şedinţei, am aflat că multe din datele furnizate sub hipnoză erau inexacte. Aş zice chiar că 50% s-au dovedit a fi greşite. De exemplu, mi-am amintit exact data (3 august 1977), dar am spus că era sâmbătă. De fapt, era miercuri. Am crezut că era 9,30 p.m. dar mai târziu am stabilit că era 10,45 p.m. Pe de altă parte, mi-am amintit corect unele lucruri, despre care nu se poate spune că sunt presupuneri — cum ar fi numărul de zile petrecute în Chester. Trebuie subliniat că am vizitat adesea oraşul, în diferite perioade. În mod conştient ar fi practic imposibil să-mi amintesc detalii ale unei excursii anume, după mai bine de zece ani.

În vreme ce hipnoza continua, m-a mirat faptul că lucrurile nu se petreceau cum m-aş fi aşteptat. Nici n-am adormit şi nici nu am uitat tot ce mi se spusese. Era mai degrabă o stare de relaxare, în care amintirile ieşeau cu uşurinţă la suprafaţă, ca un film. Rememoram totul cu dr. Dale, dar şi cu mine însămi. La început am folosit un timp trecut — de exemplu: „În acea zi fusesem la un han de lângă lac". În final, descrierea acţiunii a devenit simplă rutină, ca şi când s-ar fi desfăşurat chiar atunci — de exemplu: „Pe lac sunt cinci lebede. Paul le aruncă ceva".

Spre sfârşit vizualizarea era clară, dar niciodată nu am cunoscut sursa exactă a imaginilor. Era o continuare a amintirilor reale, dar cele văzute puteau fi atât realitate, cât şi pură imaginaţie. Din punct de vedere emoţional, implicarea mea nu a fost nici un moment destul de puternică pentru a susţine, mai presus de orice, că cele văzute erau reale.

Dr. Dale mi-a spus că o implicare totală în eveniment este foarte rară şi că este posibilă doar la subiecţii perfecţi pentru hipnoză — cei cu aptitudini de creativitate

vizuală deosebite, presupun. În majoritatea cazurilor, subiecții încearcă să se convingă că cele văzute sunt reale, pentru că acela a fost motivul care i-a determinat să vină la o ședință de hipnoză.

Presupun că subiecții care recurg la hipnoză în situații legate de OZN se simt și mai mult obligați să confirme că acele imagini sunt reale. Până la urmă, acesta este motivul pentru care au recurs la hipnoză — dorința de a avea acces la un nivel ascuns al amintirii. În jurul lor sunt cercetătorii care au investit timp și bani în investigațiile medicale. Există cauze variate care pot determina o persoană să fabuleze, iar apoi să accepte imaginile ca fiind reale.

Tot ce vă pot spune este că, în ceea ce mă privește, am văzut imaginile acelea care m-au fascinat, dar nu pot fi sigură că erau amintiri reale. Este un punct de vedere susținut și de faptul că unele „informații" verificate s-au dovedit a fi incorecte.

Pot dovedi că întâmplările nu au avut loc într-o sâmbătă, cum am susținut în timpul hipnozei. În același timp, pot arăta că am stat și în Chester trei zile, așa cum i-am spus psihiatrului când m-a întrebat. Dar dacă un martor își amintește, pe neașteptate, că s-a aflat într-o navă spațială, verificarea jurnalelor și calendarelor nu va indica niciodată care jumătate este reală și care jumătate este fabulație. Mărturia prin regresie hipnotică le furnizează, pur și simplu, pe amândouă.

Am observat că amintirile legate de OZN erau mai puternice și era posibil să fie mai exacte decât amintirile legate de viziunea de pe câmpul din Chester. Ulterior, am discutat aceste aspecte la un simpozion MIT, cu un psihiatru care se specializase în amintirile dezvăluite prin hipnoză și care mi-a spus că întâmplările legate de OZN-uri, sunt, în sine, un fel de „reper al memoriei". De acesta sunt legate multe detalii relevante, blocate însă în subconștient. Ca atare, era mai ușor să-mi amintesc, sub hipnoză, întâmplări izolate, pe care mintea nu avea motiv să le rețină.

Iată, aşadar, cc am relatat eu, sub hipnoză, în legătură cu acca fatidică noapte din august 1977.

Este înregistrarea celor petrecute şi vă rog să interpretaţi totul cu atenţie.

Împreună cu Paul am părăsit birtul (unde nu am băut alcool — de altfel, beau foarte rar). Ne-am plimbat pe câmp, iar apoi ne-am aşezat lângă un gard, privind cerul senin. Simţeam atingerea ierbii ude.

Apoi a apărut lumina — de un albastru intens, uimitor. Se îndrepta spre noi dinspre calea ferată, coborând la nivelul acoperişurilor.

...Suntem pe câmp... Paul e în stânga. Sunt în dreapta lui. Lumina alabastră se apropie. E compactă. Nu pulsează. Îi spun lui Paul: „Ce avion caraghios". Paul îl priveşte o clipă şi spune: „Nu e avion, e un OZN". Râde. „Da", spun eu, „exact în poziţia asta stau oamenii când cred că au văzut un OZN... Dar (aah), de ce nu face nici un zgomot? De ce e silenţios?" Acum nu-i mai arde de râs. Acum spune el că e avion, iar eu spun nu, nu este!

De ce o fi venit aici? (aah...) Nu-i nimic de văzut. Nu sunt lumini care să-i călăuzească... Acum a apărut o lumină ca de reflector. Străluceşte şi coboară... (aah...) Luminează pământul... E oval... Nu poate fi avion.

Paul a încremenit... Acum chiar nu seamănă cu un avion. Are un turn deasupra. O bară verticală. E o... o... creatură în cupolă. O văd ca prin ceaţă... (ahh...). Îmi e cunoscută. Mă cunosc şi ei. Dar asta nu e pentru Paul... E o verificare. Una dintre multe altele. Dar e importantă fiindcă aşa cum s-a întâmplat... Paul... Sincronizarea... Vor să ştie ce se întâmplă cu Paul... De cc? E o senzaţie de tragere... de smucire... ne-aspiră...

Îmi spun: „Te salutăm din nou"... dar în mintea mea. Nu îi văd bine... dar capul este... nici mare, nici

mic... Are cam 1,50 m. Doar unul pare să mă vadă... ceilalți mă ignoră... Are ceva în mână... Ca un ou... îl aruncă în sus și îl prinde... spunând, „Este o informație de înregistrat. Nu trebuie să știi... nu încă".

Acum fugim... Îl țin pe Paul de mână. Îl târăsc. Au trecut 15 minute fără să ne dăm seama. Poate Paul nici nu-și dă seama ce s-a întâmplat... aah.

Așa cum am fost avertizată, în următoarele zile aveam să-mi amintesc și alte lucruri. Trebuia să le notez și să urmăresc cu atenție visele. Astfel puteam să obțin noi informații. Așa s-a și întâmplat. Am văzut tot atâtea imagini (în timpul băii, de exemplu) ca și în timpul hipnozei.

Mi-am amintit ceva ce a avut loc după întâmplarea din Chester, ceva cu siguranță real și înregistrat la acea vreme. S-a întâmplat după aproximativ 20 de ore, în locuința mea din Irlam. Eu eram încă la Chester.

Mama auzise un zgomot înfundat într-o cameră. Deși s-a uitat prin toată casa, nu i-a găsit cauza. După câteva minute, în timp ce vorbea cu un vecin, amândoi au auzit zgomotul. S-au uitat în jur, dar nu s-au gândit să se uite pe cer. Apoi s-a auzit o pocnitură ca de balon care se sparge — după care s-a așternut iar liniștea.

Câteva clipe mai târziu, copiii vecinului au sosit, arătând spre cer. Văzuseră — ca și un alt trecător, după cum avea să se afle — un obiect oval pe cer, de culoarea becurilor cu sodiu. Era sursa zgomotului înfundat și plutise deasupra câmpiei, în apropiere de casa noastră, cam la înălțimea acoperișurilor. Când se auzise pocnitura, obiectul dispăruse.

O explicație superficială ar fi fost un fulger. Dar nu era furtună. Nici măcar nu ploua. Se pare că a fost precedat de zgomotul din casă; e straniu modul în care pătrunsese în casa noastră. De fapt, chiar acolo am văzut, în luna aprilie a anului următor, lumina portocalie pe care atunci am luat-o drept un elicopter utilitar.

E de subliniat faptul că această întâmplare stranie a avut loc în absența mea, la câteva ore de la întâmplarea din Chester.

Mai mult, am „aflat" prin vise și amintiri, după trezirea din hipnoză, că am mai fost vizitată și cu alte ocazii. Întâmplarea din Chester era semnificativă pentru că îl întâlnisem pe Paul cu doar o lună înainte, iar relația noastră îi deruta.

Apoi am văzut că entitățile aveau ochii ca niște fante și pielea foarte albă. Gurile lor păreau să zâmbească permanent, dacă le priveai atent. Nu mai auzisem acest amănunt de la alți martori.

Mi s-a spus că eram folosită ca să transmit informații și că mai erau mulți alții care aveau o asemenea misiune. Majoritatea nu erau conștienți. Mi-au explicat și experimentul genetic. Încercau, de fapt, să schimbe astfel lumea. Răpeau milioane de oameni și modificau întrucâtva structura genelor omenești, în încercarea de a ne face mai puțin agresivi și cât mai asemănători lor. Sperau că astfel vor influența lanțul reproductiv uman. Atunci urmau să oprească experiementele, iar natura să-și urmeze cursul. Erau pregătiți să aștepte o sută de ani dacă era necesar, dar nu era nevoie de atât.

Este aceasta pură imaginație sau revelație adevărată, cine poate spune? Tot ce știu e că a fost fascinant.

11
Misterul copilului din stele

Am prezentat până acum câteva date privind misterul copilului din stele. Majoritatea au fost povestiri, bazate doar pe mărturii individuale. Orice tribunal din lume vă va spune că e o practică periculoasă şi că, tocmai din acest motiv, condamnările delincvenţilor se bazează rareori pe declaraţii ale martorilor oculari. Trebuie căutate dovezi solide, argumentate ştiinţific.

N-aş putea să vă conving că există numeroase asemenea dovezi bazându-mă numai pe afirmaţiile victimelor răpirilor în spaţiu. Este evident că nu sunt numeroase, căci altfel nu ar exista controverse pe tema copiilor din stele.

Pe bună dreptate, este greu ca aceste întâmplări să convingă. În locul dumneavoastră, nici pe mine nu m-ar convinge. Sunt întâmplări fantastice, despre un fenomen şi mai fantastic, şi nu pot fi acceptate doar pentru că unii oameni le cred reale.

Există trei căi principale de abordare a acestui mister; în orice caz, eu exclud o a patra cale, care s-ar putea ca pentru mulţi dintre dumneavoastră să fie cea mai plauzibilă. Şi-anume că nu există un asemenea mister, că toate aceste relatări sunt inventii — fabulaţii de dragul celebrităţii, al succesului sau al altor motive obscure.

Nu pot dovedi că toate povestirile din această carte sunt reale. Nu aş fi surprinsă dacă aş afla că una sau două din ele sunt false. Totuşi, din câte am văzut, acest fenomen influenţează vieţile oamenilor, iar faptul că unii nu doresc să-şi facă publice trăirile demonstrează tocmai că nu vor să fie celebri. Sunt profund convinsă

că povestirile sunt percepute ca reale de către cei care le relatează.

De fiecare dată am avut motive serioase să exclud posibilitatea fabulației. În ceea ce mă privește, oricare ar fi adevărul în alte cazuri, știu că întâmplările în care am fost implicată au avut loc așa cum spun eu. Iar aceasta este un element hotărâtor, care mă face să vreau mai mult decât o simplă explicație.

Cele trei posibilități pe care le voi evalua în ultimele capitole pornesc de la presupunerea că există o interpretare, fie psihologică, fie metafizică, fie extraterestră, care poate dezlega misterul copilului din stele. Nu simt nevoia să o accept pe una, excluzându-le pe celelalte. Sinceră să fiu, ca și dumneavoastră, sunt doar dornică să aflu adevărul, iar pentru a face asta trebuie să iau în considerare și celelalte explicații. Țin însă să vă amintesc, mai ales dacă sunteți o persoană sceptică și circumspectă, că fiecare din aceste variante include acceptarea extratereștrilor vizitatori ca o realitate, în aceeași măsură în care include și o formă de halucinație sau amăgire. Știu că e un fapt greu de acceptat. Și mie mi-a fost greu să admit această posibilitate.

Oricum, înainte de a face pasul următor pentru a vedea ce ne oferă cele trei soluții posibile, ar fi binevenită o mică pauză. Vom putea recapitula, astfel, în ce constă azi teoria privind copilul din stele, cel puțin așa cum reiese din majoritatea mărturiilor la care am avut acces până acum.

În primul rând, se presupune că o inteligență extraterestră — indiferent de ce origine — este prezentă aici, pe Pământ, și că ea a intrat în contact cu omenirea. Într-adevăr, după cât se pare, acest contact s-a realizat cu mult timp în urmă, poate chiar de la începutul istoriei omenirii. Extratereștrii nu provin neapărat din alt sistem solar, deși așa susțin atât persoanele contactate cât și victimele răpirilor. În realitate, se pare că este vorba doar de o formă de inteligență alta decât cea omenească, și cel puțin

egală (poate superioară) ei, capabilă să interacționeze cu noi, cu ușurință, indiferent dacă vine de pe Alpha Centauri sau dintr-o altă sursă pe care știința n-a reușit să o descopere încă (de exemplu: o lume paralelă sau o altă dimensiune adiacentă).

În orice caz, nu este vorba de o singură formă de inteligență care a venit aici. Mărturiile indică în mod categoric două tipuri de extratereștrii, cu trăsături diferite, dar în același timp bine definite. Presupunând că se întâmplă cu adevărat ceva, lipsa de varietate și asemănările indiscutabile ce decurg din fiecare caz sunt probabil cele mai importante indicii. Este greu — dar nu imposibil — să nu consideri aceasta ca o dovadă că martorii au văzut entități reale.

Cele două tipuri de entități sunt descrise după cum urmează.

Tipul înalt este format din entități între 1,80-2,10 m; ele sunt slabe și asemănătoare oamenilor. Ar putea trăi, și adesea se presupune chiar că trăiesc, neobservate pe Pământ. Sunt descrise ca având păr blond, fețe palide, frecvent ochi albaștri cu trăsături vag orientale. Martorii au vorbit despre asemănarea lor cu atleții greci sau cu zeitățile antice. Termenul de „nordici" este datorat, în parte, asemănării cu scandinavii și a fost dat uneori de ufologi.

Mai mult, comportamentul lor este la fel de bine definit ca și înfățișarea lor. Se afirmă că sunt relativ prietenoși și gata să ajute — sau cel puțin nu sunt în mod deschis ostili. Răspund adesea la întrebări și filozofează în legătură cu viitorul. De reținut este faptul că au puteri magice. Nu par să aibă nevoie de nave spațiale și se pot, frecvent, materializa și dematerializa, pot trece prin pereți și ferestre și comunică întotdeauna telepatic cu martorii. Din toate punctele de vedere, se comportă ca și când ar fi mediumuri foarte puternice.

Atunci când cele două tipuri de entități sunt împreună (așa cum se întâmplă aproape întotdeauna în cazurile recente cu experiențe medicale la bordul OZN-urilor), se

pare că cei înalți sunt conducătorii, și se folosesc de celelalte entități ca de niște agenți de-ai lor. Există însă cazuri în care cei înalți avertizează în legătură cu metodele mai puțin prietenoase ale celorlalți.

Al doilea tip de extratereștri este foarte diferit, deși sunt, de asemenea, de tip humanoid. Sunt cu siguranță mai mici decât media umană, au între 1 m și 1,20 m, dar uneori pot ajunge la 1,50 m. N-ar putea fi luați drept oameni pe stradă, pentru că au tenul cenușiu deschis sau chiar albăstrui, au capul lipsit de păr, disproporționat de mare, ochii întunecați imenși, și guri foarte mici. Termenul de „cenușii" a fost adoptat mai ales de ufologii americani.

Entitățile mici sunt, cu siguranță, mai puțin prietenoase. Foarte rar comunică cu oamenii. Se pare că se comportă ca niște oameni de știință, făcând experimente de laborator pe forme inferioare de viață, continuând să provoace durere, ca și când misiunea lor ar fi mai importantă decât modul în care este îndeplinită. Se pare că experimentele medicale sunt domeniul lor, dar adesea o entitate înaltă îi supraveghează și controlează.

Se pare că entitățile mici sunt mai puternic legate de OZN-uri decât cele înalte. Există mult mai puține dovezi despre puterile lor paranormale. Se spune că nu au sentimente, sunt lipsite de stări sufletești și din cauza asta, uneori, au fost luați drept roboți sau simple mecanisme. În unele cazuri, martorii au spus că sunt mașinării biologice, un fel de „roboței androizi" creați de extratereștrii înalți pentru a-i sluji.

În ciuda acestui fapt, majoritatea cărților despre OZN-uri încă pretind că acești „cenușii" sunt adevărații vizitatori, poate doar pentru că ei vin în contact direct cu martorii, în virtutea misiunii lor.

Ați observat probabil că aceste două tipuri de entități se aseamănă puternic cu două ființe mitologice. Nordicii sunt echivalentul îngerilor biblici și expresia maeștrilor magicieni, în timp ce „cenușiii" sunt demonici și, mitologic vorbind, corespund spiridușilor sau

elfilor. De vreme ce aceste creaturi sunt răspândite în sistemele de credinţă din aproape toate culturile, faptul trebuie să aibe o semnificaţie deosebită.

Oare aceste două tipuri de entităţi corespund unor profunde necesităţi psihologice dinlăuntrul nostru? Sunt, oare, reflectarea sociologică a binelui şi a răului, sau a conştientului şi subconştientului? Sau poate aceste credinţe religioase şi legende mitologice sunt reflectări conştiente, de-a lungul istoriei, ale faptului că am fost mereu în contact cu aceste două tipuri de entităţi supranaturale. Versiunea modernă — în care vizitatorii extratereştri sunt numiţi „nordici" şi „cenuşii" — ar putea fi o versiune a erei spaţiale, o nouă interpretare greşită a acestei extraordinare legături.

Fie ei reali sau imaginari, este evident că aceşti vizitatori au două misiuni aici, pe Pământ. Ei îi determină pe oameni să acţioneze ca mesageri şi, de asemenea, supun unei inginerii genetice o parte a omenirii. Rezultatul este ceea ce noi numim — *copiii din stele.*

După părerea unor martori, extratereştrii pretind că de mii de ani au creat pe Pământ astfel de copii şi că mulţi fondatori de religii au fost ei înşişi extratereştri. Am aflat de la martori (persoane contactate, dar şi victime ale răpirilor), sau de la personalităţi politice de pe ambele ţărmuri ale Atlanticului că acesta este motivul pentru care evidenţa OZN este mușamalizată. Nu e mare lucru să admiţi că extratereştrii există, dar a le identifica în final cu sursele religiilor ar fi un coşmar, dacă ar deveni public faptul că extratereştrii pretind că au manipulat majoritatea sistemelor de credinţă. Nici un guvern nu şi-ar asuma responsabilitatea afirmării faptului că religia este un exerciţiu extraterestru de relaţii cu publicul.

Scopul acestor reprezentanţi ai extratereştrilor pe Pământ a fost acela de a determina evoluţia omenirii fără a se recurge la o intervenţie directă. Se spune că am fost ţinuţi sub observaţie de pe când eram triburi primitive, iar progresul nostru a fost urmărit, aşa cum noi, plantând un trandafir în grădină încercăm să producem, prin

altoiri succesive, unul şi mai frumos. Din punctul acesta de vedere, extratereştrii par a fi un substitut al lui Dumnezeu; totuşi, ei nu pretind aşa ceva. În orice caz, teama ca prezenţa lor să nu fie percepută ca atare îi determină pe „cei iniţiaţi" să nu comunice altora acest mister.

După aceste vizite sporadice risipite de-a lungul istoriei, programul extraterestru a suferit o schimbare radicală după cel de-al doilea război mondial, şi mai ales de la mijlocul anilor '50. Într-adevăr, experimentul genetic începe la câteva zile după ce ruşii au trimis prima oară o formă de viaţă pe orbita Pământului la bordul navei Sputnik, în octombrie 1957. Această dată va fi, probabil, în istoria planetei mult mai importantă decât orice război sau răsturnare politică care a avut loc în secolul al XX-lea.

Unii cred că puterea noastră de a folosi arme nucleare şi de a distruge Pământul şi, mai recent, eforturile noastre de a grăbi, pe calc ecologică, o catastrofă, combinate cu această nouă capacitate dc a ne exporta greşelile în Univers prin programele spaţiale, denotă că planul pe termen lung al extratereştrilor trebuie accelerat. Nu putem nega că a existat o schimbare majoră în dovezile privind contactele cu extratereştrii exact la acea dată — fapt care poate fi foarte semnificativ, dar şi o mare coincidenţă.

În anii '50, primul val de misionari a fost cel al persoanelor contactate care au format multe culte şi asociaţii semireligioase. Aceste grupuri au adoptat un crez extraterestru şi se aflau în contact cu „maeştrii înţelepţi" şi cu „fraţii din spaţiu", care pledau pentru renunţarea la modul de viaţă păcătos. Ele au avut consecinţe în următorii 20-30 de ani, prin impactul considerabil pe care l-au avut aceste secte, mai ales în vestul Americii. Ele au stat la baza mişcării „New Age", care a înflorit mai târziu. Aceasta, într-o formă uşor diferită, se adresează aceluiaşi tip de oameni, cu aceleaşi mesaje.

Dar adevărata problemă a celor contactaţi este ardoarea lor mesianică. Ei au organizat turnee de confe-

rințe pretutindeni, au scris cărți, au candidat chiar la Președinția Americii! Scepticii bănuiesc însă (poate se înșală) că e vorba de autoamăgire sau înșelătorie.

În același timp cu desfășurarea mișcării persoanelor contactate, la sfârșitul anilor '50 a apărut un tip nou de mesageri. Oamenii au început să descopere că în răstimpuri de care, în mod inexplicabil, nu-și pot aminti, au fost răpite în spațiu de entitățile înalte. În decursul acestor întâmplări, presupunând că admitem ca adevărat vidul de memorie, victimelor li se implantaseră informații adânc în subconștient. Ele au fost programate pentru anumite misiuni. Puțini oameni știu care sunt acestea — de obicei li se spune că vor afla la timpul potrivit, când se va da semnalul pentru lumea întreagă. Totuși, unii cred că au fost încurajați să se comporte ca niște misionari care să răspândească mesajul extratereștrilor. Ei fac asta printr-un proces gradual de comunicare, nu prin crearea unor culte și nici prin promovarea propriei persoane.

După ce câțiva dintre cei contactați au fost determinați să producă un impact maxim prin crearea unor culte importante, asistăm acum la un proces mai subtil. Mii de oameni, poate chiar mai mulți, sunt contactați în fiecare zi și li se dau misiuni pe care le vor îndeplini la momentul potrivit. Mulți sunt acum misionari. Ceilalți vor acționa doar când va veni momentul, oricând se va întâmpla asta.

E o idee bizară — imaginea unei planete de nătângi preprogramați, cărora li s-au implantat mesaje posthipnotice de supunere la un plan nevăzut și neștiut al extratereștrilor.

Exprimată astfel, ideea este oribilă. Dar dovezile par să demonstreze că scopul este generos. Am auzit termenul de „program educațional" și planul pare mai degrabă unul de iluminare decât de îndoctrinare. Iar rezultatul va fi, se pare, benefic pentru viitorul omenirii.

Acești oameni sunt, dintr-un anumit punct de vedere, copii din stele. Stranii sunt și ideile despre un plan re-

actualizat de a însămânța, propriu-zis, reprezentanți ai extratereștrilor pe Pământ.

Din câte se știe, în anii '40 și la începutul anilor '50 au existat tentative de a adapta structura genetică a copiilor de pe Pământ încă din faza dezvoltărilor uterine. Părinții aveau să afle că au „copii deosebiți", deoarece aparțin unei rase extraterestre, deși se nasc ca toți ceilalți oameni.

Este o imagine teribil de asemănătoare celei petrecute la Nazareth, unde Maria și Iosif au aflat de la un înger că vor avea un copil, care se va numi Iisus.

E greu de precizat cum s-a aplicat inițial acest program. Acum unii copii din stele pretind că își aduc aminte de această întâmplare. Alții au puteri psihice neobișnuite. De exemplu, cel puțin un medium, un faimos vindecător și un foarte bine cunoscut magician pretind că în copilărie au fost supuși unor intervenții ale extratereștrilor. Dar sunt cu siguranță mai mulți.

Cine știe câți dintre acești oameni au funcții de răspundere, poate în mișcările ecologiste și pacifiste, poate chiar în guverne? Cine știe câți încă nu au conștientizat acea intervenție din tinerețea lor? Este, de asemenea, interesant de reținut faptul că cei născuți la sfârșitul anilor '40 și la începutul anilor '50 au ajuns la maturitate în anii '60, când pacifismul și curentul hippy erau la modă și când fenomenele paranormale se bucurau de atenție în întreaga lume.

Oricum, indiferent de succesul acestui început modest în modificările genetice, de la sfârșitul anilor '50 și până astăzi au apărut semne evidente ale unui proces mai direct și mai extensiv. Se pare că sunt selecționați bărbați și femei, duși de mai multe ori în spațiu și monitorizați, iar în cele din urmă, prin prelevarea unor probe, se declanșează un amplu experiment pe ADN-ul lor.

Probabil aceasta implică folosirea spermei și a ovulelor care sunt luate de la victimele alese, fecundate in vitro, modificate de către tehnicienii extratereștri, iar în cele din urmă reimplantate în uterul femeii răpite. După

trei-patru luni de dezvoltare uterină, copilul, conceput ca un hibrid extraterestru/pământean, este extras și adus la maturitate prin mijloace artificiale în mediul extraterestru.

Ce se întâmplă în continuare este mai puțin cunoscut. Oare acești hibrizi sunt aduși din nou pe Pământ, ca să crească aici? Sau sunt încă pe undeva prin spațiu, așteptând să salveze planeta amenințată de un mare și iminent dezastru? Acea „succesiune de fapte" frecvent menționată în timpul răpirilor și călătoriilor în spațiu pare să fie principalul scop al acestui experiment genetic.

Prin urmare, o serie de bărbați și femei au fost folosiți ca pioni într-un mare plan. Din cauza modului în care au fost aleși, ei se simt uneori deosebiți sau chiar parte a programului copiilor din stele. Se simt chiar protejați.

Totuși, dacă e să dăm crezare lui Ruth Montgomery și altor martori întâlniți în cuprinsul acestei cărți, cea mai directă formă de obținere a unui copil din stele este înlocuirea spiritului uman cu o formă de inteligență extraterestră — un fel de luare în posesie de către un extraterestru a unei persoane care devine cu adevărat un copil din stele

După cum am văzut, există cazuri în care oamenii pretind că au o asemenea origine; uneori ne-ar plăcea să credem că sun bolnavi mintal. Totuși, ei trec prin viață fără să prezinte alte semne de nebunie. Ca și când singura lor anomalie ar fi această convingere grotescă.

Desigur, ar putea fi luat în considerare și un alt aspect. Dacă este posibil ca un spirit extraterestru să „intre în posesia" unui trup omenesc prin înlăturarea sufletului proprietarului de drept, atunci aceste entități nu au neapărată nevoie de un corp fizic. De ce își pierd atunci timpul cu examene medicale fizice și de ce au nevoie de nave spațiale?

Este evident că dacă acesta este un proces psihologic, nu trebuie să urmeze o logică anume. Dar este posibil să existe și o altă explicație, mai degrabă una

spirituală. Ce-ar fi dacă aceşti extratereştri ar fi reali, dar navele lor nu ar exista? Ele ar putea fi doar imagini create cu scopul de a ne obişnui cu ideea că aceşti vizitatori sunt de pe altă planetă, în vreme ce de fapt ei coexistă cu noi pe Pământ.

Dar, repet, dacă aceste nave există, e posibil să fie create ca o ambianţă pentru fiinţe pământene — un loc în care să putem fi duşi, când va fi nevoie de experimente medicale. Poate că ne gândim la ele ca la nişte nave cu care zboară entităţile pentru că asta vrem să credem pentru a ne linişti conştiinţa. De fapt, aceste locuri sunt laboratoare în care ne duc pe noi spre a veni în întâmpinarea nevoilor noastre fizice.

Imaginaţi-vă că pe un hidrobiolog îl interesează un delfin. Omul de ştiinţă îl poate adormi în timp ce se apropie, din curiozitate, atras de luminile de pe vas. Apoi îl duce într-un bazin special pentru delfini, într-un laborator dintr-un port. Cercetătorul, înconjurat de cadrane bizare şi de echipamente de tot felul, va implanta un dispozitiv electronic în animalul încă ameţit, îi va face o nouă injecţie ca să adoarmă în timpul călătoriei de întoarcere şi îl va readuce în mediul său de viaţă.

Delfinii sunt fiinţe inteligente. Ştim că au un limbaj şi o organizare socială. Ce le-ar putea spune delfinul răpit din mare semenilor săi? Cu siguranţă, poveşti fantastice despre lumina aceea intensă, care s-a apropiat de el, că s-a trezit dintr-o dată într-o navă ciudată de forma unei cisterne, şi că era înconjurat de cadrane. Că aici se afla un monstru straniu, biped, care îl tot înţepa. Apoi, în mod inexplicabil, delfinul s-ar pomeni din nou în mare... Semenii săi, delfinii, i-ar spune cu siguranţă să se lase de bancuri.

Ceea ce vreau să spun este că, în acest caz, delfinul va considera cisterna şi echipamentul de laborator drept o „navă extraterestră". El niciodată nu va fi edificat cu adevărat asupra modului în care a fost transportat, cu barca hidrologului, şi că ceea ce el a luat drept o navă era o unitate staţionară, creată pentru a-i ajuta pe delfini

să se acomodeze în timp ce li se făceau testele. Delfinii sceptici i-ar fi spus că această „navă" a extratereştrilor era tocmai potrivită pentru un delfin, fiind dotată cu un mediu acvatic. Dacă aceste creaturi nu ar trăi în apă, ci în afara ei, ce rost ar avea să aibă nava plină cu apă?

Şi de ce făcea cercetătorul aceste teste? Nu ca să rănească delfinul, ci ca să afle mai multe despre el, şi, s-ar putea spune, cu scopul de a-i ajuta pe delfini prin folosirea tehnologiei avansate.

Această comparaţie nu este atât de naivă pe cât pare. Este probabil cea mai potrivită la care se poate ajunge, având în vedere ce se întâmplă în timpul răpirilor. După cum arată şi întâmplarea cu bietul delfin, multe lucruri care pentru noi sunt ilogice, din perspectiva extratereştrilor s-ar putea să nu fie. În acelaşi timp, unele elemente pe care noi le considerăm ca făcând parte din mediul extraterestru, s-ar putea să fie create tocmai pentru noi.

Nu putem nega că există oameni care cred că s-ar putea ca ei să fie copii din stele. Faptul că mult mai mulţi pretind că sunt victime ale unui plan extraterestru reiese şi mai clar din examinarea datelor. În mod evident, există un motiv anume pentru care toate acestea se întâmplă în număr atât de mare în zilele noastre.

Singurul lucru pe care trebuie să-l reţinem este scopul final. Oare avem dreptate atunci când spunem că nu suntem singuri în Cosmos şi că există forţe mai puternice decât noi care intervin pe Pământ? Dacă e aşa, atunci va trebui să aflăm cât se poate de multe lucruri din planul lor.

În primul rând, trebuie să avem în vedere că extratereştrii s-ar putea afla mult mai aproape de Pământ decât se pare. S-ar putea ca răspunsul la ghicitoare să nu se afle acolo, în spaţiu, ci în tărâmul încă necuprins în cărţi al universului interior şi al minţii omeneşti... ultima frontieră, cea pe care nici căpitanul Kirk nu a cucerit-o vreodată.

12
Pură imaginație?

În 1992, un hipnotizator și cercetător de la Houston UFO Network, Derrel Sims, a elaborat un plan fascinant pentru cercetarea răpirilor în spațiu. Șase martori, care au pretins că pe parcursul vieții lor au fost în contact cu extratereștrii, au fost supuși unei hipnoze adânci, iar pe parcursul acesteia Derrel Sims le-a sugerat să transmită extratereștrilor să stabilească un contact direct cu echipa care făcea investigația.

În noiembrie 1992, una din aceste persoane, din Texas, a fost după câte se pare răpită din nou și s-a opus controlului mental exercitat de micile ființe cenușii. Înainte de a ceda insistenței lor puternice, ea a țipat, așa cum îi dictase comanda primită prin hipnoză: „Știm ce vreți să faceți... știm totul despre voi!".

După câteva zile, alți câțiva subiecți ai hinozei au pretins că au fost răpiți din nou. În timpul următoarelor ședințe de hipnoză, la carc au fost supuși cinci dintre ei — în mod individual desigur, astfel încât martorii să nu-și poată împărtăși amintirile — a reieșit un lucru fantastic. Trei din cinci au pretins că au fost răpiți în aceeași noapte — 8 decembrie 1992 — și că, atunci când s-au trezit, au găsit pe pijamale urme ale unei sângerări nazale.

Acești martori au prezentat, în fond, experimente asemănătoare, cu unele diferențe semnificative, totuși. O persoană a crezut că este moartă și că fratele ei, decedat, se află în apropiere, iar alta a crezut că a fost dusă în Rai și a simțit prezența Domnului. Ceilalți au relatat, așa cum era de așteptat, că au fost în interiorul unor OZN-uri.

Cu toate aceste deosebiri, toţi subiecţii s-au referit la o cameră asemănătoare în care a avut loc întâlnirea cu entităţile extraterestre de care au fost interogaţi şi pe care le cunoşteau dinainte. Un caz tipic a fost cel al unui bărbat care a relatat următoarele.

Se trezise într-o lumină strălucitoare (ca de trăsnet, fără tunet); o creatură mică şi cenuşie se afla în camera lui şi l-a condus afară, într-un cerc de lumină albastră care lumina terenul. Următorul lucru pe care şi-l aminteşte este că se afla într-o cameră mare, circulară, pe care şi celelalte persoane răpite au descris-o într-un mod asemănător.

Subiectul a văzut apoi alte fiinţe, nu pe cele cenuşii, ci nişte creaturi cu înfăţişare mai umană, pe care nu le mai întâlnise şi înainte. Aceste fiinţe l-au întrebat cum a aflat despre răpirile lui anterioare. I-au arătat o schemă a creierului uman şi i-au cerut să identifice subconştientul. Bineînţeles, martorul nu a ştiut. În cele din urmă şi-a dat seama că mai erau şi alţi oameni în cameră, dezbrăcaţi, aşa cum era şi el. Erau investigaţi într-un mod asemănător şi nu păreau conştienţi că se află împreună cu alte victime ale răpirii.

În final, persoana răpită a spus că a izbucnit o discuţie între două dintre fiinţele înalte, humanoide, în încercarea de a stabili dacă experimentul lor putea să continue, acum că victimele lor erau conştiente de el. Îi învinuiau pe cei cenuşii, iar aceştia nu erau mulţumiţi se pare de tehnicile folosite de cei înalţi.

Întâmplarea e fascinantă din mai multe motive. Ea demonstrează, nu pentru prima oară, că între răpit şi răpitor poate exista o interacţiune dinamică. Aici, scenariul cuprinde mai multe victime care iau parte la un experiment, în care două tipuri diferite de fiinţe extraterestre folosesc fiecare propriile metode şi standarde.

În această privinţă, cazul pare să confirme teoria despre care se discută şi care implică admiterea faptului

că aceste întâmplări ar putea să fie reale. Totuși, ce semnificație are strania referire la subconștient? E o imagine făcută să transmită ceva, așa cum un vis poate avea o anumită semnificație, pe care un psiholog o poate descifra pentru a afla starea noastră psihică? Oare faptul că o sugestie posthipnotică poate schimba cursul răpirii este un semn că aceasta este, în esență, doar un fenomen psihic, manevrabil ca atare la nivelul creierului persoanei răpite?

Îmi amintesc un caz în care martorul, o fetiță, era speriată de revenirea extratereștrilor. I-am sugerat să țină un aparat de fotografiat în camera ei, pentru că extratereștrilor nu le place să fie fotografiați. Trucul i-a ținut la distanță timp de câteva săptămâni. Când s-au întors, i-au spus: „N-am mai venit din cauza aparatului de fotografiat".

În alte cazuri, pe care le cunosc, o evoluție similară a ieșit la iveală din când în când. Îmi amintesc de o ședință de hipnoză mediocră, în cadrul căreia un martor a relatat o scenă petrecută într-un OZN și a explicat că extratereștrii se ridicau de la un nivel la altul, în interiorul acestuia. Atunci hipnoterapeutul i-a sugerat că asta e cam greu de înțeles. Nu aveau un mijloc oarecare de a trece de la un nivel la altul, așa cum facem noi utilizând escalatoarele? Martorul supus hipnozei a răspuns aproape imediat că în interiorul navei existau escalatoare — lucru de care eu nu auzisem până atunci și nu am auzit nici mai târziu.

Am remarcat că unele informații înregistrate anterior se pot regăsi în mărturia subiectului în timpul hipnozei. Vă amintiți ce repede s-au răspândit extratereștrii care miroseau a scorțișoară, după ce Whitley Strieber a descris primul acest detaliu în cartea lui?

În răpirea lui Alan Godfrey, martorul a spus, dintr-o dată, că pe extraterestru îl cheamă „Yosef" și că poartă un fel de tichie. Era o imagine izbitor de asemănătoare cu una biblică. Se poate spune că, în subconștientul lui

Alan, exista informația că sunt persoane interesate de cazul lui și care erau de credință iudaică (iar atunci tichia se potrivea în mod evident) și era posibil ca pe medicul responsabil de hipnoză să-l cheme Joseph. Oare Alan a introdus în mod inconștient această informație în povestea sa?

Odată, în timpul unei ședințe de hipnoză, m-am „întors" într-o viață anterioară și am aflat cu stupoare că numele meu fusese (mi-am amintit de astă din cauza lui Alan Godfrey) Mary Reynolds. Mai târziu am realizat semnificația acestui fapt. Uitasem (dar în subconștient probabil rămăsese) că Mary Reynolds era în realitate Rip Van Winkle, care avusese multe experiențe cu fenomenul vidului de memorie, în secolul al XIX-lea. Trebuie subliniat, de asemenea, că numele Reynolds sună asemănător cu al meu. Iar Mary era numele celei care mă hipnotizase.

Într-adevăr, mai târziu, spre sfârșitul ședinței, am rostit un alt nume — Alan Dale — iar după câteva săptămâni am descoperit că era vorba de Alandale Road, strada pe care se afla casa în care urma să mă mut atunci. Vizitasem zona, deci e aproape sigur că trecusem pe lângă plăcuța de la colțul străzii, deși în mod conștient nu îmi aminteam. Oare sub hipnoză a reapărut ca un stimulent al fanteziei? Oare asemenea procese au loc mai des decât credem?

Procesul este binecunoscut psihologilor și poartă numele de criptomnezie.

O altă întâmplare ciudată a avut loc în timpul răpirii din Aveley, Essex. Am participat la una dintre ședințele de hipnoză la care a fost supusă Sue, mama acelei familii, ședință condusă de parapsihologul Andy Collins. În timp ce eu puneam întrebări subiectului, s-a întâmplat ceva straniu. A dat un răspuns care, așa cum mi-am dat seama imediat, îmi era transmis ca un mesaj de la extratereștri. Am continuat, așadar, să o întreb și am aflat că, pentru puțin timp, putem folosi martorul hipno-

tizat ca pe un telefon și că vorbeam, prin ea, în direct cu entitățile înalte, cu ochi albaștri, care răpiseră întreaga ei familie cu patru ani în urmă.

Din punctul de vedere al informațiilor transmise nu am aflat nimic extraordinar, dar am încercat din nou acest procedeu în următoarele două ședințe cu persoane răpite. Într-un caz, am reușit, iar în celălalt, nu. Totuși, la drept vorbind, cum ai putea comunica cu aceste entități extraterestre, în timpul unei regresii hipnotice, dacă nu vorbești tu însuți — nu cu o inteligență venită din spațiu — ci cu o parte a subconștientului persoanei răpite?

Amintiți-vă de povestea lui Alan, din capitolul II, în care el și-a dat seama mai târziu că a adaptat în mod inconștient amintirile despre răpire, pentru a le face să semene cât mai bine cu celelalte povestiri pe care le citise.

Cercetătorul britanic John Spencer a realizat, în 1993, câteva experimente cu voluntari, în cadrul cărora un hipnotizator le-a imprimat, prin sugestie posthipnotică, unele răpiri fictive. După câteva ședințe, majoritatea martorilor le-au descris ca și când ar fi avut loc în realitate. Dar, bineînțeles, ele nu avuseseră loc. Evenimentul a fost înregistrat cu o cameră video și a dovedit „martorilor" că ceea ce ei considerau a fi o amintire reală era numai o amintire falsă indusă prin hipnoză.

Aceeași tehnică a fost folosită și în cazuri care nu aveau nici o legătură cu OZN-urile. Cunosc un caz în care o femeie a fost interogată cu privire la o noapte când nu se întâmplase nimic neobișnuit și ea dormise liniștită. Prin hipnoză i s-a sugerat că auzise un foc de armă. Când după hipnoză a fost întrebată despre ce s-a întâmplat în noaptea respectivă, ea și-a „amintit" de focul de armă și a fost uluită când i s-a dovedit că amintirea fusese o iluzie indusă prin hipnoză.

Toate aceste probe, la care se adaugă faptul că 50 la sută din mărturiile făcute sub hipnoză s-au dovedit a fi

născociri şi probabil simple fantezii, explică de ce hipnoza este rareori folosită pentru a ajuta martorii în faţa unei instanţe judecătoreşti.

În acelaşi timp, trebuie precizat că atunci când sunt oneşti şi nu caută publicitatea, martorii au tendinţa de a spune că nu pot garanta obiectivitatea amintirilor despre răpire dezvăluite sub hipnoză.

Unul dintre primii care au avut curajul de a recunoaşte acest fapt este ofiţerul de poliţie Alan Godfrey; el a arătat că, în vreme ce este absolut sigur că a văzut un OZN în Todmorden, în noiembrie 1980, nu este la fel de sigur de aventura de la „bord", descrisă sub hipnoză în vara următoare. În săptămânile dintre viziune şi şedinţa de hipnoză a citit cărţi despre OZN-uri şi este conştient că ar fi putut memora în mod inconştient informaţii din aceste lecturi. Tot ceea ce se poate spune este că imaginile văzute păreau reale, dar că asta nu înseamnă că şi erau.

Oricum, nu hipnoza este cea care a declanşat poveştile despre întâlniri cu extratereştri. În această carte am vorbit despre câteva cazuri în care hipnoza nu a fost deloc folosită. Într-adevăr, înainte de 1987, cam în 40 la sută din povestirile despre răpiri nu s-a folosit regresia hipnotică; procentul a scăzut până la 25 la sută în zilele noastre, când hipnoza este atât de răspândită în SUA. Nu există însă dovezi care să evidenţieze faptul că amintirile evocate în timpul hipnozei sunt diferite de cele în care această tehnică nu este folosită. Chiar şi aşa, trebuie să avem în vedere că şi în cazurile în care răpirile nu sunt dezvăluite prin hipnoză, ele sunt adesea revelate sub alte stări ale conştiinţei, cum ar fi, de exemplu, reveria diurnă.

E indiscutabil însă că hipnoza poate stimula amintirea unor întâmplări blocate în subconştient, cu aceeaşi intensitate cu care poate declanşa şi anumite forme de fantezie. Aşadar, atât timp cât admitem că mărturia sub

hipnoză este dubioasă, nu trebuie să uităm că s-ar putea ca uneori ea să fie cheia care deschide ușa secretă a adevărului aflat în minte.

În fond, tot ce știm despre modul în care acționează hipnoza indică faptul că, în cazurile în care includ amintiri despre OZN-uri, ea acționează mai puternic decât în cazurile care nu implică asemenea amintiri. Semnificația și șocul întâlnirilor de gradul III fac ca memoria faptică să fie de peste 50 la sută și să reducă mult nivelul fanteziei. Într-adevăr, este un lucru cunoscut că regresia hipnotică aduce la suprafață amintiri mai exacte dacă se reconstituie atmosfera în care ele au avut loc. Așadar, readucerea persoanei în contextul în care s-au desfășurat întâmplările poate fi de folos.

Merită să subliniem că același efect se poate obține — fără folosirea hipnozei —, pur și simplu ducând persoana respectivă la locul în care s-a petrecut întâlnirea și cerându-i să o reconstituie. Experimentele au arătat că această tehnică, pe care am folosit-o, o dată sau de două ori, în locul hipnozei, și pe care am numit-o „vizualizare creativă", este la fel de folositoare ca orice alt tip de regresie. Ea înlătură și îndoielile legate de metoda hipnozei.

Chiar dacă pare atractiv să deducem din experimente ca acelea conduse de John Spencer că oamenii pot imagina răpiri până la a le confunda cu realitatea, în practică lucrurile nu sunt chiar atât de simple.

Un experiment anterior pe care Spencer a căutat să-l imite și să-l extindă a fost condus de Alvin Lawson, profesor de engleză din California, cu ajutorul unui hipnoterapeut, dr. William McCall. Ei au hipnotizat un grup de opt studenți, pentru a afla dacă sunt interesați sau au auzit de OZN-uri. Apoi au cerut grupului să inventeze o răpire. S-au observat unele asemănări superficiale cu cazurile reale, dar existau și mari deosebiri. Au fost descrise, spre exemplu, mai multe tipuri de extratereștri care nu fuseseră încă descrise.

Am reluat și eu experimentul Lawson/McCall, folosind mai mult vizualizarea decât hipnoza, cu două grupuri de zece oameni. Primul grup nu avea cunoștințe despre OZN-uri, asemenea celor testați în California. Cel de-al doilea grup citise, făcuse experimente și cercetări în domeniul OZN-urilor, deși după cât știam noi, nu fuseseră răpiți în spațiu și nici nu avuseseră contacte cu extratereștrii.

Au apărut diferențe clare între rezultatele obținute. Cei care aveau cunoștințe legate de OZN-uri au creat scenarii asemănătoare cu răpirile cuprinzând entitățile și tehnicile cunoscute. Cei care nu aveau cunoștințe despre OZN-uri nu au făcut acest lucru. Nici măcar unul dintre subiecți nu a vorbit despre „cenușii" sau „nordici", despre examene medicale, sau despre practici ale ingineriei genetice. Mai mult, nici unul dintre ei nu a vorbit despre sindromul „amneziei din cadrul ușii", unii descriind chiar foarte detaliat momentul intrării în OZN (de exemplu, au vorbit despre „teleportare", despre drumul pe o rampă sub amenințarea unui pistol-laser ș.a.m.d.). Diferențele dintre aceste povești și răpirile reale nici că puteau fi mai evidente.

De fapt, în toate aceste experimente se omite ceva care nu reiese din fabulațiile despre răpiri și anume impactul emoțional al întâmplărilor. Acest impact implică o imensă frică și, în același timp, în mod paradoxal, o imensă tristețe la plecarea acelor entități.

După cum puteți vedea, există elemente care susțin și altele care contestă opinia conform căreia originea acestor întâmplări ar fi în esență psihologică. Totuși, putem cu siguranță să identificăm anumite caracteristici cu privire la martori. Acestea reprezintă cheia celor treizeci de ani de cercetări care au conturat profilul unui potențial copil din stele.

Acești copii tind să aibă o inteligență peste cea medie și manifestă un interes deosebit pentru spațiu și pentru Cosmos. Adeseori se simt atrași de domenii mistice, de

curentul „New Age", de mișcările pacifiste și ecologiste. Se pare că există un moment în viețile lor, pornind de la care aceste activități capătă, fără un motiv anume, o importanță deosebită.

De obicei, acești oameni se dezvoltă foarte rapid comparativ cu ceilalți, de exemplu vorbesc și citesc la o vârstă neobișnuit de timpurie. Ca urmare, sunt priviți ca niște ciudățenii poate și din cauză că par mai maturi decât vârsta pe care o au. Sunt foarte sensibili emoțional și se dedică unor profesii care țin de asistența socială sau asistența medicală.

Este de notat, de asemenea, capacitatea lor de a-și aminti perioade foarte timpurii din viață. Majoritatea adulților nu-și pot aminti mai nimic din cele petrecute înainte de vârsta de trei ani și au amintiri vagi despre vârsta cuprinsă între trei și cinci ani, dar copiii din stele sunt diferiți. Ei își amintesc adesea scene petrecute în leagăn sau în cărucior, de când aveau câteva săptămâni sau luni. Unii pretind chiar că își amintesc de propria naștere.

Pe măsură ce cresc, viața lor este încărcată de fenomene stranii. OZN-urile și răpirile sunt doar o parte din ele — începând cu jucăriile paranormale ca sferele luminoase care apar în dormitoarele lor și până la o serie întreagă de alte fenomene paranormale, cum ar fi experiențele de părăsire a trupului, premoniția și, mai rar, psihokinezia sau fenomenul poltergeist în jurul casei. Visurile lor nocturne sunt, de asemenea, neobișnuite; ei visează că plutesc sau că zboară, cu o luciditate surprinzătoare.

Veți observa că acești oameni dovedesc, pe măsură ce cresc, un talent artistic aparte. Acesta este ușor vizibil în grafia lor, care are tendința de a prezenta numeroase înfloriturii decorative. Ei vor scrie, așadar, poezii sau povești, vor picta sau vor avea un alt hobby care să implice puternica lor creativitate artistică, așa cum ar fi, spre exemplu, olăritul.

După cum puteți observa, se știu multe lucruri despre ceea ce este un potențial copil din stele, chiar dacă nu știm de ce apare el.

American Journal of Abnormul Psychology, din 1993, a publicat un material elaborat de cercetătorii Nicholas Spanos, Patricia Cross, Kirby Dickson și Susan DuBreuil, în care este descrisă detaliat personalitatea martorilor OZN-urilor.

Au fost studiate două grupuri, în total 49 de oameni — unul al celor care au zărit, doar, OZN-uri, iar al doilea, al celor care au avut contacte cu extratereștri. Cei din al doilea grup, deși nu erau cu toții copii din stele, erau foarte apropiați de acest model. Două alte grupuri, formate din 127 de indivizi — studenți și persoane cu studii medii (care nu au avut contacte cu extratereștri) — au fost supuse aceluiași set imens de teste psihologice standard, alcătuit astfel încât să dezvăluie toate aspectele vieții lor.

Descoperirea cea mai importantă a fost aceea că nu există nici cea mai mică dovadă care să susțină teoria că martorii OZN-urilor — indiferent cât de bizare ar fi fost întâmplările pe care pretindeau că le-au trăit — ar fi cazuri patologice, ar prezenta tulburări psihice sau alte anomalii. O altă descoperire foarte importantă a fost aceea că există o anumită tendință a martorilor de a crede în lucruri neobișnuite — cum ar fi viața extraterestră și viața de după moarte.

Bineînțeles, sunt două posibilități. Deși se stabilește efectiv, ca și alte teste similare, că nu există o bază pentru concepția conform căreia copiii din stele ar avea tulburări psihice, totuși nu se explică legătura descoperită între credințele mai neobișnuite și experiențele stranii trăite.

Aceasta poate să însemne că e mai probabil ca oamenii care admit existența lucrurilor ciudate să le și trăiască sau, spre deosebire de ceilalți, să interpreteze situațiile ciudate trăite mai degrabă într-o manieră supranaturală decât într-una naturală.

Pe de altă parte, cele de mai sus se potrivesc și cu o altă problemă descrisă în această carte, și anume că astfel de oameni au viața presărată cu fenomene bizare. Dacă încă din pruncie am vedea lumini stranii, am avea senzații de părăsirea corpului și vise în care plutim, sau am vedea în mod frecvent extratereștri, am avea motive serioase să credem că toate acestea sunt fenomene reale. Dar cei care nu trăiesc asemenea situații, cel puțin nu cu regularitate, sunt îndreptățiți să adopte o poziție sceptică și să nu aibă aceeași convingere.

Dar, oare, care este prima: convingerea că asemenea fenomene există sau experiența în urma căreia apare convingerea?

Psihologul dr. David Hufford a încercat să găsească o explicație psihologică rezonabilă acestui mister. Fascinanta sa carte, *The Terror That Comes by Night* (Teroarea nocturnă), publicată în urmă cu mai bine de 10 ani, a inclus și mitul canadian al „bătrânei vrăjitoare". Acesta este, de fapt, un pretins contact nocturn cu un spirit adesea invizibil, care apare în dormitor și interacționează cu martorul — dându-i uneori senzația de zdrobire a corpului. Este evidentă asemănarea cu vechile mituri despre incubi și sucubi, în care un spirit al unui mort revine în miez de noapte, pentru a-și silui victimele, femei și bărbați.

Ulterior, la un simpozion MIT, Hufford a făcut o legătură între cazurile de răpire în spațiu și credința tot mai răspândită, în ultima vreme, în existența copiilor din stele. El a vorbit și despre cercetările făcute în Terra Nova pe 254 de indivizi și a arătat că în 14 până la 17% din cazuri s-au constatat paralizii nocturne, prezențe inexplicabile în camere și presiune exercitată asupra corpului (uneori însoțită de o senzație de furnicături sau de un zgomot înfundat). Aceste simptome sunt de o asemănare izbitoare cu cele relatate de persoanele răpite —, într-adevăr, sondajul Roper Poll, din 1992, asupra potențialelor persoane răpite (cel mai mare realizat vreodată în SUA) a relevat un procentaj aproape identic

(18 față de 17%) în ceea ce privește credința în prezența unei entități în dormitor.

Hufford a subliniat că nu este un sceptic și că a întâlnit cazuri extrem de dificile, greu de încadrat într-un scenariu prestabilit. Dar a remarcat că datele furnizate de martorii săi din Terra Nova, și care se potriveau cu cele ale legendei populare despre „bătrâna vrăjitoare", în alte locuri, în mod justificat se interpretează drept un indiciu sigur că persoana respectivă urmează să fie răpită.

Poate că senzațiile fizice și psihice sunt pretutindeni la fel și numai interpretarea lor diferă de la o cultură la alta. Oare, de aceea, în secolele trecute, când nu se știa despre extratereștri, răpirile erau considerate drept posedări de către diavol sau drumuri pe tărâmul fermecat? Oare de aceea în unele culturi moderne — de exemplu, în vastul subcontinent India — nu se vorbește despre răpiri de către extratereștri? Oare, în virtutea diferențelor culturale interpretează oamenii diferit aceste simptome și aceste trăiri? Cynthia Hind a descoperit că băștinașii din Africa rareori vorbesc despre întâlnirile lor cu extratereștri, deoarece le consideră vizite ale spiritelor ancestrale.

Întrebarea este care dintre aceste evaluări ale datelor concrete este cea corectă? Trebuie să fie corectă neapărat interpretarea noastră occidentală?

Dr. Eddie Bullard, un folclorist de la Universitatea din Indiana a dat curs invitației lui Hufford ca fenomenul răpirilor să fie cercetat interdisciplinar. El a studiat cele mai cuprinzătoare date despre răpirile spațiale, aplicând acestora toate regulile standard ale mitologiei. A început în 1986, fiind convins că relatările persoanelor răpite vor coincide cu povestirile populare, astfel încât să poată demonstra colegilor săi că ufologia nu reprezintă altceva decât folclorul în desfășurare din epoca zborurilor spațiale.

Dar a reieșit altceva. Fiecare test făcut de Bullard evenimentelor respective era neconcludent. Aceste ca-

zuri, pur și simplu, nu urmau regulile din folclor. Dovezile, fiind foarte concrete, au dus la concluzia că era vorba despre un fenomen real. După ce a studiat peste 800 de cazuri, folcloristul s-a convins că, orice ar fi, ceea ce se întâmplă nu este mitologie, ci se întâmplă cu adevărat; totuși, el nu știe ce este. Oricum, pare să nu respingă posibilitatea a ceea ce se înfățișează a fi un contact real cu extratereștri.

Aici, cred eu, trebuie avut în vedere faptul că folclorul de care se ocupă cercetătorii datează dintr-o perioadă în care relatările despre diverse întâmplări erau transmise pe cale orală, la câteva luni sau chiar ani de la momentul când se petrecuseră. În cazul răpirilor în spațiu situația este diferită, deoarece astăzi martorii își relatează experiența la câteva zile sau chiar ore după ce a avut loc și, în plus, explozia informațională — cărți, ziare, filme și TV — o difuzează cu mare rapiditate în lumea întreagă.

Nu mai e ca în evul mediu, când oamenii trăiau izolați în mici așezări și spuneau povești despre întâlniri cu zâne. Pe atunci nu aveau posibilitatea de a participa la emisiunea lui Oprah Winfrey și de a vorbi lumii întregi despre astfel de întâlniri și nici nu-și puteau vinde drepturile de publicare ziarului *Daily Star* și milioanelor sale de cititori sau să încheie un contract cu Steven Spielber pentru realizarea unui film care să fie văzut de nenumărați oameni din lumea întreagă. Dacă ar fi existat această șansă, poveștile cu zâne ar fi fost cunoscute la fel de detaliat ca și răpirile din zilele noastre? Deși nu se poate răspunde la această întrebare, ea nu trebuie ignorată.

Dr. Rima Laibow, psihiatru din New York, a arătat un mare interes pentru ceea ce se numește „trăirea unor traume neobișnuite". Termenul se referă la posibila legătură dintre pedofilie și răpirile în spațiu.

Într-un text excepțional scris pentru *International UFO Reporter*, din mai 1989, dr. Laibow susține că, printre

pacienții săi, răpiți de extratereștri, unii, în copilărie, fuseseră abuzați sexual. Ca urmare, ea a elaborat teoria care susține posibilitatea ca întâlnirile cu extratereștri, în special cele în care este descris și un viol, să fie, de fapt, o încercare de a acoperi, prin ceva inventat, adevărul — și anume acela că, în realitate, agresorul fusese un membru al familiei.

Într-o serie de cazuri unii psihiatrii demonstrează convingător că această variantă pare neverosimilă. Singura problemă este că victimele abuzului sexual în copilărie au tendința de a-și bloca amintirile și de a se minți, încercând să-și alunge, într-un fel sau altul, anxietatea. Crearea unui substrat al amintirii în care întreaga grozăvie a experienței să rămână intactă, nu este un scenariu ușor de adoptat. Cu atât mai mult cu cât răpirile în spațiu sunt de așa natură încât trauma pare mai puternică, iar scopul de a ascunde o întâmplare oribilă și de o înlocui cu ceva perceput ca real, dar mult mai oribil, rămâne greu de înțeles.

Conexiunea existentă ar putea avea multe explicații ținând seama de numeroasele experimente făcute de specialiștii care se ocupă de victimele pedofililor. Se pare că 40 la sută dintre femei și 16 la sută dintre bărbați au suferit abuzuri sexuale în copilărie, din partea unui membru al familiei. O cifră atât de ridicată indică faptul că numărul de victime ale răpirilor în spațiu însoțite de abuzuri sexuale este semnificativ doar pentru că există tendința de a subestima numărul real de victime ale abuzurilor din societatea „normală".

Bineînțeles, amintirile legate de un abuz sexual din copilărie pot acționa ca un ecran protector împotriva unor abuzuri mult mai oribile ale extratereștrilor. Un psihiatru a relatat un caz în care, în momentul când, sub hipnoză, a rezultat „adevărul", și pacientul și-a dat seama că nu mama sa era cea care îl agresase, ci micile creaturi extraterestre, starea lui s-a îmbunătățit simțitor. Nu mai putea să o învinovățească pe ea pentru cumpli-

tul atac extraterestru. Dar dacă era vorba de un ecran protector, de ce nu acționa permanent?

Studii recente efectuate la sfârșitul anilor '80 și începutul anilor '90 în Marea Britanie în legătură cu copii care pretindeau că au fost agresați sexual în timpul unui ritual satanic, nu au reușit să strângă suficiente dovezi incriminatoare. Totuși, acești copii păreau atât de sinceri încât relatările lor au fost luate în serios și, în unele cazuri, au fost despărțiți de familiile lor și încredințați unor instituții de ocrotire. Dar dacă aceste amintiri ale agresării sexuale de către persoane mascate erau reale, iar atribuirea lor oamenilor era o sublimare? Nu s-a găsit nici o dovadă în acest sens, deoarece nu fuseseră săvârșite de oameni. Ce autorități ar avea în vedere posibilitatea existenței unor surse extraterestre pentru suferințele reale ale acestor copii?

O altă problemă este SPT — o tulburare numită stresul posttraumatic. Victimele unor mari catastrofe, cum ar fi cele aviatice, sunt marcate de această tulburare, la fel ca și cei care au fost răpiți sau violați. Este vorba de o serie de simptome specifice, iar majoritatea persoanelor răpite le au în mod indiscutabil. SPT arată că victimele răpirii în spațiu cred că trauma lor este reală și nu doar o impresie de moment. Se întâmplă rar și este discutabil dacă SPT poate fi și rod al imaginației.

Psihologul american Brenda Dean a observat că cei care suferă de SPT sunt dominați de două tendințe. Una dintre ele este dorința de a transforma această experiență groaznică în ceva pozitiv, fapt întâlnit la victimele răpirilor care au depășit trauma prin punerea într-o lumină favorabilă a agresorilor lor. După o asemenea traumă, unele persoane răpite se simt atrase de „New Age", de ecologie și de schimbarea religiei.

Cealaltă tendință este dorința de a învinovăți pe cineva, oricine ar fi, și de a nu permite suferinței lor să aibă în continuare o cauză „necunoscută". Aceasta poate împinge victimele spre un fenomen psihic mai puțin

cunoscut — cum ar fi mitul bătrânei vrăjitoare, incubi, ritualurile satanice, iar mai nou, răpirea de către extratereştri — să găsească pe cineva, pe undeva şi să-l facă răspunzător. Poate că extratereştrii sunt cei mai noi dintr-o lungă serie de „ţapi ispăşitori" imaginaţi de mintea omenească.

După cum v-aţi dat seama, ufologii sunt departe de a fi nişte smintiţi care stau pe vârful unui deal aşteptând să zboare pe lângă ei ultimul tip de navă de pe Venus şi că, de fapt, termenul denumeşte nişte oameni care încearcă să găsească o explicaţie rezonabilă pentru cele ce se întâmplă. În timp ce scepticii pur şi simplu nu acceptă ideea şi cred că misterul se va risipi dacă vor spune că este „în mod sigur o iluzie", efortul real de descoperire a adevărului provine, în continuare, chiar dinlăuntrul fenomenului.

Bineînţeles, există oameni creduli care văd peste tot extratereştri veniţi din stele şi care cred că guvernele vor să ascundă acest lucru. Dar, în acelaşi timp, există psihologi, sociologi, fizicieni şi ufologi obiectivi care s-au angajat într-o dezbatere serioasă, ca de exemplu cea din publicaţia de excepţie BAE (*Bulletin of Anomalous Experience*). Scepticii au fost dezamăgiţi dar, pe cât de patetici, pe atât de îndărătnici, au rămas indiferenţi şi nu s-au lăsat convinşi de fapte.

În numărul pe 1992 al BAE, spre exemplu, ufologul texan Dennis Stacy a avansat o teorie originală, pe care colegii săi au dezbătut-o, în toate detaliile ei, timp de aproape un an. Valabilitatea ideii sale, pe care atât eu cât şi alţi critici o considerăm îndoielnică, este mai puţin importantă decât faptul că a fost creată de către un ufolog şi combătută cu argumente de alţi ufologi, şi, cum era de aşteptat, ignorată de toţi ceilalţi oameni de ştiinţă şi de cei care consideră teoriile despre OZN drept nişte glume.

Stacy presupunea că sindromul experimentului genetic făcut de extratereştri reprezintă, de fapt, o dramă

psihologică rezultată din dezbaterea publică pe tema avorturilor. El s-a referit la forma rotundă a ochilor și la capetele mari ale entităților — caracteristici prezentate de fetuși (o persoană răpită a descris chiar aceste entități ca pe un fel de „fetuși supradezvoltați"). Cercetătorul se întreabă dacă nu cumva acest model, care preocupă atât de mult societatea contemporană, se suprapune misterului preexistent al răpirii care se impregnează ca un fenomen real pe creierul care, de fapt, creează acele imagini.

E o teorie interesantă, care o reflectă și pe cea pusă în discuție de către dr. Alvin Lawson, profesorul la ale cărui experimente de răpiri imaginare ne-am referit mai devreme în acest capitol. Lawson a încercat să demonstreze că răpirile imaginare nu sunt decât amintiri traumatizante ale propriilor nașteri, care acum au ieșit la suprafață. Se pare că examenele medicale, analizele și „luminile" erau elemente care susțineau această teorie.

Din nefericire, așa-numita teorie a traumei nașterii nu s-a confirmat, așa cum se întâmplă cu toate teoriile bune, căci permitea predicția unor rezultate empirice. Dacă ea ar fi fost reală, atunci fantasmele produse de nașterea naturală nu s-ar fi aplicat în cazul nașterilor prin cezariană — o operație destul de diferită. Și invers, bineînțeles. În orice caz, datele pe care le deținem nu furnizează astfel de diferențe, ci subliniază că teoria traumei produse de naștere a fost o încercare curajoasă, dar, din păcate, nereușită.

Bănuiesc că același rezultat va avea și dezbaterea privind ipoteza avortului. Unul dintre contraargumentele cele mai convingătoare pare a fi acela că răpirile de către extratereștri sunt relatate de către copii care, bănuiesc, sunt prea mici la 7 sau 8 ani, în majoritatea cazurilor cunoscute mie, pentru a cunoaște atât de controversata problemă a avortului.

Chiar și așa, o astfel de ipoteză de lucru este utilă. Trebuie explorate toate opțiunile și apreciez dorința lui

Dennis Stacy de a medita la problemele legate de acest domeniu.

Cea mai plauzibilă explicație avansată în ultimii ani este cea numită *fantasy prone personality* — FPP (personalitate înclinată spre fantezie). Această ipoteză a fost elaborată la începutul anilor '80 de psihologii Rhue și Barber, într-un context care nu implica deloc OZN-urile. Ea a fost integrată în ufologie de asistentul social australian Keith Basterfield și de psihologul dr. Robert Bartholomew.

În 1990 am fost puțini care credeam că această teorie va da un răspuns. Deși temperat, optimismul nostru nu a dispărut cu totul. Într-adevăr, după o dezbatere care a avut loc la MIT, Keith Basterfield și-a retras, în mod public, teoria; totuși, din scrisorile primite recent reiese că încă mai încearcă să găsească o modalitate de a folosi informațiile respective.

Ceea ce au descoperit Rhue și Barber era ceva destul de simplu. Ei au izolat un grup de indivizi din societate și l-au numit „înclinați spre fantezie". Este greu de stabilit o cifră exactă, pentru că fiecare dintre noi este înclinat uneori spre fantezii, iar cifra depinde de ce înțelegem prin „caz atipic" într-o anumită scară de valori. În general, putem spune însă că aproximativ 5 la sută din oameni au astfel de înclinații.

Aceasta înseamnă, de fapt, că acești indivizi au o imaginație atât de bogată, încât adesea le este greu să o deosebească de realitate. În cele din urmă reușesc, însă, să se controleze în viața lor de zi cu zi.

Mai mult, cei care suferă de FPP (dacă, așa cum îl cred mulți, acesta este termenul potrivit) trăiesc fenomene stranii de-a lungul vieții, am putea spune chiar supranaturale — senzații de părăsire a corpului, visuri în care plutesc etc. Sunt, de asemenea, deosebit de creativi, au mai mulți „prieteni imaginari" în copilărie (uneori și la maturitate) decât media și adesori iau în serios lucruri pe care noi le-am considera pură imaginație.

Este de reținut însă că totul depinde de ceea ce fiecare consideră drept fapt real. Gândirea noastră este un continuum între real și imaginar și tot ce percepem ca real este un produs al semnalelor venite din afară, pe care creierul le decodifică și le interpretează. Noi decidem prin consens care dintre acestea fac parte din „lumea reală" și care din „lumea imaginară". Dar nu avem nici un fel de dovezi că procedăm corect.

Poate că oamenii înclinați spre fantezie pot trăi lucruri pe care mulți dintre noi nu le putem înțelege și nu le credem reale doar pentru că cei dotați cu FPP sunt mai puțin numeroși decât noi, oameni obișnuiți. Cum noi suntem mai mulți, spusele noastre trebuie considerate reale.

De aceea, simpla înțelegere a faptului că cei răpiți au și înclinații spre fantezie nu este de ajuns pentru a dezlega misterul.

În orice caz, experimentele nu au demonstrat că între cei răpiți sunt mai mulți oameni înclinați spre fantezie decât oameni obișnuiți. A fost o mare surpriză, căci mulți dintre noi eram convinși că dovezile vor fi zdrobitoare. Dar suprapunerea în privința trăsăturilor psihice pare a fi puternică.

Până acum studiile au avut în vedere doar SUA, dar este necesar să fie abordate și alte culturi. În orice caz, în acest moment nimeni nu s-ar hazarda să anticipeze că teoria FPP este cel mai bun mijloc de a avansa.

Se cuvine amintit, totuși, că persoanele înclinate spre fantezie trăiesc adesea ceea ce numim stări de hipnagogie sau de hipnopompie — adică viziuni aflate la granița dintre somn și starea de veghe. Acestea sunt halucinații (folosesc termenul nu pentru a le diminua importanța, ci pentru a le defini ca imagini generate de creier, în absența unui stimul exterior). Ele pot fi atât de puternice, încât să fie luate drept reale de către persoana respectivă.

Cazul unei femei din America a fost descris de psihiatrul londonez dr. Morton Schatzman în cartea sa fas-

cinantă, *The Story of Ruth* (Povestea lui Ruth). Ruth a avut halucinații puternice în care tatăl său îi apărea ca o stafie. Numai că nu era o stafie, ci era viu și, în timp ce ea îl vedea în Londra, el se afla la mii de kilometri depărtare în SUA. În cele din urmă dr. Schatzman a ajutat-o pe Ruth să-și controleze imaginația și să poată să-și alunge viziunile. Acestea erau atât de puternice încât se derulau după legi fizice.

Într-un test, făcut de neurologul dr. Peter Fenwick, „stafia" a fost pusă în fața unui reflector. Dacă lumina lui s-ar fi reflectat pe retină, atunci creierul lui Ruth ar fi trebuit să răspundă. Ar fi trebuit să o facă chiar dacă Ruth susținea că viziunea n-a mai apărut. Cum nimeni altcineva nu putea vedea stafia trebuie să presupunem că aceasta nu putea fi *reală* și Ruth trebuia să vadă luminile. Dar nu le-a văzut. Creierul ei a reacționat ca și când între ea și lumini s-ar fi aflat cineva.

Am trăit și eu un astfel de fenomen, pe care l-am discutat cu un psiholog de la West of England University, dr. Sue Blackmore.

Fenomenul a avut loc într-o dimineață de iarnă, la începutul anului 1979, când prietenul meu plecase la serviciu. Afară era frig și polei, iar eu mă temeam pentru el fiindcă mergea cu motocicleta. La câteva minute după ce plecase, l-am văzut întorcându-se. M-am ridicat de pe fotoliul de lângă foc, și i-am spus cât de mulțumită sunt că s-a întors. Apoi m-am trezit. Căci, în ciuda faptului că viziunea părea foarte reală, nimic nu se întâmplase.

Probabil că am ațipit, căci focul încălzise camera și am avut această stranie halucinație a întoarcerii prietenului meu, pentru că doream foarte mult acest lucru. Trăisem preț de câteva secunde ceva ce nu se deosebea în nici un fel de realitate. Știu că nu s-a întâmplat, pentru că mi-am revenit și mă aflam pe același fotoliu, iar prietenul meu tot nu venise. Mai târziu mi-am dat seama, întrebându-l, că nu se întorsese în acea dimineață;

el mi-a spus însă că era pe punctul de a se întoarce când a văzut în ce hal era drumul de țară. Aveam, oare, vreun amestec în ezitarea lui, în intenția lui de a se întoarce?

Bineînțeles, așa cum i-am spus și dr. Blackmore, știam că fusese o halucinație, pentru că o puteam confrunta cu realitatea. Dar dacă în loc să-l văd pe prietenul meu în haină de piele pe motocicletă, aș fi văzut-o pe bunica moartă sau, un mic extraterestru cenușiu apărând în cameră? Când m-aș fi ridicat din fotoliu, bineînțeles că ei ar fi dispărut așa cum a dispărut și prietenul meu, dar mi-ar fi fost imposibil să verific ulterior dacă acele ființe se aflaseră sau nu cu adevărat acolo. Sunt sigură că dacă s-ar fi întâmplat așa, acum aș fi fost foarte convinsă, și în stare să trec testul cu detectorul de minciuni, că am văzut efectiv stafia bunicii mele sau că am avut o întâlnire de gradul III la mine în sufragerie. Aș fi crezut totul fără o clipă de ezitare.

Doctorul Blackmore a fost de acord cu diagnosticul meu și mi-a sugerat că ar putea fi pus pentru multe întâlniri cu extratereștrii. Termenul psihologic pentru acest fenomen este de „falsă stare de veghe".

Într-un fel, acesta se completează cu cel mai recent domeniu de cercetare al psihologiei — *sindromul memoriei false* — SMF. Deși, repet, nu a fost niciodată confirmat ca rezolvare a misterului răpirilor, ufologii s-au grăbit să acrediteze posibilitatea ca el să fie relevant. Alții s-au grăbit să-l excludă însă ca soluție.

De fapt, s-a constatat un lucru îngrijorător, și anume că existau copii care pretindeau a fi fost agresați sexual de către un membru al familiei sau în cadrul unui ritual satanic, dar care, în realitate, nu fuseseră. Totuși, ei erau absolut convinși că susțin adevărul, tot așa cum eu, pentru o clipă, fusesem convinsă că prietenul meu se întorsese acasă.

Noi am încercat să sugerăm că, în asemenea cazuri, amintirea agresiunii poate să fie o acoperire pentru o

întâlnire cu extratereştri. Natural, psihologii nu au ţinut seama de această părere şi au avansat ipoteza falselor amintiri, acceptată de pacienţi probabil ca urmare a terapiei aplicate. Cu alte cuvinte, pătrunderea în trecutul lor pentru a căuta semnificaţia a ceea ce se ascunde în spatele fobiei se pare că nu a indicat agresarea sexuală în copilăric ca sursă a amintirii, aceasta fiind, de fapt, pur şi simplu, o invenţie a minţii (probabil în timpul regresiei sub hipnoză).

Apoi s-au făcut speculaţii că în timpul hipnozei aplicate în mod repetat în cadrul terapiei şi din nevoia de a găsi o cauză a problemelor, pacienţii (şi chiar doctorul) acceptau „falsa amintire" ca pe un adevăr — uneori cu consecinţe teribile (de exemplu, acuzarea nefondată a unor membri ai familiei de către poliţie). Din cauza pacienţilor care în timpul tratamentului aveau SMF terapeuţii practicieni puteau realmente să ajungă în faţa justiţiei.

Faptul că o amintire de care suntem siguri poate fi falsă şi poate deveni şi mai falsă în procesul de investigare, a creat imediat posibilitatea aplicării sale la fenomene stranii — mai ales la răpirile de către extratereştri. Câte dintre victimele răpirii în spaţiu au fost fabricate ca simple consecinţe ale SMF şi ale supralicitării hipnozei regresive?

Dr. David Gotlib, un psihiatru din Toronto, editor al BAE, a relatat în 1993 şi în 1994 despre acţiunile legale, despre diagnosticele clinice şi despre intensa controversă din presa de specialitate pe tema existenţei sau inexistenţei SMF. După spusele lui, un argument adus de ambele părţi este că sub hipnoză oamenii îşi pot „aminti" răpirea în spaţiu. De vreme ce răpirile de către extratereştri sunt considerate imposibile de către aproape toţi medicii, şi numărul lor este impresionant de mare, faptul este folosit ca dovadă. Pe de o parte, se consideră că în anumite probleme grave (cum ar fi agresarea sexuală a minorilor) SMF poate fi într-adevăr util, iar pe de altă

parte, că SMF nu este decât o ilustrare a legăturilor pe care cei care nu cred în SMF le stabilesc între un lucru atât de „banal" cum sunt extratereștrii și problemele sociale importante.

Bineînțeles că, în cazul sindromului memoriei false, problema centrală este, de fapt, dacă răpirile în spațiu sunt sau nu reale. Ignorarea ei indiferent din ce considerent de către majoritatea oamenilor este un lucru mult mai îngrijorător decât dezbaterile pe tema SMF. Pentru că, oricare ar fi adevărul, nu există nici o îndoială că cei în cauză cred în realitatea acestor întâmplări și, ca urmare, rămân traumatizați pe viață. Aceștia trebuie tratați cu aceeași atenție cu care sunt tratate agresările din cadrul ritualurilor satanice. Problema este aceea că OZN-urile reprezintă, din punct de vedere științific, un tabu, indiferent cum le studiezi.

Tot ce se poate spune acum, în acest stadiu incipient, despre SMF și despre răpirile în spațiu este că cercetările necontrolate în domeniul OZN sunt responsabile pentru acceptarea ca reale a unor întâmplări care nu au avut loc. Poate că nu e departe ziua când cineva va suferi pentru asta (de exemplu, o încercare de sinucidere de teama răpirii de către extratereștri), iar vreo rudă îndurerată va spune că un ufolog amator l-a hipnotizat pentru că voia cu orice preț să creeze o „întâmplare".

Este adevărat că, în vreme ce scepticii nu au crezut o iotă, cercetătorii britanici au prevăzut această problemă cu mult timp înainte. În 1982 am călătorit prin țară și am stabilit cu alți ufologi un „cod" după care să se desfășoare întâlnirile cu martorii. Folosirea hipnozei a fost curând limitată și s-a stabilit că, în Regatul Unit, numai doctorii trebuie să aibă dreptul să o practice. Astfel, „codul" a fost impus tuturor membrilor BUFORA (British UFO Research Association) — în ciuda opoziției acelora care-l considerau irelevant și stânjenitor.

La sfârșitul cărții mele din 1986, *Science and the UFOs*, am inserat acest cod — după a cărui citire Strieber

a început să se intereseze de OZN-uri. Din păcate, nimeni altcineva nu s-a interesat de acest cod, iar după câte știu, el a rămas fără ecou în SUA. Numai Australian Centre for UFO Studies a avut curajul de a urma exemplul dat de BUFORA și a impus un set de reguli cercetătorilor săi. Mă tem deci că vor dispărea multe grupuri de ufologi și de cercetători amatori, iar cei cu adevărat afectați vor fi martorii.

În 1987 am reușit să conving echipa de cercetători de la BUFORA să declare un moratoriu privind regresia hipnotică în cazurile din Regatul Unit. Acesta urma să trimită un semnal lumii ufologilor. Dar nimeni din afara Marii Britanii nu a dat răspuns. În 1993, când am fost obligată să renunț la funcția de coordonator al cercetărilor, era încă în vigoare. Mă îndoiesc că va mai fi în viitor.

Bineînțeles, faptul că SMF poate crea unele pretinse răpiri nu înseamnă că răpirile semnalate, inclusiv cele apărute prin regresia hipnotică, sunt întotdeauna veritabile. Nici chiar cei care cunosc fenomenul SMF nu pot susține că nu au existat agresări sexuale ale minorilor doar pentru că este posibilă existența unor false amintiri. Același lucru este valabil și în cazul răpirilor în spațiu.

Așa cum scria dr. Rima Laibow, „ipotezele bazate pe întâmplări, atâtea câte există (întâlniri cu extratereștri), sunt, mă tem, singurele la care putem ajunge, având în vedere elementele de care dispunem". Ea adaugă că înțelege cât de greu este de admis această idee bizară, în ciuda faptului că se potrivește informațiilor existente mai bine decât alte teorii psihologice. Ea are, așadar, dreptate să sublinieze că „este prudent să căutăm și alte ipoteze care să prezinte Cosmosul într-o manieră mai puțin violentă".

Cercetarea continuă, dar se pare că deocamdată fără succes.

13

Revoluție spirituală?

Adesеori, căutând adevărul despre copilul din stele pierdem din vedere un aspect. Prin elaborarea în avans a teoriei, noi predeterminăm concluzia. Nu e, deci, surprinzător să descoperim dovezi în sprijinul ei și să le ignorăm pe cele care nu o susțin.

Iată ce vreau să spun. Dacă presupunem că suntem în căutarea unor cazuri în care oamenii pretind că au avut întâlniri cu nepământeni (sau, așa cum ne-am obișnuit să le spunem, extratereștri) sau a unor relatări ale unor oameni care cred că ei înșiși au o origine extraterestră, atunci înseamnă că ne limităm de la început soluțiile posibile.

Este adevărat că s-ar putea să găsim o cauză psihologică pentru unele dovezi. După cum ați observat probabil, continuă căutarea unei soluții în forul nostru interior. Dar singura alternativă plauzibilă este acceptarea adevărului propriu pe care-l susțin martorii — răpirea de către extratereștri.

Totuși, este posibil să existe un fenomen „real" interpretat însă în mod greșit atât de martori cât și de cercetători, în sensul că ceea ce ei consideră a fi legat de vizitatori extratereștri să fie de fapt ceva mult mai complex. Dacă ar fi așa, atunci noi ar trebui doar să ne folosim de această posibilitate creată prin lărgirea domeniului de definiție, incluzând date pe care vajnicii susținători ai extratereștrilor le-ar respinge ca irelevante — asta dacă ar avea bunul simț de a gândi cât de cât la ele.

În trecut am scris adesea despre un posibil fenomen natural care ar putea să influențeze creierul în asemenea măsură încât să producă imagini sau întâmplări aparent

reale. În acest sens, OZN-urile ar exista ca un fenomen natural exotic, pe care știința încă nu l-a explicat, iar componenta lui și mai stranie, extratereștrii, ar depinde de un proces psihologic încă nedefinit.

Această opțiune este subiectul unor cercetări interesante, ca cele ale neurofiziologului canadian dr. Michael Persinger, și pentru mine rămâne o idee viabilă. Nu voi vorbi despre ea aici, dar puteți găsi referiri în această privință în cărțile mele anterioare.

Totuși, mai există o opțiune care merită avută în vedere și care, până acum, a fost neglijată. Se poate spera însă că această situație se va schimba. Ea decurge dintr-una din cele mai evidente caracteristici ale fenomenului numit „copii din stele", de care însă majoritatea ufologilor s-au temut până acum. De ce în întâlnirile cu extratereștri sunt implicate atât de multe fenomene paranormale? Este ca și când răpirile în spațiu n-ar fi decât un element al unui proces care durează întreaga viață, dar a cărui importanță a fost exagerată din cauza dorinței noastre de a-i învinui pe intruși extratereștri de toate cele întâmplate.

Se profilează astfel o nouă perspectivă conform căreia etapa cu extratereștrii este doar o trăsătură receptată la o scară mai mare a simptomelor copilului din stele, care, luate împreună, ne orientează către o concluzie mai degrabă metafizică. Poate că acești copii din stele par a fi obsedați de aceste probleme și cunosc o evoluție spirituală în cursul trăirilor lor, datorită faptului că acestea constituie un indicator real a ceea ce li se întâmplă. Este ca și când ai încerca să afli cum este vremea afară uitându-te doar prin gaura cheii în grădină și observând dacă un mic petic de pământ este uscat sau nu. Poți afla în felul acesta dacă plouă sau nu, dar nu și dacă e cald sau frig, dacă bate sau nu vântul, dacă aerul e umed sau uscat ș.a.m.d. Cu alte cuvinte, ai înțelege prea puțin.

Pentru a folosi o analogie mai sugestivă, ar fi ca și când câțiva eruditi, obiectivi, ți-ar sugera că singurul

mod de a-ți lumina spiritul și de a-l înțelege pe Dumnezeu este citirea primei pagini din Biblie, care îți va da soluții pentru toate problemele tale. Ei ar trebui să-ți spună să citești cel puțin toate celelalte 1000 de pagini ale Bibliei și, dacă sunt cu adevărat oneşti, ar trebui să admită că există idei valoroase și în budism, în islamism și în multe alte religii.

Și totuși se pare că noi folosim în continuare aceeași metodă limitată. Ne formăm părerile bazându-ne doar pe răpiri în spațiu, neglijând anvergura experiențelor de viață raportate de martori. Trebuie să avem o abordare mai holistică a ceea ce se petrece.

Din fericire, unii cercetători au înțeles acest lucru și au trecut la explorarea noilor posibilități. În Australia, de exemplu, Bill Chalker a recunoscut de mult că credințele aborigenilor în șamani merită să fie cercetate. Majoritatea societăților tribale au asemenea oameni înțelepți (uneori, șamanul este numit „vraci", deși poate fi și femeie). Eu bănuiesc că medium-ii și copiii din stele sunt șamanii societății occidentale.

Șamanul este privit ca o legătură între realitatea imediată și o dimensiune spirituală în care locuiesc altfel de inteligențe. Acești oameni au viziuni, trăiesc experiențe paranormale, au visuri intense și vii și „contacte cu extratereștrii". Sunt exact genul de persoane înclinate spre fantezie sau posibili copii din stele, depinde de unghiul din care îi privești. Diferența constă, însă, în faptul că societatea în care ei trăiesc îi respectă și îi privește ca pe un izvor de înțelepciune, transformându-i în lideri demni de urmat. Noi însă îi considerăm pe șamanii noștri niște idioți și asta nu ne face cinste.

Poate că noi, concentrându-ne prea mult asupra poveștirilor privind întâlnirile lor cu extratereștrii, cu nu mai reușim să înțelegem esența misterului copilului din stele. O ilustrație pentru ceea ce vreau să spun ar putea fi experiența numită „în preajma morții" (EPM).

EPM este un fenomen cunoscut de secole, dar care a fost studiat în detaliu pentru prima oară în cartea dr. Raymond Moody, *Life After Life* (Viața de după viață), apărută în 1975. De atunci, numeroși doctori și psihologi au cercetat fenomenul și au apărut nenumărate lucrări. În 1994, un martor EPM, Betty Eadie, a făcut din propria sa experiență un best-seller în SUA timp de mai multe săptămâni —, atât de mare este impactul asupra publicului al unor astfel de întâmplări.

Pe scurt, EPM are loc atunci când o persoană se află pe punctul de a deceda — de exemplu, în timpul unui accident sau în timpul unei operații. De vreme ce în unele din astfel de cazuri nu se folosesc medicamente, iar în altele sunt folosite anestezice, vă puteți da seama că nu este un fenomen produs pe cale artificială, căci altfel ar fi întâlnit doar în cazurile în care persoana respectivă ar fi urmat un tratament medical.

Martorii povestesc adesea despre plutiri în afara trupului, pe care îl văd de sus și care nu le mai provoacă dureri. Apare, apoi, o lumină strălucitoare, în interiorul căreia se află un tub sau un con. Ei plutesc de-a lungul lui și, uneori, întâlnesc ființe stranii, cu care comunică telepatic. În cele din urmă se întorc, într-un chip magic, în locul în care se aflau — luptând să respire, prinși sub o mașină, salvându-se de la înec sau revenindu-și din anestezie, spre bucuria chirurgilor mulțumiți că i-au readus la viață.

Având în vedere că tehnicile medicale s-au îmbunătățit și că acum avem capacitatea de a-i smulge pe oameni din ghearele morții, puteți înțelege în ce fel s-a ajuns la varianta populară a acestui fenomen — atât de cunoscut în zilele noastre — și anume că oamenii respectivi se îndreptau spre viața de apoi, dar s-au întors pe Pământ. Ați observat, desigur, asemănarea cu cazurile de răpire de către extratereștri.

Doar puțini ufologi au luat în considerare aceste asemănări, probabil pentru că respingeau din start tot ceea ce nu era cu desăvârșire de origine extraterestră.

Am scris câteva articole pe această temă în revista „Exploring the Supernatural", în anii '80. Mai târziu, am încercat, împreună cu Peter Hough, să-l convingem pe psihologul dr. John Shaw, care era atunci la Manchester University, să cerceteze aceste aspecte, dar el ne-a trimis la psihologul Margot Grey, cea mai cunoscută cercetătoare în domeniul EPM, din Regatul Unit. Din păcate însă, nici unul dintre ei nu a răspuns solicitării noastre. În cele din urmă, totuși, dr. Kenneth Ring, psiholog la Universitatea din Connecticut, a înțeles importanța lor și a luat legătura cu mine. Am corespondat cu el pe teme interesante. Dr. Ring lucra la ceea ce el numea „Proiectul Omega" — aceasta a fost, mai târziu, și titlul cărții sale din 1992, care descria toate rezultatele statistice ale analizei sale aprofundate.

Existau două idei asupra cărora dr. Ring și cu mine am căzut de acord. Mai întâi, că există o legătură clară între cele două tipuri de experiențe. Un martor OZN trăiește fenomenul Oz, vede o lumină puternică și un tub sau un con, are senzația de plutire și apoi se găsește, pe neașteptate, într-un loc straniu unde comunică cu o inteligență asemănătoare omului. În EPM se petrec, mai mult sau mai puțin, aceleași lucruri, doar că sunt interpretate în mod foarte diferit.

Mai mult, după cum avea să descopere dr. Ring, cei care treceau prin EPM dobândeau o viziune pozitivă și spirituală asupra vieții, adeseori dovedind talent artistic și trăind evenimente paranormale. Exact ceea ce descriu și copiii din stele.

Vor fi de ajuns câteva exemple pentru a înțelege asemănările dintre cele două fenomene. Rețineți: așa cum martorii au plasat evenimentele prin care au trecut în contextul OZN-urilor, o altă interpretare putea fi adoptată cu aceeași ușurință. Doar că 99 la sută dintre cercetătorii OZN nu i-ar mai fi luat în seamă.

Într-o noapte, pe când se afla în pat, Graham din Lancashire a auzit un zgomot ușor, înfundat. A paralizat și

nu a mai simțit nimic. O lumină imensă, venită de sus, l-a învăluit, iar apoi s-a trezit, în mod inexplicabil, într-o cameră ciudată, scăldat de o lumină ce provenea dintr-o sursă incertă. Se afla pe o masă lungă, poate un pat. Pe neașteptate, a apărut tatăl său decedat de curând, care i-a spus telepatic că trebuie să se întoarcă. Graham a văzut o lumină și a vrut să se îndrepte spre ea, dar a fost respins. A coborât pe o dâră de lumină, a văzut acoperișul casei sale, iar apoi „a revenit" în pat.

John trăise fenomene paranormale și întâlniri cu extratereștrii, investigate de Margaret Fry. El a intrat în spitalul din Cardiff la 17 noiembrie 1987, pentru o operație la șold. În vreme ce era dus în sala de operații, fiind deja anesteziat dar încă conștient, a început să se ridice deasupra trupului, așa încât a putut să privească la operație. El a văzut o ființă înaltă, cu trăsături asemănătoare celor omenești, care i-a spus: „Trebuie să corectăm câteva lucruri la corpul tău". Mai târziu, a auzit în sala de operații un chirurg spunând: „Incredibil! Omul ăsta s-a vindecat singur" (articulația șoldului ar fi trebuit corectată). Înainte de a părăsi spitalul, o soră medicală i-a mărturisit că ea și o asistentă l-au văzut cum își părăsise corpul și cum a revenit în el. Se pare însă că la revenire numai partea de sus a corpului a fost vizibilă. Picioarele și șoldurile nu! Cele două surori medicale erau îngrozite, crezând că a murit, dar el era în viață. Mai mult, la începutul operației, John mormăise, sub influența anesteziculuí, ceva despre extratereștri. Mai târziu, când era de gardă, medicul i-a cerut lui John să-i povestească despre „visurile lui bizare", presupunând că își amintește ceva din ceea ce i se întâmplase înainte.

Într-o zi din luna februarie 1976, Reg din Leeds s-a simțit obosit și s-a așezat pe pat. Dintr-o dată a simțit o presiune apăsându-i trupul, iar două ființe înalte, palide și cu ochi ca de pisică, au apărut în camera sa. Comunicau telepatic cu el și i-au spus să se întindă pe burtă, ca

să-l poată lua. În vreme ce Reg se conforma, a simțit că plutește deasupra acoperișului și a văzut un OZN planând deasupra lui. Următorul lucru pe care și-l amintește e că se afla într-o cameră, pe o masă lungă sau pe un pat, în vreme ce creaturile îi examinau trupul cu un instrument în formă de ochi. I-au spus tot felul de lucruri, printre care și că îl vor trimite înapoi. Și-a revenit în pat, chinuindu-se să respire și fiind paralizat timp de câteva minute.

În 1979, în Deeside, în nordul Țării Galilor, Gaynor, pe atunci încă mică, era în pat, când a văzut o lumină deasupra capului ei. Din lumină a ieșit un tub, iar ea s-a simțit aspirată. Își amintește apoi că se afla într-o grădină ciudată (nu se știe de ce, dar copiii care trăiesc o experiență în preajma morții vorbesc despre grădini). Două creaturi care semănau cu oamenii, doar că aveau ochi ca de pisică, fețe palide și cam 1,50 m înălțime, se aflau lângă ea. După ce i-au arătat câteva imagini, au trimis-o înapoi. Mama ei intrase în cameră în timpul acestei „întâmplări" stranii și era speriată. Gaynor zăcea inertă, ca și cum ar fi fost moartă; curând după aceea fetița și-a revenit.

În 1964, în Middlesbrough, Jim, un magician, fusese anesteziat de către stomatolog în vederea unei intervenții, când a simțit că-și părăsește trupul și trece prin tavan. Deasupra cabinetului era un OZN în interiorul căruia s-a regăsit, stând lângă un bărbat înalt, cu o robă albă, care îi transmitea telepatic informații direct la nivelul subconștientului. Jim a aflat astfel că lumea urma să fie lovită de un dezastru și că trebuie să se întoarcă să-i avertizeze pe oameni. Ca să facă asta trebuia să învingă creaturile mici și rele care încercau să-i ia în stăpânire trupul. S-a chinuit să-și revină, căci a simțit în jurul său și alte prezențe, iar apoi a văzut cum stomatologul făcea eforturi să-l readucă la viață. Aproape cu

disperare, îl lovea pe Jim zdravăn în piept, țipând „Hit the road, Jack" — titlul unei melodii la modă. În aceeași clipă, Jim a reintrat în trup, dezamăgind-o pe Doamna cu coasa. Stomatologul i-a confirmat mai târziu că a făcut un șoc la anestezie și că s-a temut o clipă pentru viața lui.

Am putea continua, dar aceste cinci cazuri consemnate de mine sunt de ajuns. Nu sunt ceea ce am putea numi răpiri în spațiu. Toate prezintă elemente dc EPM. Interpretarea lor este o chestiune personală, dar ele indică faptul că cele două fenomene sunt mult mai strâns legate decât s-a crezut.

În cel puțin trei dintre aceste cazuri martorii au mai trăit și alte fenomene bizare. În două cazuri, au ieșit din întâmplări cu o atitudine mai optimistă față de viață și au devenit interesați de preocupări metafizice.

Am putea presupune că aceste întâmplări au avut loc în preajma morții. Unele lucruri din povestea lui Reg indică un preinfarct ușor de care nu și-a dat seama; e clar că John și Jim au fost pe punctul de a muri. Dar apropierea morții este puțin probabilă în celelalte cazuri; una dintre cele mai importante descoperiri recente în legătură cu EPM este că nu are loc doar în situațiile în care subiectul se află în pragul morții.

Psihologul dr. Sue Blackmore, probabil cea mai sceptică persoană în privința teoriei „drumului spre rai" — EPM, a avut câteva astfel de cazuri în activitatea ei. În 1993, în cartea sa *Dying To Live* (Muribund pentru a trăi), ea a prezentat „ipoteza morții creierului".

Dr. Blackmore citează cazul unui alpinist care s-a prăbușit într-o prăpastie de la o înălțime de câțiva zeci de metri, dar a nimerit în zăpadă moale. S-a ridicat și a plecat ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. În timpul căderii, el a prezentat numeroase simptome de EPM — senzații de părăsire a corpului și alte semne caracteristice, cum ar fi trecerea multor imagini în fața ochilor (fapt

pomenit și de persoanele răpite în spațiu). Deci, așa cum arată supraviețuirea acestui om, în timpul căderii, fizic, corpul său nu s-a aflat în pericol de moarte, chiar dacă, în asemenea cazuri, șocul poate fi fatal.

Dr. Blackmore consideră că acești oameni nu au crezut cu adevărat că vor muri, și asta a fost de ajuns. Acest fapt a condus la activarea sistemelor de apărare — pomparea către creier a unor substanțe chimice menite să anihileze durerea și să declanșeze alte procese despre care ea crede că sunt concepute de computerul corpului uman pentru a „ușura trecerea". Acestea, și efectele lor secundare, au creat senzațiile de părăsire a corpului și celelalte iluzii psihice.

Faptul că simptome similare cu EPM sunt prezente și în cazul răpirilor în spațiu vin în sprijinul teoriei lui Sue Blackmore. Și ele, spune dr. Blackmore, sunt produse de trauma prin care trece corpul și martorii le plasează într-un context diferit (contact cu extratereștrii, în loc de viață după moarte) probabil pentru că nu se gândesc — spre deosebire de majoritatea victimelor EPM, că s-au aflat în pericol iminent. În loc de asta, au presupus că au fost răpiți de extratereștri.

Probabil că prima evaluare a stimulului este cea mai importantă — părăsirea trupului, lumini stranii sau senzația de plutire. Dacă martorii presupun că vor muri, atunci EPM poate fi răspunzătoare de simptomele fizice și psihice subiacente. Dacă însă presupun că au aterizat extratereștrii, urmează o răpire în spațiu. Poate că în trecut, când cultura noastră nu includea nici EPM, nici răpirea în spațiu, o astfel de întâmplare ar fi fost judecată altfel — fie ca o călătorie pe tărâmul fermecat, fie ca un atac al incubilor. Aceasta ar putea explica cele descoperite anterior: asemenea lucruri s-au petrecut, probabil, de-a lungul istoriei, dar au fost receptate altfel.

Poate că din acest unghi am putea interpreta în mod diferit și alte cazuri din această carte (mă refer la acel om din New Jersey salvat de la înec sau, pe bună drep-

tate, la cei care cred că au fost salvaţi din momentul în care au descoperit că sunt copii din stele, aşa cum ar fi băiatul care a fost aruncat de pe bicicletă şi a presupus că a fost scos din comă). Acestea au fost, oare, cazuri din preajma morţii care au fost interpretate greşit?

Analizele statistice ale dr. Kenneth Ring, însumând un mare număr de ani, au arătat fără nici un dubiu că există o legătură nu tocmai superficială între aceste fenomene diferite. El a cercetat cu atenţie caracteristicile psihice atât ale supravieţuitorilor EPM, cât şi ale celor răpiţi de extratereştri şi a observat multe asemănări. În schimb, au apărut diferenţe între aceste categorii luate împreună şi eşantionul lui de control care era format din nerăpiţi şi oameni fără EPM. S-a descoperit că cea mai puternică asemănare a fost cea descrisă la începutul acestei cărţi şi anume, creativitatea vizuală.

Singura deosebire dintre supravieţuitorii EPM şi cei ai răpirilor în spaţiu este că primii cred mai mult în viaţa de după moarte, iar ceilalţi în inteligenţele extraterestre. Din nefericire, nu ştim dacă aceste convingeri diferite izvorăsc din modul în care fiecare evaluează propria întâmplare sau dacă părerile formate anterior despre Rai sau despre extratereştri au determinat modul în care s-au desfăşurat lucrurile.

Deşi mulţi ufologi au apreciat experimentul Omega al dr. Ring şi sunt interesaţi de rezultatele sale, ei au fost mai puţin entuziaşti faţă de modul în care el a interpretat cele descoperite. Dr. Eddie Bullard a prezentat în cadrul simpozionului MIT rezultatele obţinute de dr. Ring (în absenţa acestuia) şi a precizat că i-a spus colegului său că deşi a încercat, nu poate susţine în mod public concluzia la care a ajuns dr. Ring.

Dar în ce constă această şocantă concluzie? Un indiciu ar putea fi însuşi titlul — „Proiectul Omega". Omega este ultima literă a alfabetului grecesc, un simbol al sfârşitului.

Ne-ar putea ajuta cuvintele lui Reg din Leeds, care a văzut extratereştri pentru prima dată în timpul întâm-

plării amintite mai sus. Era copia fidelă a cuvintelor pe care Gary (vi-l mai amintiți?) — extraterestrul autodeclarat — mi le spusese la telefon cu doar câteva zile înaintea răpirii lui Reg. Amândoi se referiseră la formula (biblică) „Eu sunt alfa și omega" (adică începutul și sfârșitul).

Detaliu interesant, Jim pretinde că extratereștrii i-au spus în timpul operației făcute de stomatolog că viața este ca un cerc (adică fără început și fără sfârșit) și că el trebuia să ajute omenirea să sfărâme lanțurile.

Ținând seama despre ce este vorba, v-ați dat seama, probabil, de ironia pe care o ascunde numele omului de știință care a dezvăluit asemănările dintre EPM și răpirile în spațiu. Ce nume i s-ar fi potrivit mai bine decât *Ring* (Inel)?

Fie că se înșeală sau nu, Ken Ring spune că nu trebuie să facem o alegere între imaginație și realitate când încercăm să găsim explicații pentru EPM sau pentru răpirile în spațiu. El crede că acestea aparțin unei a treia dimensiuni — pe care el o numește *imaginală** — un fel de dimensiune spirituală pe care numai puțini dintre noi avem șansa să o trăim.

Odinioară, spune el, ne era tuturor mai ușor să ajungem la ea; astăzi, probabil, doar șamanii o mai pot atinge. Metafizica acestei realități imaginabile este locul în care poți înțelege cele mai adânci adevăruri esoterice cunoscute în lume — cele cu privire la viață și la moarte, la real și nereal, atemporal și etern. Este locul în care alfa se contopește cu omega, unde mintea este atotputernică, unde ceea ce vrei să fie real *este* real.

Se aseamănă, oarecum, cu concepția mea despre acea stare dintre trezie și vis pe care am descris-o în cartea mea *Sixth sense* (Al șaselea simț) (Robert Hale,

---

* Termenul englezesc *imaginal* provine, conform *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (1994), din *imago*, un concept de bază al psihanalizei. (Nota red.)

1988). Am susținut că era ca o zonă încă neexplorată între realitate și imaginea din oglindă a visului lucid. În starea în care apar visele lucide, universul imaginar al viselor este modelat de minte, care este însă conștientă de locul unde se află și de ceea ce face. Am norocul de a avea și cu astfel de vise lucide (cum au cam unul din cinci oameni). Sunt aventuri extraordinare.

La trezirea din starea visului lucid, mintea domină în continuare, numai că peisajul modelat nu mai este imaginar, ci real.

Probabil că cele două concepte se contopesc în dimensiunea *imaginală* descrisă de dr. Ring, în care au loc toate aceste întâmplări fantastice.

El consideră, de asemenea, că incredibila explozie din ultimul timp a acestor fenomene este un fel de EPM globală. Eu aș spune mai degrabă că modul de a gândi al oamenilor trece printr-o revoluție spirituală —, poate, printr-o adolescență metafizică. Nu este exclus ca numeroasele imagini ale unei catastrofe iminente regăsite în timpul unei răpiri în spațiu să fie imagini simbolice ale transformării, mai degrabă decât ale unei realități de care se tem martorii.

Dr. Ring crede că cei care au trecut prin EPM sau au fost răpiți în spațiu sunt predecesorii viitorului tip al umanității, prototipul oamenilor noii ere (*New Age*). Percepțiile lor extrasenzoriale, orientarea lor spirituală și întâlnirile vizionare cu alte forme de viață nu sunt halucinații lipsite de sens — așa cum susțin sceptici —, dar sunt mai mult decât întâlniri cu marțieni. Oricât de multiple ar fi implicațiile acestui fenomen, el are puține consecințe asupra noastră, ca oameni. Dr. Ring crede că aceste viziuni catastrofale sunt durerile facerii unor oameni noi, mai buni — un fel de superindivizi (sau oameni-Omega, cum îi numește).

V-ați dat seama, fără îndoială, că oamenii Omega și copiii din stele sunt două nume ale aceluiași concept de bază. Iar dacă ceea ce noi trăim are în mare măsură un

caracter alegoric, și se pare că așa stau lucrurile, atunci unele aspecte care nedumereau în legătură cu povestea copiilor din stele încep să capete sens.

Este firesc ca toți copiii din stele să se simtă „străini" de lumea în care trăiesc — pentru că, într-un fel, așa și sunt. Se vor crede, bineînțeles, misionari — pentru că, repet, acesta este rolul pe care trebuie să-l joace. Ei duc dorul dimensiunii imaginale atunci când își pierd contactul cu aceasta, pentru că doar acolo se simt ca acasă. Valorile pe care ei le recunosc sunt cele care apar ca importante pentru această nouă specie de oameni, aflată acum în stadiul de embrion, și astfel imaginea experimentelor genetice făcute de entitățile înalte prin folosirea unor oameni selectați pentru a crea o rasă nouă și mai bună, capătă o frumusețe simbolică. Aceste viziuni ale experimentelor extratereștrilor exprimă exact imaginea nașterii și regenerării rasei umane.

Dacă raționamentul dr. Ring este corect, ar trebui să nu mai luăm în sens literal experimentele medicale ale extratereștrilor sau să căutăm dovezi că se nasc într-adevăr hibrizi. Apar oameni noi, în număr mare — copiii din stele încep să controleze lumea. Ei vorbesc aceeași limbă pe care au folosit-o toți misticii — de la Iisus la Buddha și până la cei răpiți în spațiu din zilele noastre. Ei exprimă un adevăr metafizic, folosind o superbă imagistică picturală. Răpirile în spațiu sunt parabolele anilor '90.

Ar trebui să le căutăm semnificația dincolo de false iluzii și să admitem că nu contează, de fapt, dacă martorul A s-a aflat „cu adevărat" în interiorul unei nave extraterestre, iar apoi a fost trimis acasă cu misiunea de a schimba lumea. Lăsați la o parte navele, nu vă mai gândiți la extratereștri și concentrați-vă asupra mesajului care este în spatele vorbelor.

Atâta vreme cât ceva minunat se întâmplă, ce contează cât este de concret? Ascultați-vă gândurile, nu creierul. Urmați-vă sufletul, nu cartea de instrucțiuni ale unei logici sceptice. Și atunci veți înțelege.

14
Cetățeni ai Cosmosului

Dr. Leo Sprinkle este un om extraordinar: el este psiholog, cercetător în domeniul OZN, pionier al mișcării „New Age" și, după cât se pare, copil din stele.

În 1968 el a fost contactat de Universitatea din Colorado, care la vremea respectivă avea un contract cu guvernul de a investiga fenomenul OZN. Rezultatul a fost un infamant *Condon Report* (numit astfel după șeful echipei, fizicianul atomist dr. Edward Condon). Acest raport avea să marcheze un moment important în studiul OZN.

Echipa Condon voia ca Sprinkle să facă o analiză psihologică a unui ofițer de poliție din Ashland-Nebraska; acesta pretindea că, în decembrie 1967, a văzut un OZN care în toiul nopții se conectase la firele de înaltă tensiune. Ofițerul a făcut un proces-verbal cu cele întâmplate, iar Sprinkle a acceptat cu plăcere să ajute la aflarea adevărului.

Acest ofițer, Herb Schirmer, s-a dovedit a fi un cetățean sincer și onest. Toți îl susțineau — prietenii, vecinii, șeful său. Sprinkle a constatat că ofițerul de poliție era sănătos din punct de vedere mintal, fapt dovedit de echipa sa, care l-a supus la o serie de teste psihologice — toate cele cunoscute la vremea respectivă. Chiar el, ofițerul de poliție a cerut un test cu detectorul de minciuni, pe care l-a trecut fără ezitare, fapt care indica încrederea sa deplină în cele spuse.

Pe atunci, experimentele hipnotice făcute de Betty și Barney Hill erau încă recente, așa încât Sprinkle a decis să-l supună pe martor și regresiei hipnotice. Rezultatul a fost descrierea unei răpiri de către „nordicii" cu fețe

palide (acum tipică, dar pe atunci aproape unică), în cadrul căreia, între altele, entitățile extraterestre i-au relatat lui Schirmer despre încercările lor de a analiza opțiunile în vederea efectuării unor teste privind modul de reproducere al oamenilor.

La vremea respectivă, cele înregistrate păreau un nonsens, dar astăzi se încadrează perfect în context.

Ofițerul de poliție nu pretindea că acele experimente au avut loc. Ca și alți câțiva martori care au adăugat câte ceva la imaginea generală, el s-a referit la „analiza" extratereștrilor în problema respectivă. Experimentul în sine se pare că s-a declanșat mai târziu, într-o succesiune bine pusă la punct, care ar fi fost imposibilă dacă aceste povestiri ar fi fost doar halucinații disparate sau fantezii ale unor indivizi oarecare.

Nu trebuie să ne surprindă faptul că dr. Sprinkle l-a declarat sănătos pe Schirmer. În schimb, cercetătorii grupului Condon nu au fost de aceeași părere. Ei au cheltuit mult și au irosit doi ani de investigații, analizând doar 60 de cazuri, dintre care o treime au rămas nerezolvate, uneori ajungându-se la concluzii pozitive incredibile. Dacă într-un caz totul indica prezența reală a unui OZN, în altul ajungeau la ideea că fenomenul OZN este atât de rar, încât nimeni nu-l mai descrisese până atunci. Și așa mai departe. Luminile de pe cer și fotografiile îndoielnice au fost însă prezentate într-o dare de seamă de 500 000 de cuvinte. Cazul lui Schirmer s-a rezumat la două pagini, iar mărturiile despre răpirile în spațiu care au declanșat studiul nici măcar n-au fost abordate, tema fiind respinsă în mod înșelător în patru cuvinte: „S-au adăugat noi informații".

Dacă, la suprafață, concluziile arătau că sunt dovezi clare în legătură cu existența OZN-urilor, ele au fost în mod deliberat evitate pe parcurs (poate de aceea proiectul a necesitat — și a beneficiat — de mai mulți bani pentru a-și extinde cercetările, mai ales că tot nu se descopereau lucruri deosebite). De fapt, concluzia finală a

lui Condon era că studiile despre OZN-uri sunt o mare pierdere de vreme.

Cazul lui Schirmer făcea parte din acele două treimi pe care Condon nu le-a considerat „de neexplicat". Motivul nu era, totuşi, că cercetătorii reuşiseră să-l explice. Au fost însă prea laşi, susţinând că lipseau dovezile fizice de sprijin, deci nu putea fi privit ca o probă ştiinţifică.

De fapt, o dovadă fizică exista — e vorba despre un fragment metalic găsit la locul respectiv. Dar pentru că nu l-au putut lega în mod concludent de OZN, şi pentru că (deşi nu au spus-o niciodată) povestea poliţistului era prea greu de crezut ca să fie luată în serios, au ignorat pur şi simplu această probă solidă.

Aşa s-au petrecut lucrurile la prima înfăţişare a ştiinţei cu misterul copiilor din stele, iar contribuabilul american a plătit ca de obicei.

Din fericire, dr. Leo Sprinkle nu s-a lăsat aşa uşor păcălit. A început să studieze fenomenul. În 30 de ani, se poate spune că a cercetat mai multe victime ale răpirii în spaţiu decât oricine altcineva în întreaga lume — în jur de 350, după cât se ştie.

Opiniile sale sunt fascinante, mai ales că el abordează problemele altfel decât majoritatea ufologilor americani. Spre deosebire de aceştia, care încearcă cu disperare să descopere secretele medicale ale extratereştrilor rău intenţionaţi, dacă nu chiar malefici, Sprinkle susţine că din dovezile adunate, ei apar într-o lumină pozitivă. El afirmă chiar că martorii nu sunt victime, ci puţinii aleşi să fie cetăţeni cosmici. E o idee interesantă, având în vedere cele evidenţiate în cuprinsul acestei cărţi.

Încă din 1980, în fiecare an, la Laramie, în cadrul Universităţii Wyoming, el îi reuneşte pe aceşti martori la „convenţia din Munţii Stâncoşi". Vigoarea emoţională a atâtor potenţiali copii din stele adunaţi la un loc creează o energie spirituală extraordinară şi contribuie probabil la confirmarea teoriilor sale.

Totuși, ca și mine, Leo Sprinkle a trebuit să înfrunte amintiri stranii din trecut. El a încercat să le înțeleagă cu ajutorul unui coleg terapeut și a ajuns la concluzia că și el a fost contactat. Era și el un pion în imensul joc de șah care este realitatea OZN.

Leo Sprinkle a văzut OZN-uri în Boulder, Colorado, orașul în care mai târziu va lucra echipa Condon. Asta s-a întâmplat în 1949 și 1956. Dar când a revenit, prin regresie hipnotică, la vârsta de 10 ani, Sprinkle a retrăit o întâmplare ciudată, petrecută la bordul unui OZN, unde se afla lângă un „nordic" înalt. Creatura i-a spus că trebuie să obțină rezultate bune la școală, pentru că atunci când va fi mare, va avea de îndeplinit sarcina de a-i ajuta pe ceilalți să-și continue drumul către scopul lor în viață. Între timp, Sprinkle a absolvit facultatea și studiile post-universitare, devenind psiholog, ceea ce este și astăzi.

Nu are prea mare importanță dacă acea imagine regresivă era alegoria unui vis sau o amintire uitată a unei răpiri în spațiu. Dar a devenit cu siguranță motivația care l-a împins pe psiholog să-și joace rolul — așa cum mulți alții, numiți de noi „copii din stele", au fost pregătiți din timp, adeseori fără să-și dea seama, ca să-și urmeze propriul destin, unic în felul său. Complexitatea planului aflat în spatele acestor date este cu adevărat extraordinară.

Leo Sprinkle are o părere foarte hotărâtă în legătură cu cele ce se întâmplă, datorită experienței proprii, dar și celor destăinuite de atât de numeroși copii din stele cu care a intrat în contact. În 1990, la *International Forum of New Science*, în Colorado, el a precizat că acceptarea evidenței este un proces treptat. Experiența în domeniu ne-a demonstrat aceasta în mod clar.

Dacă, la început, luminile de pe cer erau un subiect tabu, la sfârșitul anilor '40 ele au fost acceptate. Nici în existența OZN-urilor nu a crezut nimeni până la jumătatea anilor '50. Apoi a urmat apariția extratereștrilor —

contestată până în 1954. De atunci, procesul continuă prin contacte cu extratereştri, până când va apărea altceva.

M-am gândit la Sprinkle şi la ideile sale, care dau sens unor aspecte ale problemei care m-a intrigat ani de zile. Fiecare sub-fenomen din domeniul OZN a apărut, a fost acceptat mai mult sau mai puţin, iar apoi a dispărut, fiind înlocuit de ceva mai nou, mai interesant.

De ce, spre exemplu, practic toate fotografiile, credibile, recunoscute, ale unor nave stranii, sunt de acum 30-40 de ani? Doar numărul proprietarilor de aparate foto s-a triplat din 1955, calitatea acestor aparate şi a tehnicii fotografice s-a îmbunătăţit mult! Am văzut probe fotografice zi de zi, şi cazuri mai deosebite ca cel al lui McMinnville din Oregon (1950) sau cel din insula Trindade, Brazilia (1957), în timp ce ulterior totul a dispărut cu desăvârşire. De ce?

Dacă credeţi că aceste puţine cazuri recunoscute s-au dovedit a fi false (în ciuda disputelor în jurul lor) şi că acum cercetătorii au metode mai bune şi nu mai sunt atât de uşor de înşelat, greşiţi. Pentru că nimeni nu mai încearcă nici măcar să-i păcălească. Având în vedere cât de uşor pot fi „confecţionate" şi cât interes stârnesc OZN-urile în zilele noastre, ar trebui să fim bombardaţi cu nenumărate imagini ale unor nave bizare — fie reale (aşa cum au fost întotdeauna), fie contrafăcute. Faptul că ele pur şi simplu întârzie să apară demonstrează că fenomenul în sine a suferit o schimbare radicală.

Acelaşi lucru e valabil şi în ceea ce priveşte situaţiile fantastice. Apar, devin clişee, iar în momentul în care sunt acceptate, dispar pur şi simplu. Nu mai auzim despre extratereştri care să aterizeze şi să ia mostre de pietre, aşa cum facem noi. În zilele noastre, aproape că nu mai e nici o răpire în spaţiu fără examinare medicală. Toate acestea demonstrează că, o dată ce acceptăm un fenomen, planul evoluează şi începe o campanie de îndopare a omenirii cu informaţii — în cea mai delicată manieră posibilă.

Este adevărat că s-ar putea să acționeze și factori psihologici și sociali — dar e doar un mod gradat de a ne face să înțelegem că există, în mod indubitabil, o forță nepământeană care vrea să se facă înțeleasă, iar cercetătorii o ignoră încă.

Dacă am înțeles bine spusele lui Leo Sprinkle, el consideră, ca și mine, că este vorba despre un „program educațional", care trebuie absolvit an cu an, clasă cu clasă. „Am avut în vedere — spune Sprinkle — posibilitatea ca activitatea OZN-urilor să fie o parte a unui program educațional, cu rolul de «a ne racorda la modul cosmic de gândire» și de sprijinire a omenirii spre a învăța mai multe despre îmbinarea «științei» cu «spiritualitatea»". Cu alte cuvinte, după părerea mea, el susține, și dacă mă înșel cu susțin oricum, că scopul principal al acestui program este persuasiunea graduală și integrarea gândirii omenești într-o formă a conștiinței mai profundă și mai spirituală. Sprinkle crede că așa au acționat și primii extratereștri veniți aici, care au inițiat acest program.

Planul lor nu include aterizarea pe peluza din fața Casei Albe la 5 minute după intrarea în galaxia noastră, rostirea unei formule de salut și provocarea aviației americane. Este un plan mult mai subtil și (după părerea lor) mai eficient de ajutorare a rasei umane pentru a se face mai bună. Pun în fața noastră noi rebusuri, ne fac să ne confruntăm cu noi provocări, ne testează cu exerciții interactive, folosind toate acestea cu scopul de a ne schimba modul de a gândi.

Ca profesoară, am învățat ceva fundamental, și anume, că dacă vrei ca niște copii să învețe ceva care depășește nivelul lor de înțelegere și care poate nici nu-i interesează, atunci ultimul lucru pe care trebuie să-l faci este să le spui să stea cu mâinile la spate și să învețe pe dinafară ce le predai. Rezultatul unei astfel de metode va fi împotrivirea și ignorarea celor predate și, din partea multora, incapacitatea de a înțelege ceva.

Ce este de făcut? Cea mai bună metodă pedagogică ar fi de a-i iniția treptat în adevărurile descoperite de marii gânditori și de pionierii științei — pas cu pas, la nivelul lor, nu al tău și de a avansa doar în momentul în care devine evident că au înțeles tot ceea ce au aflat. Mai mult, predarea unor lucruri abstracte și neinteresante pentru ei se va face prin prezentarea unor exemple relevante care să le capteze atenția. E mult mai ușor să înveți ceva ce-ți place — pentru că atunci acumularea substratului de informații se va face mai ușor.

În acest scop, am folosit chiar OZN-urile. Voiam să le predau câtorva copii de 12 ani noțiuni de meteorologie; am discutat cu ei despre OZN-uri și i-am făcut să se gândească dacă anumite fenomene meteorologice ar putea explica unele apariții de OZN. Erau atât de interesați de povestirile cu OZN-uri, încât lecția le-a plăcut și aproape că nu și-au dat seama că le vorbisem mai mult despre meteorologie decât despre OZN-uri.

Sunt aproape sigură că întregul mister al contactului cu extratereștrii este o uriașă activitate didactică la care participă întreaga omenire. Lecțiile sunt predate într-o manieră colorată cu probleme fascinante care ne stimulează imaginația. Ei ne fac să ne punem întrebări și ne forțează să trecem peste realitatea limitată imediată, care ne încorsetează.

S-ar putea ca tot ce vedem noi — detalii ale experimentului — să fie doar o mică parte din întreg. Ceea ce contează cu adevărat sunt schimbările care se produc treptat în interiorul nostru. O adaptare majoră a conștiinței omenirii este produsă prin contactul cu extratereștrii, iar noi nici nu realizăm cât de importante sunt lecțiile pe care le percepem ca pe o călătorie.

Se spune că un medicament e mai ușor de înghițit cu o linguriță de zahăr — așa cum i-a spus și Gary lui Peter Warrington, în 1976, — iar întreg fenomenul ar putea decurge tocmai astfel. Ar fi ca acadeaua care ni se dă pentru a ne abate atenția de la lucruri mai puțin plăcute, dar foarte importante pentru viitorul planetei.

Am folosit cu regularitate cuvântul „extratereștri" în această carte, deși nu era, poate, cel mai potrivit. Suntem siliți să ne gândim la nepământeni de tipul căpitanului Kirks, călătorind în nava lui stelară și venind pe Pământ „să exploreze civilizații și lumi noi, stranii și să ajungă cu îndrăzneală acolo unde nici un extraterestru nu a ajuns până acum".

E un concept uman, iar extratereștrii, dacă există, sunt orice, numai oameni nu. Vă amintiți exemplul delfinului care a întâlnit oameni de știință. Deși am împărțit cu ei această planetă timp de milioane de ani, nu avem nici cea mai vagă idee despre modul de gândire a delfinilor sau despre organizarea lor. Ar fi o impertinență ridicolă din partea noastră să presupunem că am putea vreodată interpreta gândurile, intențiile și acțiunile vizitatorilor extratereștri, care s-ar putea să se afle în spatele programului educațional sau, mai mult, în spatele misterului copiilor din stele.

Totuși, continuăm să presupunem, din dorința arzătoare de a înțelege ceea ce este de neînțeles.

Amintiți-vă că Universul este, după câte știm noi, infinit. Nu are început, nici sfârșit, ci a fost, este și va fi. Ce este în afara acestui imens spațiu și timp? Ne chinuim să definim imposibilul. Deși nu suntem pregătiți să rezolvăm aceste megaprobleme, totuși ne luptăm să o facem. Ajungem la ideea unui spațiu ce se mișcă în jurul unei axe, al unei sfere cu patru, cinci sau șase dimensiuni. Adevărul e că, deși e ceva incredibil, ne face să ne simțim mai bine, căci măcar încercăm. Orgolioasă, omenirea nu acceptă că există lucruri pe care nu și le poate imagina.

Aceasta este, cred, motivul pentru care impunem condiții umane misterului OZN. Dan Dare le dă nume extratereștrilor, OZN-urile lor au accesorii umane; totul este, probabil, prea mult pentru mintea omenească, pentru stocul de imagini vizuale ale minții, și de aici nevoia disperată de a învinui pe cineva de ceva. E foarte posibil ca

toate acestea să aibă foarte puține lucruri în comun cu realitatea extraterestră.

Aceasta este, mă tem, atât de diferită, încât nu o putem defini, tot așa cum nu putem desena chipul lui Dumnezeu, deși civilizațiile au încercat dintotdeauna — iar rezultatul a fost un bătrânel cu barbă, plutind pe norișori pufoși.

Când vechile civilizații insulare — cele din sudul Pacificului de exemplu — au intrat în contact cu tehnologia occidentală, au reacționat la fel. Avioanele erau pentru ei „păsări mari" — nu doar prin nume, ci prin modul în care le vedeau. Creierul lor nu putea accepta mașinăriile zburătoare, așa că nu le-au perceput ca atare. Ei văzuseră pe cer doar păsări, așa încât descriau avioanele folosind caracteristici atribuite păsărilor. Acestea le schimbau literalmente înfățișarea.

Și nu se înșelau, așa cum ați crede. Ei nu erau opaci și incapabili să vadă adevărul. Adevărul lor era tot atât de valid ca și al nostru. Numai că era diferit de acesta.

Modul în care mintea omenească încearcă să înțeleagă și să imagineze depinde de experiențele anterioare. Când apare ceva nemaivăzut, mintea nu poate decât să-l asemuiască unor lucruri cunoscute.

Cred că acum noi suntem în situația insulariior din sudul Pacificului. Contactul cu extratereștrii este ca cel al insularilor cu avioanele. Nu putem intui adevărata semnificație a acestui fenomen, deoarece se află dincolo de puterea noastră de înțelegere și total în afara celor trăite până acum. Vedem deci ceea ce există deja în mințile noastre.

În trecut, OZN-urile erau considerate un fel de acronave reprezentând o tehnologie mai avansată. OZN-urile moderne sunt nave spațiale științifico-fantastice și extraterestre pur și simplu pentru că reflectă această așteptare a societății contemporane.

Dar nimic din acestea nu reprezintă realitatea adevărată. Pierdem timpul vânând fantome și încercând să

aflăm dacă mesele din interiorul OZN-urilor sunt din metal, dacă fețele creaturilor sunt cenușii sau de ce nu au lifturi între etaje. E ca și când ai încerca să înțelegi ce este focul scriind tomuri întregi despre miile de forme ciudate pe care le vede mintea noastră în jocul flăcărilor. Ar putea să ne ajute să ne înțelegem mai bine, dar nu ne oferă nimic în legătură cu esența reală a focului. Și totuși focul este acolo, iar noi îl simțim. Numai că noi îi scăpăm semnificația și ne pierdem în amănunte irelevante.

Cred că ar trebui să abordăm dovezile așa cum fac cei care interpretează visele: să vedem semnificația dincolo de imagistică. Nu spun asta ca să minimalizez fenomenul, pe care de altfel îl consider foarte important. Fie că aceste contacte apar din interiorul nostru, prin mijlocirea unei dimensiuni imaginale, fie că se datorează unor forțe nepământene, pe care nu le putem înțelege, contactele există și e sarcina noastră să încercăm să le descifrăm mesajul.

Cu o noapte înainte de a scrie acest ultim capitol, am avut un vis straniu. Era un vis, sunt foarte sigură, și n-ar trebui să mă surprindă că am avut asemenea vis, căci m-am gândit la subiectul acesta timp de mai multe săptămâni, în timp ce scriam această carte. Dar cred că visul merită povestit, căutarea mesajului său fiind un exercițiu interesant, fie și numai pentru a vă demonstra punctul meu de vedere, și anume, că ar trebui să ne concentrăm mai puțin asupra aspectului exterior, *hard*, și probabil iluzoriu al fenomenului și să ne îndreptăm atenția asupra a ceea ce am putea numi aspectul *soft* al misterului OZN.

Așadar, iată ce am visat în 1994, într-o noapte de aprilie.

* * *

Mă aflam undeva la țară, pe câmp, privind cerul albastru. La un moment dat, un obiect sferic, cenușiu, a apărut pe neașteptate. Era, bineînțeles, un OZN clasic.

Simţeam o dorinţă intensă de a-l cunoaşte — de a-l vizita — de a-i înţelege menirea, chiar de a locui acolo. M-am aflat apoi, dintr-o dată, în interiorul lui. O forţă necunoscută mă ridicase şi mă condusese în acel loc straniu.

Acum mă aflam în interiorul unei camere. Era mare şi rotundă, dar cu desăvârşire goală. Nu exista nici un fel de echipament. Nici creaturi. Nimic. Mă simţeam oribil — după atâta efort, după un risc atât de mare, ajunsesem nicăieri, fără să găsesc vreun răspuns.

Totuşi, în acelaşi timp, simţeam că în jurul meu sunt extratereştri. Erau peste tot, invizibili, şi totuşi aproape de mine. Încercam să intuiesc cum se produsese această situaţie confuză. Aş putea spune că era ca şi când s-ar fi aflat în cameră, dar într-o altă dimensiune, aşa încât, din punctul meu de vedere, nu erau acolo. Însă cu îi simţeam cum îşi văd de treabă şi mă ignoră.

Asta mă durea. Îi simţeam vorbind: „Ce facem noi nu te priveşte. Oricum nu ai putea să înţelegi".

Probabil că arătam jalnic, fiind aşa de aproape şi totuşi departe de adevăr. Au încercat să mă înveselească, spunându-mi să privesc pe fereastra navei. Pluteam foarte jos, deasupra unui oraş, şi totuşi fiecare locuitor al lui îşi vedea de treabă, aparent fără să observe acel obiect uriaş care se afla deasupra acoperişurilor. Nu reuşeam să înţeleg şi am presupus că, pur şi simplu, nu se uitau în sus. Dar apoi am înţeles. Ei nu puteau să ne vadă deoarece noi ne aflam într-o realitate diferită de a lor. Din punctul lor de vedere, noi nu existam.

Entităţile (pe care nu le-am văzut niciodată cu adevărat) au încercat din nou să mă distragă, materializându-se o clipă în dimensiunea acelui oraş. Am văzut un bărbat ieşind dintr-o cârciumă, uitându-se în sus, la noi, cu o faţă înspăimântată, apoi răsucindu-se. Când s-a uitat peste umăr noi dispăruserăm, bineînţeles, iar el a dat din cap complet nedumerit. Ştiam că era într-o situaţie fără ieşire şi că aşa va rămâne toată viaţa. Nimeni n-ar

crede spusele unui om care iese din cârciumă. Poate că, după un timp, nici el nu va mai crede. Dar preț de o clipă a avut șansa de a vedea o realitate superioară. Doar că nu a fost capabil să înțeleagă ce i se întâmplă.

Mi-am dat seama imediat că mă aflam exact în aceeași situație. Cine să înțeleagă ce mi se întâmpla acum? E ca și când ai încerca să determini pe cineva să trăiască visele tale. Nu va putea, căci visul era al tău.

Când am privit înapoi, extratereștrii se întorseseră în lumea lor de nicăieri, continuând ce aveau de făcut, indiferent ce. Fusesem un amuzament pasager — iar aceasta nu era tocmai scopul lor principal. Ceea ce văzusem eu era doar un efect secundar al realității adevărate, care își continua drumul lângă mine, deși îmi era, practic, imposibil să o văd.

Apoi am știut că trebuie să mă întorc și, într-o clipă, m-am aflat iar în locul din care plecasem, iar OZN-ul dispăruse. Simțeam ceva straniu, un amestec de emoții — poate asemănător cu nostalgia: tristețe, dezamăgire, entuziasm și provocare. Pentru că știam că trebuie să împărtășesc și altora magia imposibilului.

Ca și visul meu, cred că misterul întâlnirilor cu extratereștrii este un simbol — o temă asupra căreia meditām pentru a schimba și a ridica nivelul nostru de înțelegere.

Nu vreau să sune mistic, dar poate așa sună. Ceea ce simt cu nevoia să spun este că misterul există *pentru că* este un mister. El este purtătorul unui mesaj adresat direct sufletului. Ne provoacă și ne chinuie conștiința noastră limitată, forțându-ne să privim în toate direcțiile, pentru a avea o percepție și mai largă.

Suntem transformați treptat în copii din stele sau, cum le spune Sprinkle, cetățeni cosmici sau, așa cum îi percepe Ring, oameni Omega. Nu contează cum îi numim. Important este să-i înțelegem.

Acest experiment există fără voia noastră, dar pentru noi. Ne înconjoară și ne pătrunde, scăldând fiecare

ființă rațională în parfumul realității adevărate. Lumea este un loc straniu, pe care majoritatea dintre noi nu îl putem înțelege întru totul, iar Universul este infinit mai straniu.

Acesta este mesajul pe care ni l-au adus. Urcăm treaptă cu treaptă către stele, iar sus, o lumină strălucitoare, aflată departe de noi, ne veghează. Nu știm încotro mergem, nici de ce, dar această călătorie este inevitabilă, la fel ca și viața însăși.

Unii dintre noi își vor croi drumul pas cu pas. Alții vor aștepta ca valul să-i ridice tot mai sus, spre țintă. Câțiva vor urca treptele pe sărite, fără să aibă răbdare ca mecanismul să-i ducă la viteza potrivită. Poate vor aluneca și se vor întoarce brusc de unde au plecat, plătind prețul entuziasmului lor nesăbuit. Unii vor trebui să fie ajutați să ajungă totuși undeva, săltați pe umeri și duși, căci sunt speriați ca un câine care nu poate să treacă strada.

Nu contează cum o vor face; fiecare în felul său unic. Vom ajunge cu toții acolo în final, iar după ce vom fi ajuns, s-ar putea ca bucuria să fie de scurtă durată. Căci suntem abia la primul etaj al unei clădiri foarte înalte.

Anexă

Eşti copil din stele?

Copiii din stele pot fi printre noi. Chiar tu ai putea fi unul dintre ei. Soţia sau soţul tău, sau unul dintre copii. Cum putem ştii?

Nu există nici o modalitate sigură, dar există elemente care trebuie avute în vedere, dacă vrei să afli. Care sunt acestea?

Citeşte cu atenţie aceste întrebări. Nu răspunde la întâmplare, nu răspunde afirmativ dacă nu eşti sigur sau doar pentru că ai vrea să fii un copil din stele. Ai grijă — s-au luat măsuri de precauţie, pentru ca să nu te poţi înşela!

Îţi sugerez să nu răspunzi singur la aceste întrebări. Dacă vrei să descoperi adevărul, roagă soţia, soţul sau copilul să o facă, evită să foloseşti singur chestionarul, pe cât posibil.

Dacă ai curaj, poţi să ceri cuiva apropiat să completeze răspunsurile tale sau să ceri unei persoane de încredere să o facă pentru tine.

Noroc!

1. Ai fobii neobişnuite, cum ar fi teama de anumite culori sau reacţionezi ciudat la anumite cuvinte?
2. Când conduci un vehicul sau când mergi pe jos, există vreo zonă pe care o eviţi, ocolind mult, chiar dacă nu ştii exact de ce faci asta?
3. Ai văzut vreodată ceva de care eşti aproape sigur că era un OZN? Dacă da, de câte ori?
4. Ai visat OZN-uri şi extratereştri?
5. De obicei visezi în culori şi îţi aminteşti cel puţin două sau trei vise în fiecare noapte? Ai visat vreodată că pluteşti, zbori sau visezi cu ochii deschişi?

6. Citirea unor cuvinte îţi provoacă sentimente neobişnuite? Ce fel de sentimente?
7. Ai dovedit interes brusc pentru spaţiu, ecologie, antichitate, fenomene paranormale, mare, misticism sau fântâni?
8. De la ce vârstă datează cea mai veche amintire a ta, pe care o pot confirma şi alţi membri ai familiei?
9. Când erai copil, ţi s-a întâmplat vreodată să vezi sau să vorbeşti cu familia ta despre creaturi ciudate sau lumini stranii care au apărut în dormitorul tău?
10. Când aveai între trei şi zece ani credeai că dulapul poate să se mişte şi chiar să îţi vorbească?
11. Te interesează sau îţi plac poezia, literatura, şahul, jocurile logice sau arta?
12. Ţi s-a întâmplat vreodată să nu-ţi poţi aminti cum şi unde ai trăit ultima jumătate de oră, despre care nu mai ştii nimic?

V-aş ruga să-mi trimiteţi răspunsurile dumneavoastră. O puteţi face şi anonim; dacă doriţi, puteţi răspunde doar la o parte dintre întrebări. Dar vă rog să indicaţi vârsta, sexul şi dacă răspunsurile le-aţi pregătit singur sau nu.

De asemenea, vă rog să mă contactaţi şi să descrieţi propriile întâlniri cu OZN-uri sau extratereştri (dacă doriţi, demersul poate rămâne confidenţial). Dacă doriţi să contactaţi un cercetător de încredere, pentru a înţelege mai bine ce vi s-a întâmplat, anunţaţi-mă.

Jenny Randles, C/O 37 Heathbank Road, Stockport, Cheshire, England SK 3 OUP.

Bibliografie

Cărți scrise de autoare:

UFOs: A British Viewpoint (with Peter Warrington), Robert Hale, 1979
The Pennine UFO Mystery, Grafton, 1983
UFO Reality, Robert Hale, 1983
Science and the UFOs (with Peter Warrington), Blackwell, 1986
Sixth Sense, Robert Hale, 1987
Abduction, Robert Hale, 1988
Mind Monsters, Aquarian, 1990
Crop Circles: A Mystery Solved (with Paul Fuller), Robert Hale, 1993
Aliens: The Real Story, Robert Hale, 1994

Alte cărți privind subiectul tratat:

Dr Carl Jung, *Flying Saucers: A Modern Myth,* Routledge, 1959
Dr. E. Condon (ed), *Scientific Study of UFOs,* Bantam, 1969
Dr Ray Moody, *Life After Life,* Bantam, 1975
Ray Fowler, *The Andreasson Affair,* Prentice-Hall, 1979
Keith Basterfield, *UFOs: The Image Hypothesis,* Reed, 1980
John Fuller, *The Interrupted Journey,* Souvenir, 1980
Ray Fowler, *Andreasson Affair: Phase Two,* Prentice-Hall, 1982
David Hufford, *Terror That Comes by Night,* Univ. of Penn., 1982
Budd Hopkins, *Missing Time,* Merak, 1982
Ruth Montgomery, *Aliens Among Us,* Ballantine, 1985
Whitley Strieber, *Communion,* Century, 1987
Budd Hopkins, *Intruders,* Random House, 1987
John Spencer, *Perspectives,* McDonald, 1989
Ray Fowler, *The Watchers,* Bantam, 1990
Dr Kenneth Ring, *The Omega Project,* Morrow, 1992
Dr David Jacobs, *Secret Life,* Fourth Estate, 1993

COPIII DIN STELE

Incredibila ipoteză pe care o dezbate această carte este aceea că printre noi există oameni, ale căror origini pot să nu fie umane. Unii dintre ei cred că nu s-au născut pe această planetă şi că au fost trimişi aici într-o perioadă critică pentru a ajuta omenirea. Alţii cred că au fost folosiţi într-un program planetar pentru a produce, pe cale genetică, supra-oameni.

Cele de mai sus sună, într-adevăr, ca o poveste absurdă de science-fiction, dar atât ipoteza cât şi dovezile aduse în sprijinul ei au fost verificate. Singura problemă rămasă este modul în care le interpretăm.

Autoarea, Jenny Randles, o cercetătoare recunoscută pentru obiectivitatea sa, a realizat o sinteză care, probabil, vă va intriga în aceeaşi măsură, zdruncinându-vă prejudecăţile. Reunind argumentele pro şi contra, ea ne avertizează că trebuie să avem în vedere o ipoteză extraordinară: s-ar putea ca aici, pe Pământ, să existe copii din stele... iar tu ai putea fi unul dintre ei.

Copiii din stele
Librăria Mihai Eminescu
PREŢ LEI 13.08

POLIMARK
Bucureşti, tel/fax 231 3026
ISBN 973-9302-11-4